

Giới thiệu Nhất Định Yêu Người

Truyện Nhất Định Yêu Người, một chuyện tình cảm đầy bi thương và những giọt nước mắt, không được tình cảm đó đáp lại mà con làm tổn thương đối phương khiến đối phương như chết thêm một lần nữa, nhưng họ vẫn chấp nhận số phận của mình.

Cô từ nhỏ đã phải chịu khổ, bị gia đình ruồng bỏ không nơi nương tựa. Nhưng cô được một người đàn ông đem cô về và giữ cô bên cạnh, tuy không có được tự do bị hắn thường xuyên làm nhục và giở trò với cô nhưng cô vẫn cam tâm chấp nhận số phận mình và dần đã có tình cảm với hắn ta nhưng hắn rõ ràng chỉ coi cô như một món đồ một trò chơi mà thôi.

Cho dù anh ta có đối xử với cô tàn khốc đến cỡ nào thì cô vẫn không một lời oán than, chấp nhận làm con rối của hắn. Hắn muốn cô làm gì và muốn cô đi đâu thì cô vẫn cam tâm nghe theo lời của hắn bởi vì trong lòng cô hắn chính là người đã cứu mạng cô những lúc cô tuyệt vọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Cuối hè, ánh mặt trời từ từ phía xuyên qua lớp kính, ánh vàng trong vắt nhuộm hồng cả căn phòng, cũng nhuộm lên đáng người duy nhất lúc này đang đứng lặng hồi lâu.

Người trẻ đó, yên lặng mặc cho ánh sáng rọi rờ quần thân, nhưng từ đầu đến cuối không lộ ra vẻ tươi cười.

Cô, Lạc Lê Nhi, từ nhỏ nụ cười chính là thứ không nên có, nụ cười của cô đã chôn theo người cha phản bội từ lâu, thân phận đứa con mồ côi của kẻ phản bội như cô, bị mọi người vứt bỏ cũng là điều hiển nhiên!

Nhưng mà, lại có một người, một người đáng lý phải muốn thấy cô tự sinh tự diệt nhất, lại tự mình sắp xếp hội nghị tiếp nhận cô.

Rất kỳ quái, có phải hay không? Vấn đề này cô đã nghĩ kỹ nhiều năm vẫn không có lời giải, chỉ biết mình chỉ có hắn.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt hắn, chính là ngày hắn dẫn đầu rất nhiều huynh đệ đến nhà bắt cha cô đi, lúc ấy cô sợ đến ngay cả khóc cũng không thành tiếng, kẻ làm thủ lĩnh như hắn lùi lại nhìn cô chằm chằm hồi lâu, sau đó sai người mang cô đi. Cô nghĩ rằng mình sẽ đi theo cha, lại không ngờ khi gặp mặt lại, cô lại được hắn nhận nuôi, cuộc đời hai người từ đó cũng bắt đầu giao nhau.

Nhưng mà vào ở Diêm Minh mới là bắt đầu của tất cả ác mộng, đừng nói lúc ở trên đại sảnh mọi người cất lực phản đối, ngay cả người hầu cũng thà rằng rời đi chứ không đồng ý hầu hạ con của kẻ phản bội như cô.

Từ đó về sau, từ sáu tuổi cô không bao giờ được nghe những lời yêu thương che chở, mà chỉ có xem thường sắc bén.

“Sao mày không đi chết theo cha mày đi?”

“Bọn tao tuyệt đối không chăm sóc đứa nhóc nhà mày đâu!”

“Cha mẹ mày làm cái gì mày biết không? Bọn họ hại chết bao nhiêu người như thế! Tại sao chỉ có mình mày còn sống? Tại sao? Tại sao?”

Từng tiếng chất vấn cay nghiệt đè lên ý chí yếu ớt của cô, cô không trả lời, bọn họ liền lần lượt chế giễu sự tồn tại của cô, thậm chí còn có người có ý định đòi tính mạng của cô.

Tuy nhiên tất thảy đều chấm dứt khi hắn xuất hiện, hắn thậm chí còn sa thải toàn bộ người hầu, nói là đỡ phiền toái nhưng cô lại sâu sắc cảm kích trong lòng.

Từ đó về sau, cô tồn tại với mệnh lệnh của hắn trải qua cuộc sống tách biệt, ngay cả ăn cơm cũng đều là ăn trong phòng cùng hắn. Nếu hắn đi vắng, luôn sắp xếp Diêm Vệ đưa vào phòng, tuyệt đối nghiêm cấm cô tiếp xúc cùng người lạ.

Cho đến khi đến ở Mãn Côi viên (vườn hoa hồng) này, cô mới có thể đi dạo ở đây nhiều hơn. Cô nghĩ đến đây cũng là một loại ôn nhu của hắn.

Mặc dù hắn hạn chế tự do của cô, nhưng lại làm cho cô an tâm sinh sống ở trong Diêm Minh, bằng một loại dựa dẫm nhờ cậy vào sự sinh dưỡng của hắn.

Nhưng mà quan hệ như vậy trong một đêm nhiều năm trước đã bị phá vỡ.

Đêm đó, hắn không để ý đến sự sợ hãi của cô chiếm đoạt thân thể cô.

Cô đáng lý nên chán ghét tên đàn ông như vậy , nhưng lại vẫn cứ vậy mà yêu hắn !

Không biết bắt đầu từ khi nào , cô liền cam tâm tình nguyện bị hắn giam cầm cả thể xác lẫn tinh thần , cho dù thái độ của hắn đối với cô vẫn lạnh nhạt không ngừng ngăn cấm

Có lẽ tình yêu đã bắt đầu nảy sinh từ trước khi hắn chiếm đoạt cô , bằng không tại sao cô không oán hận việc làm tàn nhẫn của hắn như vậy?

Làm sao bây giờ ? Đoạn tình cảm này đến cuối cùng cũng không được đáp lại ? Cô còn có tư cách muốn nhiều hơn sao ?

“Minh biết ngay đến đây nhất định tìm được cậu mà!”

Tiếng nói trong trẻo đột nhiên vang lên , Hường Dương Hi là khách quen không mời mà đến , không lâu trước mới cùng Diêm Tuấn tuyên bố tin vui , có thể nói nét mặt cô ấy là rạng rỡ , gương mặt khi cười vốn đã rất rực rỡ hiện tại càng thêm chói mắt động lòng người .

“Sao cậu rảnh mà đến đây ?” Lạc Lê Nhi nhẹ nhàng hỏi.

Cô gái xinh đẹp trước mắt đối với cô luôn nhiệt tình làm cô cảm thấy nghi hoặc , cô đã từng nghĩ rằng sẽ không có ai muốn làm bạn với cô , cô ấy lại là người đầu tiên nói “Chúng ta làm bạn tốt đi” với nàng , một câu rất đơn giản , nhưng lại khiến cho cô dường như rơi vào tuyệt vọng tìm được một lối thoát.

Cô thường nghĩ , một người không có gì như mình có thể có được một tình bạn như thế là may mắn cỡ nào , tiếc rằng sôg khép kín quá lâu , cô không biết phải hưởng ứng thiện ý của người khác như thế nào , chẳng bao giờ có cách giống như một người bình thường vui vẻ nói chuyện quây quần trời đất.

“Minh tới đây đương nhiên là muốn tìm cậu rồi ! Nhưng mà cậu ở nơi xa thật , mỗi lần đi tới đều thấy không ra hơi . Cái lão Diêm La kia nhất định là không có tâm tư tốt gì , cố ý đem hoa viên này đặt ở một nơi heo lánh như vậy , tưởng rằng như vậy mình sẽ không đến tìm cậu ư , hừ !” Hường Dương Hi lau mồ hôi trên mặt , oán hận liên tục.

“Cậu không phải bận rộn cho hôn lễ sao ?” Cô biết cô ấy và Diêm Tuấn sắp kết hôn. Cô thật sự rất hâm mộ Hường Dương Hi a ! Về mặt hào hứng như thế , còn có thể có kết quả với người đàn ông mình yêu thương ... Hạnh phúc như vậy vốn là thứ cho dù cô làm gì cũng không thể có được...

“Kết hôn có gì phải bận rộn ? Mình chỉ phụ trách tham dự thôi , nhưng mà còn phải thử mặc lễ phục , nghĩ tới là thấy mệt” Hường Dương Hi lè lưỡi , nhưng về mặt lại đầy hạnh phúc.

“Ừ...” Lạc Lê Nhi không biết nên nói điều gì tiếp .

May mắn Hường Dương Hi thật sự giỏi nói , lập tức nói : “Tháng chín cậu khai giảng , mình còn chưa chúc mừng cậu thi đậu đại học đó !”

“Ừ ! Cảm ơn!” Cô mỉm cười , lập tức mê đảo cô gái trước mắt .

“Oa ! Thật khó nhìn thấy cậu cười a ! Cậu nên cười nhiều hơn , bằng không sẽ lãng phí nụ cười đẹp như thế !”

“Cảm ơn.” Hai gò má của cô bởi vì được khen mà đỏ lên .

“Ha ha ! Đúng rồi ! mình nhớ thì đây là lần đầu tiên cậu đi ra bên ngoài học đúng không ?” Hường Dương Hi nghĩ Lạc Lê Nhi tựa như bông hoa hồng bên cạnh , đều là những đoá hoa được nuôi trong nhà kính .

Cũng không biết tên Diêm La kia dùng phương pháp nào lại có thể làm cho Lạc Lê Nhi hoàn thành hết những môn học trước cao trung , chỉ cần thông qua cuộc thi đặc biệt là có thể có được bằng tốt nghiệp . Nếu không phải Lạc Lê Nhi thi đậu đại học yêu cầu cần đến trường , chỉ sợ đời này cô ấy đừng mơ tưởng có thể ra khỏi tổng bộ Diêm Minh nửa bước.

“Ừ...” Lạc Lê Nhi gật đầu , từ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn ra được cô đối với cách học mới này cảm thấy có chút lo ngại .

Thấy cô khả trương như vậy , Hường Dương Hi đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất thú vị .

“Minh nói Lê Nhi a ... Con gái đến mười tám tuổi , cũng nên nói chuyện yêu đương đi ? Trong đại học nam sinh kiểu nào cũng có , cậu đẹp như vậy , nhất định không cần lo không có người theo đuổi !” Cô hề hề cười gian , Tuy rằng Diêm Tuấn nói qua với cô là Diêm La thực ra rất yêu Lê Nhi , nhưng mà cái loại thái độ ngang ngược này cô nhìn thế nào cũng không vừa mắt , nếu Lê Nhi cứ như vậy bị hắn ức hiếp đến già , chẳng phải quá tiện nghi cho hắn rồi ! Cho nên , bây giờ chỉ cần Lê Nhi có người yêu bên ngoài , thì hắn mới biết không phải chỉ có một mình hắn biết quý trọng cô .

“Hả?” Lạc Lê Nhi không hề nghĩ muốn quen người con trai nào khác chứ đừng nói đến kết giao , cô yếu đuối khép mình như vậy , chỉ sợ không có ai nghĩ muốn làm bạn với cô .

“Không tin à ? Chờ đến khi khai giảng thì cậu sẽ biết.”

“Ừm...” Cô gật gật đầu , nhưng không đặc biệt kì vọng gì , dù sao lòng của chính mình đã thuộc về người khác , nhưng mà , có thể làm quen vài người bạn cũng tốt.

Không ngờ được khi cô gật đầu ý tứ lại hoàn toàn bị người đàn ông đứng ngoài cửa hiểu lầm .

“Nói chuyện vui vẻ như vậy sao !” Khẩu khí lạnh lẽo khiến hai người trong nhà kính giật mình .

“Này ! Anh không có việc gì đi dọa người ta để làm gì hả?” Hường Dương Hi chụp vô ngực , hỏn hển nhìn người mới đến kêu to . Nhưng đối phương lại không thèm liếc mắt nhìn cô đến một cái , mà nhìn chăm chăm vào người bên cạnh giống như đóa hoa nhỏ mềm yếu kia .

“Lại đây !” Trước sau như một ngang ngược gọi , so với thường ngày sắc mặt càng thâm trầm hơn , khiến cho cô gái đứng cách đó không xa tâm nổi lên lo ngại sợ sệt.

“Anh lịch sự một chút được không ? Cô ấy có tên có họ , kêu là Lạc Lê Nhi!” Hường Dương nhìn không chịu được ngăn Lạc Lê Nhi đang định bước ra .

“Không Không sao ...” Lạc Lê Nhi khe khẽ nói , xin cô nhường bộ .

Hường Dương Hi bị ánh mắt cầu xin của cô nhìn cho không còn cách nào đành phải tránh người qua một bên để cô đi về hướng Diêm La.

Bàn tay to kéo một cái , hần mang người trước mặt mình nhanh chóng lùi ra khỏi nhà kính .

Trong nháy mắt , Lạc Lê Nhi đã bị ném lên trên giường đen lớn , cô sợ hãi nhìn Diêm La đứng bên cạnh , hần rất nhanh cởi đồ trên người mình ra , không ... chút nào để ý ở trước mặt cô lộ ra thân hình trần trụi .

Ngay sau đó , hần đè lên người cô !

“Không ... Đừng !” Hần tức giận khiến cô rất sợ hãi , theo bản năng ở trước ngực hần giãy dụa , bàn tay nhỏ trắng cổ chấp đẩy , ngăn hần lần đến gần .

Cử động này trong mắt Diêm La đang trong cơn thịnh nộ lại càng giống như thêm dầu vào lửa , hần ngang ngược lột váy của cô , để lửa nóng dâng trào thẳng tiến vào cấm địa .

“Đau quá ! Đau quá! Đừng !” Cô đau đến bật khóc , hai tay vốn nắm chặt kháng cự giờ phút này nắm chặt cánh tay của hần , cầu xin hần dừng lại loại động tác tàn khốc này .

Nhưng Diêm La không tốt bụng như vậy , dục họa cùng lửa giận đan xen quấn lấy thân hần , một lòng chỉ nghĩ đến thân thể mềm mại mà người mà hung hăng phát tiết trong cơ thể nóng bỏng , bởi vậy hần căn bản không hề để ý tới người dưới thân cầu xin ,cố ý để cái chày cứng rắn ở nộn huyết chưa được bôi trơn đẩy mạnh ra vào .

Ai bảo cô cư nhiên dám đồng ý với đề nghị của tiểu quý Hường Dương Hi kia !

“A ... A ... Không dừng ... Đau quá ...” Cô bị động tác tàn nhẫn phía dưới không ngừng kêu khóc , mà hần thì lại giống như không nghe thấy vẫn còn tăng thêm va chạm nữa thân dưới .

Hần đem hai chân đang vô lực của nàng đặt lên vai mình , sau đó tiếp tục dùng lửa nóng cương cứng đưa vào trong nộn huyết mẫn cảm .

“Không muốn , không muốn ...” Cô kêu gào , vô lực đẩy người đang tàn bạo gia tăng tốc độ trên người cô.

Cô chán ghét bị đối xử như vậy , cảm giác giống như cô đơn thuần chỉ là đồ chơi mặc cho người ta phát tiết mà thôi . Cô đối với hần mà nói , chẳng lẽ thực sự chỉ là thể này thôi sao ?

Nghĩ vậy , cô không còn kêu gào nữa , chỉ lẳng lặng chảy nước mắt tùy ý để người đàn ông đang nổi giận trên phát tiết thân mình .

Không biết qua bao lâu ,nước mắt Lạc Lê Nhi chảy ra gần như đã khô , nhưng động tác ra vào ở trong cơ thể cô của Diêm La lại không có nửa điểm giảm , mãi đến khi thân thể to lớn thâm nhập thật sâu . Thân thể cuối cùng bằng lòng rời khỏi nàng .

“Ồ...” Cô cắn răng nức nở , ngay cả tiếng khóc cũng không dám buông thả , chỉ quay mặt sang một bên , động tác không muốn cho Diêm La thấy .

Đưa tay quay gương mặt của cô lại , khi này hần mới thấy nước mắt trên mặt cô .

“Khóc cái gì ?” Hần đột nhiên cảm thấy phiền lòng , thanh âm không khỏi thô to , nhưng động tác đưa tay lau nước mắt của cô lại dịu dàng khiến cô nhìn không được muốn nói hết uất ức trong lòng mình .

“Xin anh , đừng đối với em như vậy ...Xin anh .” Mơ mơ màng màng hai mắt nhắm lại cho dù ai nhìn cũng đều sinh lòng không nỡ , ngay cả lãnh diệm Diêm La cũng không ngoại lệ.

Thật ra hần bởi vì cực kì tức giận , mới có thể cạy mạnh bạo cô , nhưng cái này cũng chính là di cô khơi mào mà ra .

“Em không chọc anh tức giận , anh sẽ không đối xử như vậy với em.” Mặc dù lời nói hờ hững nhưng hần vẫn là kéo gương mặt khóc sụt sùi vào lòng .

“Ồ ... Em không có ... Không có chọc anh tức giận ...” Cô thật sự không biết đã mạo phạm hần khi nào .

“Em không phải là không thể chờ được muốn làm quen bạn mới hay sao ? Cho dù anh có mất hứng hay không cũng không phải quan trọng rồi!”

“Không ! Em không có ! Em không có nghĩ như vậy !” Cô nhanh chóng bác bỏ.

“Thật sự?” Hấn vừa lòng nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của cô . Nghĩ rằng cô cũng không dám nói dối.

“Thật , thật!” Thấy hấn không tàn bạo lạnh lùng giống vừa nãy , cô cuối cùng cũng có dũng khí đối diện với ánh mắt hấn .

Nhưng mà cô lại không biết , một khi bị hai mắt đắm lệ mê ly nhìn chăm chăm , thì người này đều sẽ không chống đỡ được .

“Nếu vậy ... Chứng minh cho anh xem!” Lộ ra một nụ cười tà , hấn để cô ngồi trên bụng rắn chắc của chính mình ...

“A!” Lạc Lê Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng , vội vã muốn từ trên người Diêm La xuống , nhưng hai tay người kia đã gắt gao chế trụ eo của cô , khiến cô chỉ có thể duy trì loại tư thế xấu hổ này.

“Không phải em muốn anh vui vẻ sao? Sao lại có thể nói dối như vậy ?” Hấn cười nói , đỡ lấy thất lưng cô , tay di chuyển theo đường cong lưng linh kéo dài hướng lên trên , tà nịnh mò lên hai vú tuyết trắng , sau một hồi vuốt ve , tiếp tục nhúng chìm dục cô lộ ra hai má phẩn hồng .

“Em không phải ... có ý này ...” Bởi vì không có can đảm khước từ , cô chỉ có thể vừa thẹn lại lo sợ nhìn hấn dụ dỗ thân thể của chính mình .

“Oh , không phải sao?” Hấn vừa cười , thoáng nâng bụng dưới lên để hoa huyết của cô hiện ra trước mắt .

“A! Đừng nhìn!” Dưới tình thế cấp bách cô lại chỉ có thể đưa tay che kín ánh mắt của hấn.

“Ha...” Hành động này dẫn đến hấn cười nhẹ liên tục .

Cầm lấy tay cô kéo xuống , ám chỉ cô không được tiếp tục sử dụng hành động thiếu suy nghĩ nữa , sau đó khi này hấn mới bắt đầu ngắm kĩ cảnh đẹp trước mắt.

Uhm ... Xem ra hấn vừa rồi quả thật rất thô bạo , chung quanh cửa mình đều sưng đỏ lên ! Xem ra phải bồi thường cô tốt hơn mới được ...

“Ồ.”

Lạc Lê Nhi nghiêng đầu khó hiểu nhìn hấn , không hiểu sao hấn cười trộm , cho đến khi hấn đưa ngón tay chen vào chặt huyết , cô mới giật mình phát hiện ra ý đồ của hấn .

“Uh ... Đừng...” Cô thẹn thùng muốn đem hai thân lúi lại đẩy tay ra , lại làm cho hấn khàn nhỏ giọng ngăn cấm.

“Ngoan , nâng người lên một chút , nếu không có thể đau đó!” Hấn dụ dỗ cô , đợi cô nâng mông đẹp lên , ngón tay ở trong cơ thể cô cuối cùng cũng có thể từ từ đưa tự nhiên .

“A ... A” Trong cơ thể thỉnh thoảng tăng cường làm cho cô nhìn không được bật ra từng tiếng kêu mất hồn yêu kiều , hiện tại cô chỉ có thể dùng tay ngọc đề lên đôi ngực rắn chắc của hấn , cố gắng thích ứng dục vọng ở trong cơ thể đang không ngừng trưởng đại.

“Nhức nhích!” Hấn hơi hơi nâng lên eo thon chỉ thị cô .

Cô tuy rằng xấu hổ đến mức không biết nên làm thế nào cho đúng , nhưng cũng không dám chống lại yêu cầu của hấn , đành phải chậm chậm di chuyển mông eo của mình .

Không nghĩ tới , vừa mới động , khoái ý kinh người khiến cô thoáng quên cả cảm xúc xấu hổ , nhìn hấn ở dưới thân vẻ mặt cũng thỏa mãn , càng thêm thúc dục cô vong tình đóng đưa thân thể của mình .

Bởi vì dục vọng mà chày nóng nở căng ra mãnh liệt cảm thụ chặt huyết ầm áp ôm trọn lấy , tiếp tục tùy theo mông eo trước sau đóng đưa , cực hạn khoái cảm tới nhanh , mãnh liệt vô cùng .

“Uh ... Uhm...” Hấn cũng có chút giật mình với cảm thụ mất hồn như vậy .

Không ngờ ở trong cơ thể cô cảm giác vẫn tốt đẹp như vậy , khó trách sau khi hưởng qua cô , hấn không có cách nào thỏa mãn với những người đàn bà khác .

Nghĩ tới điều này , hấn lại càng nóng bỏng nâng eo thon lên , không ngừng đem dục vọng hướng thẳng về phía trước , để lửa nóng dâng trào thẳng đến chỗ sâu nhất ở trong cơ thể cô .

Mỗi một lần va chạm đưa đẩy của hấn đều lay động đến hai người , mồ hôi đầm đìa thân hình , mà cô cũng đã sớm ý loạn tình mê cuồng đã hưởng ứng yêu cầu.

“A a...” Từng tiếng thở vui sướng từ trong miệng mềm mại của cô bật ra , nhiệt tình phối hợp với tiếng thỏa mãn của người đàn ông .

Bàn tay nhỏ bé vô ý thức ở trước ngực sờ soạng, hành vi này lại càng kích thích một lớp sóng dục vọng của hắn.

Sau một lần mãnh liệt trườn đưa, hắn ở trong cơ thể cô lưu lại vật chứng nhận tình cảm mãnh liệt, sau đó xoay người một cái, đen cô đặt dưới thân, nhanh chóng khôi phục dục thú lần thứ hai vọt vào trong hoa huyết.

“Uhm... A... Không được... không được rồi...” Hai tay cô nắm chặt tấm đệm nghênh đón xâm nhập từ phía sau, quá nhiều vui sướng cùng cả mệt mỏi khiến lông mày cô nhú chặt.

Hắn nâng mông trắng nõn của cô kịch liệt thẳng tiến rút ra đưa vào, không hề có ý định dừng lại.

Trong phòng tràn ngập thanh âm hai thân thể giao hợp va chạm nhau, mùi hoan ái khiến dục vọng bùng lên càng cao, đôi nam nữ trên giường sớm đã quên tại sao lại bắt đầu trận hoan ái này, chỉ có không ngừng ở trên người đối phương yêu cầu ngày càng nhiều nhiệt tình.

...

Diêm La ngồi phòng làm việc ở Diêm Minh, thần thái tự nhiên cho dù là ai nhìn cũng không ra hắn vừa rồi mới trải qua một hồi hoan ái mãnh liệt.

“Phát hiện ra chuyện gì quan trọng không?”

“Người được phái đi điều tra vừa mới đưa tới báo cáo một tuần lễ trước của Xích Bang, gần đây ở các phân bộ phụ cận của chúng ta bọn chúng đều đã dựng lên tổ chức mới, hình như đang giám thị chúng ta. Tôi nghĩ bọn chúng vô cùng có khả năng sẽ ở vùng phụ cận củng cố thế lực, chờ thời cơ hành động.”

“Uh! Tích cực như vậy.” trong ánh mắt tà mị có chút hứng trí, Diêm La đưa tay nhận lấy văn kiện từ tay Diêm Vệ.

Chính xác, Xích Bang đại địch cuối cùng của Diêm Minh gần đây càng ngày càng không an phận, đoạt lấy mấy mối làm ăn không nói, nay còn lớn mật ở trên địa bàn của hắn khuếch trương thế lực, quả thực là chán sống.

“Không bằng tiên hạ thủ vi cương.” Diêm Vệ đề nghị nói.

“Không! Xích Bang không dễ đối phó như vậy.” Nếu có thể, hắn đã không khoan dung cho bọn chúng đến bây giờ. Cũng bởi vì Xích Bang tiền tài quyền thế gần như ngang hàng với Diêm Minh, hắn mới phải cẩn thận ứng phó hơn nữa.

“Nếu vậy...” Diêm Vệ đợi hắn truyền đạt mệnh lệnh.

“Tiếp tục quan sát tình hình xem! Trước khi bọn chúng có hành động không được hành động thiếu suy nghĩ, để tránh rút dây động rừng.”

“Có có một chuyện khác...” Diêm Vệ đột nhiên nhớ đến cấp dưới nói một tin.

“Chuyện gì?”

“Có lời đồn nói Xích Bang có thể sẽ gây bất lợi cho người bên cạnh ngài, vì để ngừa vạn nhất, có cần hoãn việc đến trường của Lạc tiểu thư không?”

Diêm Vệ đề nghị như vậy không phải là không có đạo lý, Diêm La trong nhiều năm trước nhận nuôi Lạc Lê Nhi cũng không phải bí mật, hơn nữa truyện chấn động như vậy, rất nhiều địch bang cho rằng quan hệ giữa Diêm La với cô không nhỏ, tự nhiên đều muốn bắt cô làm lợi thế.

Chỉ tiếc Lạc Lê Nhi chưa bao giờ bước ra khỏi Diêm Minh nửa bước, người có ý tự nhiên không có cơ hội lợi dụng, nhưng mà đợi đến khi cô chính thức đi học, chỉ sợ không thể đoán trước, huống chi những gì lão Đại đối với cô theo lời đồn thì cũng không khác nhau lắm...

“Hừ! Cô ấy sớm đã đợi không được nữa rồi!” Diêm La sắc mặt trầm xuống, cũng không phải vì để ý nguy cơ Diêm Lê lo sợ.

“Vậy...” Phải làm sao bây giờ?

“Để cô ấy đi thôi!” Diêm La phát tay bác bỏ đề nghị của hắn, sau đó phân phó nói: “Đề ‘Ảnh’ đi theo cô ấy.”

“Toàn bộ?” Mặt Diêm Vệ lộ vẻ khó khăn nhìn lên ông chủ.

“Ảnh” chính là chính sát thủ ưu tú nhất dưới tay ông chủ, phái ra toàn bộ chỉ sợ không phải cách giải quyết thỏa đáng.

Đang lúc Diêm Vệ nghĩ nên nói như thế nào mới khiến Diêm La thu hồi mệnh lệnh thì may mắn Diêm La đã chủ động mở miệng.

“Không cần. ‘Ảnh’ chỉ cần phái ra một người chắc là đủ rồi.” Nếu là tình anh, năng lực sẽ không cần nghi ngờ.

“Vâng! Tôi sẽ lập tức chọn ra.”

“Ừ... Chuyện này trừ cậu tôi, và ‘Ảnh’ ra ai cũng không được biết. Đã hiểu chưa!”

“Lạc tiểu thư cũng không?” Dù sao cũng nên báo cho đương sự biết chứ.

“Không cần ! Cô ấy chỉ cần an phận đi học là đủ rồi!” Như là nghĩ đến điều gì đó bực mình , Diêm La lại tái mặt giận dữ bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đêm khuya , trong phòng kịch tính mãnh liệt mới vừa bình ổn .

Diêm La đem Lạc Lê Nhi thờ dốc tạm nghỉ ôm vào trong lòng , thuận theo quy luật lên xuống của đôi ngực hắn .

“Ngày hôm nay đã làm những gì vậy ?” Bàn tay vẫn không dừng lại , vuốt về sống lưng nhỏ bé và yếu ớt . Rõ ràng vừa mới kết thúc , như thế nào mà vừa chạm vào nơi trơn nhẵn này xúc cảm lại muốn rồi ?

“Em đều ở trong phòng trồng hoa .” Cô tự nhiên ngoan ngoãn trả lời , cực kì giống con nai con , mắt to ướt ái sợ hãi nhìn người đàn ông trước mắt , sợ không cẩn thận lại chọc hắn không vui .

“Nơi đó thật sự đẹp như vậy sao ? Mỗi ngày đều đi không chán sao ?”

“Không chán ...” Còn hơn so với mỗi ngày đều ở trong phòng là được rồi . Trong lòng cô nghĩ nhưng không dám nói ra miệng .

“Đúng , so với mỗi ngày đều ở trong phòng thì tốt hơn .” Hắn dễ dàng đọc được tâm tư của cô .

Khuôn mặt mỹ lệ này mười năm vẫn như một , só với những đồ vật khác còn trong suốt sạch sẽ hơn , khiến người bên ngoài không cần cố sức cân nhắc đã có thể biết được nội tâm cảm xúc của cô .

A! Cô vẫn là đơn thuần như vậy a!

“Ồ!” Hắn làm sao biết được cô đang suy nghĩ gì ? Cô đỏ mặt , kinh ngạc nhìn hắn .

“Xem ra anh xây nhà kiếng trồng hoa quả là xây đúng rồi .” Hắn hơi cười , lại hôn lên trán cô .

Chưa từng nói cho cô biết nhà kiếng trồng hoa này là vì sao mà xây , chỉ chuẩn bị cho cô có thể đến chỗ đó tản bộ chơi đùa , không nghĩ tới rằng chỉ là một nhà trồng hoa nhằm chán có thể được cô xem trọng như thế , làm cho hắn phải tới nơi đó mới tìm được người , có điều , cũng xem như đạt được mục đích của hắn .

“A!” Cô lại một lần nữa bởi vì hắn cười mà giật mình , một đôi mắt to long lanh nước trợn thật lớn , như thể sợ sẽ không có cơ hội giống như vậy , nhìn chằm chằm người đàn ông ở trước mắt .

Bình thường cô nhìn có nhìn cũng không dám nhìn thẳng vào hắn , bây giờ cũng không phải là lả gan nhiều hơn mà mới dám nhìn , chỉ là cảm thấy thật là hiếm có ! Hắn hiếm khi cười dịu dàng như thế đối với cô , không giống tà khí lúc bình thường .

“Em nhìn chằm chằm anh như vậy , có phải là cần chịu trách nhiệm hay không ?” Hắn khi này hôn lên môi của cô , tay đã không chút khách khí mò đến hông đẹp ở dưới chân bông , hướng lửa nóng của mình áp vào.

“A!” Nhận thấy được bản thân tạo ra phản ứng kịch liệt , Lạc Lê Nhi vội vàng đem khuôn mặt đỏ bừng vùi vào nòng ngực nóng bỏng , âm thầm thì không dám ... nhìn lung tung nữa .

Chỉ có điều , có một số việc không phải không nhìn thì có thể giải quyết được , nhất là dục vọng nam nhân vận sức chờ phát động .

Diêm La chỉ cần đem thân mình to lớn lật qua , có thể làm cho tiểu đà điều ở trước ngực không thể không ngẩng đầu lên , đợi khi mục đích đạt được , liền thuận thể cuồng nhiệt hôn lên thân thể mềm mại , chạm lên một ngọn lửa tình cảm mãnh liệt ...

Ôm người đang ngủ say vào trong lòng , Diêm La cuối cùng cam nguyện đành chỉ một đêm yêu cầu .

Thật mệt muốn chết rồi ! Vừa rồi ở trên thân thể mềm mại càn rỡ dao động , giờ phút này không mang theo tình dục nhẹ nhàng xoa dung nhan đang ngủ say trước mắt , gương mặt từ trước đến nay luôn nghiêm túc giờ rốt cuộc thoáng xuất hiện một nét dịu dàng .

Nhớ lại lần đầu tiên gặp cô , kí ức rung động khi đó hãy còn mới mờ . Cô khi đó sáu tuổi dùng sức khóc , nước mắt như suối cuộn cuộn trào ra , ôm búp bê vải , thân thể nhỏ bé cũng theo từng tiếng khóc nức nở của cô mà rung động .

Bộ dạng đầy cùng lấm ở trong mắt người khác là yêu thương thôi, thế nhưng hấn lại hoàn toàn khác và lại tuyệt đối người khác không tưởng được – hấn thấy trong thân thể của một đứa nhóc sáu tuổi kia là linh hồn một người phụ nữ.

Có lẽ là vì bộ dạng khi cô khóc, cũng có lẽ là vì khi cô run rẩy bộ dạng rất yếu đuối, tóm lại đều khiến cho hấn cảm thấy được đứa nhóc trước mắt hoàn toàn là một ‘phụ nữ’.

Vì thế hấn muốn cô. Chờ đợi cô lớn lên, giống như chăm chút một đóa hoa đợi đến khi nụ hoa ngậy ngó nở rộ trưởng thành.

Chẳng qua là hấn vẫn không nhìn được sử dụng sức mạnh bên ngoài cường đoạt đóa hoa thơm mê người này trước thời hạn phóng thích, sau đó đem chiếm làm của riêng.

Vui vẻ nhất chính là, đóa hoa trẻ của hấn thật sự biết nghe lời, cũng không kháng cự hấn mỗi một lần đòi hỏi, một lần lại một lần ở trước mặt hấn nở một nụ cười xinh đẹp. Mà nguyên nhân trong đó, hấn đã từ cặp mắt đầy nước kia nhìn được manh mối.

Cô gái nhỏ này hấn là yêu hấn, cho nên mới phải ‘hy sinh kính dâng’ như vậy... Cần phải hình dung như vậy sao?

“Hừ!” Thanh âm Diêm La mang ý giễu cợt, bàn tay to dừng ở trên má phẩn chậm rãi trượt xuống, đưa qua cái cổ tuyệt đẹp không tỳ vết, tiếp tục trêu chọc lên xương quai xanh tinh tế, tỉ mỉ.

Thật đẹp! Khuôn mặt này, thân thể này, không chỗ nào không xinh đẹp mê người, mà lại thuần khiết bảo hấn nhìn không được nổi lên khát vọng tà ác.

Cho dù bọn họ gặp nhau là bởi vì cha mẹ cô quay lưng làm phản, nhưng hấn tin tưởng, cho dù cha mẹ cô vẫn bán mạng vì Diêm Minh như trước, cô vẫn là của hấn! Bọn họ sinh ra chính là để cho nhau.

Nhưng mà cái ý nghĩa này ngoại trừ hấn ra không ai biết được, mọi người chỉ cho rằng hấn là vì thích thú mới có thể nuôi con của phản đồ bên người, chỉ sợ rằng cô gái nhỏ này cũng là nghĩ như vậy rồi.

Cũng tốt! Dù sao chỉ cần có thể giữ cô ở bên người, bất kể là lý do gì cũng đều tốt.

“Ừ...ừm.” Người trong lòng bất an co rúm lại một chút, vừa vặn chui vào trong lồng ngực ấm áp.

Động tác ý lại như vậy luôn luôn tự giác lộ ra, bất luận là khi thức hay ngủ, cô luôn giống như cây thối ti hoa * gát gao dựa vào hấn, hoàn toàn không biết giấu giếm.

Đã quen với việc sống trên thương trường người lừa ta gạt, rất khó gặp được một người trong sáng như thế, đương nhiên nói cái gì cũng muốn đem cô làm của riêng.

Nuôi nấng, dụ dỗ, xâm phạm lên thuần khiết không gì sánh bằng kia, còn làm hấn hưng phấn hơn cả giết chóc và lợi ích.

Hơn nữa, mặc dù hấn tội tệ trắng trợn như thế, vậy mà cô gái nhỏ này vẫn yêu. Không hảo hảo yêu thương làm sao được đây?

Nghĩ rồi, bàn tay lại quay lại sờ lên làn da ở lưng, như để làm yên lòng nhưng lại kéo người đang ngủ say chặt vào trong lòng hơn.

“Ừ...ừ” Khuôn mặt yêu kiều ở trên lồng ngực hấn cọ xát, sau đó lại yên ổn ngủ.

Đến lúc này, trong đồng tử tối đen có ý cười, hấn mê mẩn ôm sát thân thể mềm mại, khi này mới nguyện ý nhắm mắt ngủ.

Lạc Lê Nhi lúc này đang ở trong nhà kiếng trồng hàng trăm hàng ngàn loại hoa hồng, dáng vẻ phảng phất giống như đang chăm sóc những đứa trẻ mới sinh thật cẩn thận.

Ngắt đi một cái lá khô cô chợt nhớ tới câu hỏi đêm qua của Diêm La.

Hấn hỏi rốt cuộc vì sao lưu luyến nơi này đến quên về? Nguyên nhân thật sự cô không dám nói, sợ bị giễu cợt.

Nhưng thật ra cô luôn xem đây như là công viên hấn làm cho cô.

Trước kia khi người hầu đáng sợ chưa bị đuổi đi, cô chỉ cần trốn tới đây thì sẽ không bị tìm thấy, cũng sẽ không tiếp tục bị đối đãi đáng sợ nữa.

Ở trong này, không có những ánh mắt sắc bén lạnh nhạt, cũng sẽ không có những lời nói chế giễu, chỉ có cô cùng những bông hoa hồng không thốt ra những lời nói thương tổn người khác, trái tim đầy vết thương mới có thể được cứu giúp.

Dần dà, cô không khỏi đem nơi này coi như thành lũy nhỏ của mình. Cho dù những người đó sau này lần lượt rời khỏi Diêm Minh, cô vẫn như cũ thích đến nơi này đi dạo, bởi vì nơi này ngoại trừ Diêm La cùng cô, hầu như thiếu người quan tâm, chỉ ngoại trừ một người khách không mời đối với cô đặc biệt nhiệt tình.

Nói người người đến, một thân ảnh xinh đẹp chợt đập vào mắt cô.

“Hi ! Vài ngày không gặp , cậu trở nên càng trắng đó !” Hường Dương Hi mắt to thông minh không che dấu chút si mê nào đối với khuôn mặt xinh đẹp của cô .

“À... Cám ơn...” Cô ấy vẫn là nhiệt tình làm cho người khác không thể chống đỡ được .

“Hôm đó cậu bị tên thô phi kia bắt trở về sau đó hắn đối xử với cậu thế nào vậy ?” Hường Dương Hi biết rõ còn có hỏi thẳng người trước mắt mặt đỏ đến tận tai.

“À ... Không ... Không có gì ...” Loại việc này mở miệng như thế nào chứ ? Dù sao vẫn không thể nói kỳ thật ngày đó hắn đối với cô ‘ như vậy’ lại ‘ như vậy’ được ! Bất đắc dĩ do cô mong , hai gò má nóng lên chỉ sợ cho dù ai cũng đều nhìn ra cô khẩu thị tâm phi.

“Ha ha ... là có——” Hường Dương hi cô kéo dài âm cuối , cho thấy độ hoài nghi cao .

Kỳ thật cô đã sớm biết quan hệ giữa Lạc Lê Nhi và Diêm La không ít , có điều cũng chính là như vậy mới khiến cô bất bình thay cho Lạc Lê Nhi . Nhìn bộ dạng của Lạc Lê Nhi cũng biết là cô không có mảnh khỏe câu dẫn đàn ông , chắc chắn là tên thô phi bá vương ngang ngạnh kia !

Đáng giận ! Lại có thể đem Lạc Lê Nhi ăn xong lau sạch , mưu mô của thật đúng là không tưởng !

“Này ...” Lạc Lê Nhi không giỏi nói dối lần tránh vấn đề , chỉ dám nhìn chằm chằm vào bông hoa hồng thơm ngát , giống như muốn nhìn đến xuyên thủng nó vậy .

“Được được...Không đùa với cậu . Như mà , mình nói thật cậu cũng nên tìm ‘hàng mẫu’ để so sánh chút đi .” Cô vẫn không bỏ qua ý niệm thuyết phục Lạc Lê Nhi thay đổi người yêu khác .

“Hàng mẫu ?” Đây không phải từ trong sách học nói đồ vật mới nhìn qua hay sao ? Cô ấy nói từ ngữ thật khác biệt.

“ Ai nha ! Ý của mình là tìm nam sinh , nói chuyện yêu đương bình thường!” Hường Dương Hi nhanh mồm nhanh miệng lại không tự chủ hăm hại Lạc Lê Nhi .

Bọn họ như vậy là không bình thường sao ? Có lẽ là thế ... Thử hỏi có bao nhiêu cô gái trẻ giống như cô yêu một người đàn ông như vậy , không chỉ ngang ngược đe dọa , thậm chí còn ước chừng lớn hơn cô tầm mười tuổi , cho dù ai nghe được cũng sẽ cảm thấy khó có thể tin .

Thấy cô cúi đầu không nói , Hường Dương Hi mơ hồ không rõ ràng , đành phải nói thẳng nói tiếp : “Nói thật , cậu từ sáu tuổi đến giờ chưa từng bước khỏi nơi này nửa bước , nếu nhận định cuộc sống bây giờ là tương lai của bản thân , đòi người như vậy thật không đáng !”

Sau đó , Hường Dương Hi lại ghé vào bên tai Lạc Lê Nhi lẩm bẩm nói về thế giới bên ngoài có sự khác biệt với Diêm Minh thế nào , nhưng duy nghĩ quá xa này cô đã sớm không nghe vào , trong đầu tràn đầy suy nghĩ về quan hệ của mình và Diêm La.

Bọn họ như vậy là không đúng sao ? Thế giới bên ngoài có bao nhiêu tốt đẹp cô một chút cũng không muốn biết , cô chỉ muốn sống ở thế giới có hắn thôi!

Nhưng ai có thể hiểu được đây ?

Quá mười phút , Hường Dương Hi vẫn thao thao bất tuyệt thuyết phục Lạc Lê Nhi . Có lẽ đã sớm có thói quen một người hát một người diễn , cho nên cô cũng không nhận thấy thần sắc quái dị của Lạc Lê Nhi.

“Đúng rồi , đúng rồi ! Mình biết trong đại học có ký túc xá , cậu sao không xin ở đấy?” Quỷ nhò lại nghĩ ra một chủ ý .

“Ồ đấy ? Lạc Lê Nhi biểu tình ngây ngốc , rất giống như lần đầu tiên nghe được cái từ này .

“Hắc hắc ... Ở bên ngoài tốt hơn nhiều ! Chưa cần nói có thể phóng túng cùng bạn học chơi đến nửa đêm không có người quản , ít nhất cậu có thể cách tên thô phi kia rất xa , để cho hắn không có biện pháp ngược đãi cậu !”

“Anh ấy không ngược đãi mình !” Cô nhin không được thay người trong lòng biện bạch.

“Ồ ! Phải không ?” Hường Dương Hi hồ nghi nhìn cô một cái . “ vậy sao cậu thường hay rất sợ bộ dạng của hắn ? Mình còn tưởng rằng hắn hay đánh cậu đấy !”

“Không ! Không phải ! Anh ấy không đáng sợ , là mình vô dụng ...” Thấy ai cũng phát run , không vô dụng thì là cái gì . Huống chi Diêm la chưa từng đánh qua cô một chút nào , nhiều năm là dùng cách thức của hắn ‘ xử phạt’ cô mà thôi ... A ... Cô nghĩ đi chỗ nào rồi !

“Cậu đỏ mặt cái gì vậy ?” Hường Dương Hi rút cuộc hiểu rõ một điểm . Xem ra tiểu mỹ nhân này thích tên Diêm La thô phi kia . Trông bộ dạng này của cô ấy , chỉ sợ là bồi bằng thân tâm cũng cam chịu ấy chứ ! À ~ Thô phi kia luôn chiếm hết ưu đãi a ! Đáng giận !

“Mình ...”

“Cậu nha ! Cứ nghe lời của mình , tìm một người một người tương đối tốt thử xem , không cần quyết định nhanh như vậy . Cậu nếu cần ở bên ngoài , phi ăn ở mình cũng có thể giúp cậu .” Hường Dương Hi nói .

Cô có ý định làm Diêm La gà chó không yên , huống chi tiểu mỹ nhân từ nhỏ chưa từng bước khỏi cửa lớn , cổng trong không bước , ít gặp qua đàn ông , lại càng ít nói chuyện với đàn ông , trong thế giới của Lê Nhi chờ có thể quanh quẩn xung quanh thổ phi , như vậy cả một đời , cô thật sự lo lắng thay cho cô ấy .

Hơn nữa tên thổ phi kia chiếm hết tiện nghi , thái độ đối với Lê Nhi lại kiêu ngạo như vậy , không để cho hắn một chút ‘kích thích’ , hắn còn tưởng rằng tiểu mỹ nhân thật sự là không ai muốn đây !

“Minh ... a!” Đang muốn từ chối khéo ‘hào ý’ của Hường Dương Hii , Lạc Lê Nhi nhìn thấy người đàn ông đứng cách đó không xa .

Hắn là Diêm Tuấn , em trai của Diêm La ,mặc dù nhớ mang máng nhân vật này , Hường Dương Hi vẫn là nhịn không được di chuyển về sau .

“Tuấn ca ca !” Theo tầm mắt Lạc Lê Nhi nhìn qua, Hường Dương Hi vẻ mặt vui tươi sáng lạn chạy về phía người đàn ông trong lòng .

“Lại đang nói xấu sau lưng đại ca sao ? Người đàn ông tuấn tú cười hỏi , ôm ấp người yêu . Không cần nghe lên cũng biết cô cùng cô gái trong phòng hòa nói những gì .

“Đúng a !” Hường Dương Hi không chút hối hận gật đầu .

“Tốt lắm , đại ca muốn anh mang em đi trước , đợi chút nữa hắn sẽ tới đây .” Những lời này hắn là nói cho Lạc Lê Nhi nghe .

“Hừ ! Thổ phi !” Hường Dương Hi bĩu môi , nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sát Diêm Tuấn đi khỏi .

Nhà kiếng trồng hoa lập tức khôi phục lại sự yên lặng vốn có , chỉ lưu lại Lạc Lê Nhi lẳng lặng đợi người đàn ông kia đến .

“Hôm nay còn nói những điều gì ?” Diêm La hỏi người dưới thân đang thở gấp không thôi .

Kỳ thật hắn cũng không phải nghĩ muốn biết nội dung nói chuyện của cô với Hường Dương Hi , dù sao chắc chắn cũng không phải lời hay nào , chỉ nhằm chán hỏi một chút thôi .

“Ừm ư...” Lạc Lê Nhi thờ khể , bộ dạng kiêu diễm lại để cho hắn hôn trầm một cái . “ Cô ấy hỏi em muốn ở kí túc xá ... Ừ ... Chính là ở trường học ... Ừm Còn muốn giúp em ... Giúp em tiền ...” Dừng ở nơi nấn cảm cần nhẹ khiến lời nói của cô cơ hồ không hoàn chỉnh .

“Em cũng muốn sao ?” Nắm cái eo nhỏ lắc đảo sâu thêm vài phần .

“A!” Cô khó chịu thở phì phò .

Hắn tức giận sao ?!

“Xin lỗi , không nên ...” Cô theo thói quen cúi đầu nhận sai .

“Sao phải xin lỗi?” Thấy hai mắt đầm lệ thế nhưng hắn lại không chút nào thả lỏng , bàn tay to ngược lại càng nắm chắc hơn . Bộ dạng nhỏ bé xót xa của cô khiến cho hắn nhìn muốn khi dễ vài cái .

“A!” Cô vừa sợ vừa thẹn cảm thụ luận động trong cơ thể , hai tay nắm chặt cánh tay hắn , cũng không dám phản kháng .

“Nó đi ! Em có phải muốn ở bên ngoài hay không ? Có phải cũng tưởng tượng như những người khác , chơi suốt đêm ở bên ngoài ?” Hắn càng nói càng tức giận .

Hường Dương Hi thật biết chọn trọng điểm mà xuống tay , biết Lê Nhi cả ngày bị giam ở Diêm Minh buồn đến hoảng , chắc sẽ gấp rút muốn biết về cuộc sống bên ngoài lồng sắt .

Hừ ! Cô cho là hắn sẽ dễ dàng để cô được như ý nguyện sao ?

Tăng thêm lực đạo va chạm , hắn hiện nay đã sớm đen tức giận cùng dục vọng kết hợp lại với nhau , cứ như vậy phóng đảng , phóng túng ở trên thân thể mềm mại vô tội phát tiết ,

“Không ! Em không có !” Không chút ôn nhu chiếm đoạt đã khiến cô liên tiếp cầu xin tha thứ , nước mắt nhất thời lăn đầy trên hai má hồng .

Nhưng mà ở trong cơ thể cô , dục thú lại khăng khăng tiếp tục động tác trừu đưa , hoàn toàn không đến xia đến bộ dạng đau đớn của cô .

“Thật không có ?” Hắn cũng thờ phỉ phò , sau đó lại một lần đem dục vọng đưa vào trong cơ thể của cô .

“Ừ ... Thật sự ...” Cô nức nở .

“Muốn anh tin tưởng em ? Vậy lần trước còn muốn đi theo người ta xuất ngoại là ai ?” Hắn nói chính là Hường Dương Hi cùng Diêm Tuấn hai người cùng nhau đi xuất ngoại , lúc ấy cô lại có thể đứng trước mọi người đồng ý .

Một người đàn ông chính xác là không nên nhớ kỹ loại chuyện nhỏ nhặt này, nhưng mà đây chính là lần duy nhất từ trước đến nay cô không thuận theo hần, muốn hần không nhớ rõ đúng là khó. Hừ! quả thực kỷ ức này còn mới mẻ như thế!

“Anh không phải... Anh không phải không tức giận sao?”

Cô nghĩ đến lần đó hần xử phạt mình khiến cô ba ngày không xuống được. “A!” Cô đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, cảm giác được vật trong cơ thể càng lúc càng lớn đập vào.

“Anh không tức việc kia, nhưng cũng không chấp nhận em lại có những vọng tưởng như vậy!”

“Em không có...” Cô khóc nhỏ, không biết là bởi vì khoái cảm hay là ủy khuất. “Trừ phi là anh muốn em làm như vậy... A a...” Nói ra lời trong lòng, cô cong người lên nghênh đón động tác mạnh hơn của hần.

Mà giờ phút này, trong mắt người đàn ông sâu không lường được rốt cuộc không còn chút giận dữ.

* Thổ Ti Hoa: còn được gọi là hoa chùm gởi, một loại cây dựa vào thân cây Tùng để sống.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cuối hạ, Lạc Lê Nhi cuối cùng cũng phải ngồi lên xe con của Diêm Minh đi vào trung tâm thành phố lên lớp đại học.

“Tiểu thư, mời...” Người lái xe gọi là lão Vương cung kính mời cô ngồi vào xe.

“Được...” Ngần không được thanh âm run rẩy cho thấy cô có bao nhiêu sợ hãi người đàn ông cao lớn xa lạ trước mắt.

Tiểu thư, đừng sợ tôi nha! tôi không phải người xấu... Ôi... Lão vương trong lòng vang lên tiếng gào thét.

Hần chẳng qua là vóc người có chút cao, hình thể có chút to lớn, nhưng cũng là vì cường thân báo mệnh thôi! Rất nhiều phụ nữ còn yêu thích đấy! nào biết đâu rằng tiểu mỹ nhân yếu điệu này không biết nhìn hàng, thanh âm run rẩy kia là có ý gì?!

Hần so với cô còn muốn khóc hơn! Cả ngày bị kêu ‘Lão Vương’, như thể hần già lắm rồi ấy, cùng lắm hần mới ba mươi có lẽ cộng thêm trời sinh không trắng lắm mà thôi! Giờ vừa khéo, cho rằng đáng người đáng kiêu ngạo trái lại còn rơi vào kết cục bị ghét bỏ... Ai~...

“Lão Vương, nên đi thôi.” Diêm Vệ đứng một bên hiểu rõ vồ vồ vơ vai của hần, giục hần nhanh hoàn hồn mà lái xe.

Nhưng mà Lạc Lê Nhi cho dù sợ hãi, cũng đành phải ngoan ngoãn chui vào trong xe, may mà chỉ trong chớp lát sau cánh cửa sổ xe đã nhanh chóng thay đổi nội tâm sợ hãi của cô.

Cô chưa từng bước chân ra khỏi cửa lớn nửa bước, bây giờ mới biết được bên ngoài Diêm Minh là có diện mạo như thế này, chỉ ít trước khi đến trường học, phong cảnh dọc đường đi đã khiến cho mắt cô không rảnh rồi.

“Đẹp quá...” Trước mắt là cảnh đẹp động lòng người làm cô không nỡ nhắm mắt lại.

Chờ đến khi xe dần dần chạy vào nội thành, cô lại bị một màn khác đoạt đi suy nghĩ.

Vợ chồng già tay nắm tay tản bộ, những cậu học sinh đuổi theo xe buýt, những người đi xe máy đi làm... Thì ra người bình thường một ngày là như vậy, tất cả cô đều chưa từng tự nghiệm qua.

Cô không biết niềm vui nuôi thú cưng, cũng không biết cùng nhiều người lạ chen chúc ở cùng một chiếc xe có mùi vị gì, càng không nói đến xe máy chạy khắp nơi như vậy. Từ khi vào Diêm Minh, hôm nay là lần đầu tiên cô ra khỏi cửa đó!

Hơn nữa dáng vẻ bọn họ nhìn qua đều khác biệt với mình. Tuy rằng Diêm trong liên minh không hoàn toàn giống Diêm La nhưng khí thế đều là hiển hách hơn người, khí chất cao vẫn là không giống người thường, không giống những ngoài cửa sổ kia... Thật chân thực!

Nếu cô được sinh ra trong một gia đình bình thường, có lẽ sẽ trải qua tất cả những việc như ngoài cửa sổ sao? Nhưng như vậy có lẽ cũng sẽ không gặp được Diêm La, cô thà rằng...

“Tiểu thư, tới trường của người rồi.” Người lái xe lên tiếng gọi ý thức đang bay bổng của cô quay về.

“A ... oh...” Lấy lại tinh thần liếc mắt một cái nhìn người lái xe cường tráng đầu đầy hoa râm, Lạc Lê Nhi lại bắt đầu sợ.

Vội vàng mở cửa xuống xe, Lão Vương lái xe trong lòng than khóc cô đương nhiên là không hề nghe thấy.

Cái gì gọi là sắc đẹp “Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn”, lúc này chính là rành rành hiện ra trước mắt mọi người.

Vào khoảng khắc Lạc Lê Nhi bước xuống xe lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, chưa cần nói kiều tóc xoắn dài đến eo thoát nhìn thì rất muốn động vào ra, chỉ cần nhìn gương mặt cô cũng đủ để người nhìn kinh sợ tâm hồn.

Trên gương mặt trái xoan trắng nõn là ngũ quan tinh xảo như thể được trạm khắc, mắt to ngập nước trong vắt đặc biệt gây cho người ta cảm giác thương yêu, còn có cánh môi đầy đặn ở dưới chiếc mũi nhỏ xinh, tựa như cánh hoa anh đào mùa xuân, sắc thái yếu điệu mê người khiến cho người khác muốn hái.

Tuy nhiên, tiểu mỹ nhân bị nhìn chăm chú chẳng biết tại sao lại nhũn mày đẹp! Nhìn kỹ, còn hơi run rẩy, thật là khiến người ta đau lòng a!

Lạc Lê Nhi không phải không biết mình xinh đẹp, chỉ là cô không biết được sẽ gây xôn xao như vậy, khi cô bắt đầu một mình đi vào cổng trường, thì phát hiện người chung quanh càng ngày càng nhiều, vốn nghĩ hôm nay là ngày khai giảng, cho nên mới như vậy, sau lại phát hiện đều không phải là như thế.

Những người này là cô ý đi quanh cô, vừa đi còn vừa thảo luận về cô, may mà những câu cô nghe được đều là lời hay, nhưng cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi!

Nếu ... nếu hẳn có thể theo cô đến thì tốt rồi ...

Lạc Lê Nhi bất an không yên đi buộc phải đi đến phòng học đã định, vừa mở cửa, nghênh đón cô trước tiên là một trận im lặng, sau đó lại xôn xao giống như ban nãy.

Cô gần như là buồn rười rượi ngồi xuống, nhưng không biết ngay lúc này trong phòng học ngoại trừ cô ra thì bốn mươi bốn tân sinh đang đồng thanh hô to trong lòng ‘vạn tuế’. Vừa nghĩ tới việc bốn năm tiếp theo đều có thể cùng tuyệt thế mỹ nhân như vậy cùng lên lớp, nói gì thì nói cũng sẽ ngoan ngoãn siêng năng làm học sinh tốt!

Đừng nói bọn họ, ngay cả mấy người mới vừa trên đường hộ tống mỹ nhân cũng đều âm thầm hạ quyết tâm, cần tra rõ thời khóa biểu, mỗi ngày đều đến nhìn tiểu mỹ nhân!

“Hi!” Biết nắm bắt cơ hội đương nhiên là người huyện Bạc * không khách khí chủ động ra trận.

Chỉ thấy một người con trai trẻ tuổi ngồi ở bên trái cô tự nhận là đáng vẻ phóng khoáng hướng về phía cô lên tiếng chào hỏi. Nghĩ về hẳn là một người có phẩm chất, đa tài, dễ nhìn, từ nhỏ đến lớn đều chỉ có con gái theo đuổi hẳn, chưa từng chủ động bắt chuyện với người khác giống như hôm nay đâu! Chẳng qua, tiểu mỹ nhân trước mắt chính là cực phẩm nhất đẳng, muốn hẳn kính dâng ‘lần đầu tiên’, tuyệt đối được!

“Hả?” Lạc Lê Nhi kinh ngạc nhìn về phía bên trái của mình, phát hiện thanh âm vừa rồi là từ trong miệng của một người con trai xa lạ phát ra.

Có chút sợ hãi, nhưng hẳn cười với cô, chắc là không có ác ý gì?

“Hi ...” Cô sợ hãi đáp lại. Cô nghĩ, bản thân hẳn là đã bị Hường Dương Cương Hi thay đổi, hơn nữa đối với việc mới mẻ cảm thấy hứng phấn, mới dám đáp lại người lạ!

Được mỹ nhân trước mắt đáp lại, cậu trai trẻ tận đáy lòng lớn tiếng vui sướng, vội vàng viết lại tên mình một cách tự nhiên đưa cho cô.

“Mình gọi là Dương Nhất, chúng ta làm bạn nhé!” Cậu trai trẻ cười đến là vui vẻ, theo quán tính lại muốn đưa tay đi lên.

Gần như cùng một lúc, hẳn thê lương kêu đau liên vang vọng trong phòng học, tiện thể đem Lạc Lê Nhi khóc có được dũng khí sợ tới mức rụt vào trong người.

Nhưng mà, sợ thì sợ, cô vẫn tò mò liếc nhìn tay phải bị đau của hẳn. Ô! Không làm sao a ... Nhưng thoát nhìn hẳn rất đau, là căng gân sao?

Ai cũng không biết trên cái tay heo của cậu con trai đang cầm một cây kim nhỏ như ruột bút, còn người tặng cho hẳn ‘lễ vật khai giảng’ lại là một học sinh nam mới ngồi trong góc phòng học.

“Phái ai?” Diêm La tao nhã hỏi, nhìn chăm chăm văn kiện trước mắt không hề ngẩng đầu chút nào.

Diêm Vệ đứng ở một bên tự nhiên biết hẳn hỏi chuyện gì, vì thế vô cùng cung kính đáp: “Phái Cừ.”

Người đàn ông trước bàn nghe vậy, ngẩng đầu lên.

“Cừu? Có cần thiết không?” Hẳn hừ lạnh một tiếng, song cũng biết dụng ý của Diêm Vệ.

Cừu kia chính là đội trưởng đội ‘ Ảnh’ , nhưng mà tuổi của hắn lại vừa khéo xấp xỉ tuổi với Lạc Lê Nhi , phải hắn đi không chỉ có thể lẫn vào trường học bảo vệ bên cạnh Lạc Lê Nhi , càng có thể bảo đảm chắc chắn nhiệm vụ lần này không sơ hở .

“Phải đổi người không ?” Đệ nhất sát thủ nở nụ cười vui đùa hiếm thấy .

Diêm Vệ biết rõ còn cố hỏi , cũng muốn biết phản ứng của đối phương . Ai nha ! Quả nhiên bị trừng mắt nhìn !

“Không đổi sao?”Hắn không sợ chết tiếp tục hỏi . Hắn rõ ràng cố tình cười không để lại dấu vết nha ! Tại sao lại bị trừng mắt nhìn ? Xem ra vẫn chưa thu liễm tốt cho lắm .

“Sắp tan học chưa?” Hắn lại hỏi , tiếp tục chui đầu vào đồng văn kiện , hiển nhiên không muốn để ý tới người muốn chết kia .

“Rồi!” Diêm Vệ rốt cuộc bắt chấp mọi thứ mà tươi cười , nhìn đồng hồ đeo tay , “Cừu vừa mới điện báo nói là bốn giờ là hết giờ lên lớp , hơn nữa...”
Hắn cố ý đem âm tiết kéo dài .

“Nói !”

Haizz ! Thật đúng là đùa không nổi mà !

“Cừu còn nói cô ấy gây lên một trận xôn xao lớn đấy!”

“Ừ!” Diêm này ngay từ đầu đã trong dự đoán của hắn .

“Sau đó còn có một tên nhóc không sợ chết , nghe nói bộ dạng cũng không tệ lắm , rất chủ động tích cực muốn làm quen với cô ấy đấy!”

“Ừ!” Đây cũng là chuyện dự đoán trước , trước mắt dù sao cũng có người tích cực , chắc hẳn cô cũng có đến một ngàn lẻ một loại phản ứng .

“Chỉ có điều Cừu nói cô ấy dường như không phản bác , còn đáp lại người bắt chuyện nữa !” Lời vừa dứt liền nhìn thấy người nào đó tay cầm văn kiện nắm chặt một chút . Diêm Vệ khẽ cười trộm , tiếp tục báo cáo . “Có điều là tiểu tử đó có thể là bị nét mặt xinh đẹp của cô ấy làm cho mê muội , đang nói chuyện , nói xong liền đưa tay lên ...”

Ai nha ! Bút máy trong tay người nào đó sắp chấm dứt đời sống kìa !

“Song Cừu đương nhiên sẽ phát huy công dụng của hắn trong lúc này , bằng không phải hắn đi để làm chi , đúng không ?”

“Tiếp tục.” Bút máy rốt cuộc tránh được một kiếp . Trước mắt hắn muốn biết đến là kết cục của tên kia .

Diêm Vệ hiểu rất rõ ý của hắn . “Người ta chỉ là một học trò vô tội , tội gì phải đùa giỡn tàn nhẫn , Cừu chẳng qua chỉ bắn ngòi bút vào tay hắn nếu như lộ diện chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện .”

“Hừ!” Lại là một tiếng hừ lạnh mặc kệ sống chết của người khác .

“Thấy biểu hiện của Cừu , ngài có vừa lòng không ?” Diêm Vệ một lần nữa biết rõ còn cố hỏi , quả nhiên lại đổi lấy một cái xem thường , song càng không bỏ hơn chính là ở khóe miệng của ông chủ lưu lại một nụ cười tà .

“Không có việc gì bạn sao ? Nếu rảnh rồi như vậy ...” Diêm La về mặt không có ý tốt , thực thời cũng biết người này hiện nay có chủ ý gì .

“Không ! Không ! Tôi bề bộn nhiều việc ! Rất bận rộn ...” Diêm Vệ liên tục phủ nhận . Nói giỡn , nếu hắn còn tiếp tục trêu chọc sư tử nổi bão , kết cục xác định chắc chắn sẽ rất thê thảm ! Người này sẽ không coi hắn là huynh đệ lớn lên cùng nhau đâu !

“Vậy còn không mau cút đi!”

“Dạ!” Thật sự là gần vua như gần cọp mà .

Nửa giờ đồng hồ trôi qua , Diêm La nhìn qua hệ thống theo dõi thấy chiếc xe con màu trắng chở Lạc Lê Nhi chạy nhanh vào Diêm Minh , khuôn mặt vốn hơi có vẻ hờn giận chợt tắt , lại thay bằng khuôn mặt bình tĩnh không chút sóng .

Không lâu sau , lạc lê Nhi đã đứng trong văn phòng Minh chủ .

“Có vui không ?” Chui đầu vào văn kiện cũng không có dấu hiệu ngược lên .

“Có , rất tốt ...” Đáp lại là thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu , chẳng qua người nghe sớm đã thành thói quen .

Đúng vậy a ! tiểu nữ nhân mảnh mai đứng trước người bất vi sở động kia , cũng thật sự không biết nói nổi thế nào !

Tiếp tục xử lý văn kiện , Diêm La không buồn để ý sự lãnh đạm của mình sẽ khiến người trước mắt bất an không yên đến cỡ nào .

Lạc Lê Nhi không biết mình đã làm sai cái gì để hắn mất hứng , nhưng mà lần đầu tách khỏi hắn cả ngày , hiện giờ cô nhớ ... muốn nói chuyện với hắn .

Diêm La cũng như ý nguyện của cô , không đầy một lát sau trào phúng nói . “Thế nào ? Có tìm được người thích hợp với em không ?”

Nghĩ tới việc hiện tại bắt đầu gặp một đám người ngấp nghé người con gái của hắn , trong lòng nhanh chóng không thoải mái , hơn nữa trong nhà lại có kẻ sợ thiên hạ không loạn ‘cho phép em dâu’ đề xuất chủ ý thay cô , khó bảo đảm ngày nào đó cô sẽ không tức sự động tâm với người con trai khác !

Hừ ! làm không tốt cô hiện giờ liền tự thử nghiệm đến đám tiểu tử kia thật là quá giỏi !

“Không ...” Cô khóc chịu phủ nhận .

Nhưng mà Diêm La nghe vào trong tai lại trở thành một loại giải thích – không tìm được mới nói không có sao ?! Chẳng lẽ cô thực sự tin đề nghị của Hưởng Dương Hi ? Khó trách ... Khó trách lại đáp lại người khác bắt chuyện !

“Hừ ! Phải không ? Nhưng mà nhớ phải hỏi qua đối phương muốn ‘dùng hàng cũ’ hay không !” Khóe miệng của hắn hơi gợi lên ý cười , nói ra lời lại cay nghiệt khiến trong lòng người lạnh.

Qua hồi lâu , Lạc Lê Nhi vẫn chưa có nửa điểm động tĩnh nhưng cũng không rời khỏi nơi này .

Hắn nhận thấy có điểm khác thường rất không nhận được dời tầm mắt khỏi văn kiện .

Đột nhiên , hé ra ta thấy một gương mặt yêu tiếc đầy lệ đập vào mắt , tim hắn căng thẳng , mặt không chút thay đổi kêu nàng đi tới , đem thân thể mềm mại nhẹ như lông hồng ôm vào trong lòng .

“Anh không cần nói như vậy em ... không cần ...” Nước mắt như trân châu từng viên lăn xuống , thuận theo vạt áo mở rộng trượt đến ngực của hắn .

Hắn có chút không đành lòng , con tức giận vừa rồi cũng không đánh mà tan đi nhiều.

“Chắc là có rất nhiều người nói chuyện với em ? Thích không ?” Hắn ngông khuôn mặt đầm lệ trước ngực lên . Haizz ! Cho dù là khóc , khuôn mặt vẫn động lòng người như vậy !

Lạc Lê Nhi sợ hãi tiếp lời . “Em cũng không biết , có sợ ...” Nhớ lại cả ngày ở trường học đã bị nhìn chăm chăm , cô cũng có chút sợ hãi .

Cô cũng biết những người kia muốn làm bạn với mình , nhưng mà loại nhiệt tình thái độ hấp tấp này cô ăn không tiêu chứ đừng nói đến một đoàn người lạ mặt quay chung quanh người cô thì quả thực cô cũng sắp bị dọa đến ngất rồi.

May mà , mỗi khi cô sắp không chịu được thì thầy cô giáo giáo bước vào , chỉ là những lão sư kia không phân biệt nam nữ cũng nhìn cô chăm chú , thấy vậy toàn thân cô không được tự nhiên , thậm chí còn nói năng lộn xộn .

Ai~... Nếu còn như vậy nữa , cô cũng chẳng dám lên lớp !

“Không biết thì đừng để ý đến bọn họ . Không phải còn có người muốn chạm vào em sao ?” Nhìn da thịt tinh tế tỉ mỉ có bao nhiêu mê người ! Ngoại trừ tên nhóc đã bị Cừu giáo huấn ra chỉ sợ còn có rất nhiều tên khác không sợ chết đi !

“Uh ?” Cô lắc đầu suy nghĩ một chút . “Không có.” Trong đầu lại đột nhiên nhớ tới một vài cậu con trai đồng học thất thanh kêu sợ hãi .

“Vậy sao ?” Tám phần là kiệt tác của Cừu .

Diêm La hừ lạnh một tiếng , phát hiện người trong lòng ngày hôm nay ngoại trừ ngoan ngoãn dịu dàng ra còn chủ động hơn , hai tay đang gặt gao vòng quanh hông của hắn .

“Hừ? Làm sao vậy ?” Hắn có chút tò mò lại có chút cao hứng , khẩu khí không tự giác mềm nhũn .

Lạc Lê Nhi cảm nhận được sự dịu dàng của hắn , hồng nhũn buột miệng nói ra nỗi nhớ tích lũy cả một ngày .

“Rất nhớ anh ...”

Diêm La hôn Lạc Lê Nhi , dịu dàng , từ tốn mút lấy cánh môi đỏ bồng , thái độ ôn nhu không phải chưa từng có , nhưng vẫn khiến tim cô đập nhanh , không tự chủ đem thân thể mềm mại đến gần hắn một tí .

Tay hắn không khách khí dò xét vào trong vạt váy , vuốt ve bắp đùi nhỏ nhắn cảm của cô , mỗi móng khiêu khích không chút nào ngừng lại .

“Ừ ... uh...” Cô không từ chối hắn xâm phạm , ngược lại không an phận ở trên lửa nóng vụng vọ .

“Muốn ?” Hắn so với ai càng biết độ mãnh cảm của thân thể này , chỉ cần một chút trêu ghẹo , thì sẽ đạt được hưởng ứng mà hắn muốn .

“Uhm ...” Chậm rãi gặt đầu , cô xấu hổ đến không dám nhìn hắn .

“Nghĩ như vậy có muốn không ?” Hắn cười đến tà khí , đột nhiên cầm tay cô kéo về hướng dục vọng của hắn . “Biết nên làm thế nào chứ?”

“A?!” Khuôn mặt đã hồng đến mức không thể đỏ hơn được .

“Hà ? Không phải rất muốn sao ? Anh cũng rất muốn a !” Vung lên ý cười xấu xa , hấn giục người đang thẹn thùng nhanh nhanh hàng động .

“A...” Cô tựa đầu vào cổ hấn , bàn tay nhỏ bé run rẩy ngoan ngoãn chiếm lấy lửa nóng , sau đó thông thả trên dưới vỗ về chơi đùa.

“Ừm...” Hấn thoải mái mà kêu rên.

Bàn tay tuyết trắng nhỏ bé tiếp tục cầm lấy của hấn dao động , khi thì khiêu khích đầu mẫn cảm , chốc lát lại vuốt ve phần gốc sưng tấy , cho đến khi trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm cho thấy khát vọng nóng bỏng của đàn ông , khi này cô lại càng xấu hổ đến mức không ngóc đầu lên được .

“Uh ... hừ ...” Hấn không thể không bắt đầu hồi hận để cô lấy tay chơi đùa mình như vậy , cô không lưu loát lại chậm chạp vỗ về chơi đùa dẫn dắt khoái cảm đi lên , đủ để cho một người đàn ông bình thường ‘có thể’ phát điên !

Thanh âm trầm lạnh của hấn khiến cô ngưng lại động tác tay , đôi mắt to tràn đầy khó hiểu . Có phải cô làm gì không tốt hay không ?

Thế nhưng hấn nôn nóng cũng không hiểu nghi hoặc của cô , vươn tay chiếm lấy cái cầm lạnh lạnh của cô , lại đem môi mòng che đi .

“Ừ!” Nụ hôn nóng bỏng khiến cô suýt nữa hết hơi , chỉ có thể mặc cho cái lưỡi hung hăng càn quấy bừa bãi , hấp thụ hương thơm ngọt ngào trong miệng đồ tươi của cô . “A!” Một tiếng này là kinh ngạc khi nửa thân dưới của hấn đột nhiên xâm nhập.

Mặt hấn không đổi sắc tiếp tục bú mút lấy cánh môi của cô , một mặt tăng thêm động tác nửa thân dưới , để nhiệt năng cứng rắn mỗi lần chạy thẳng đến tận sâu trong hoa huyết .

“Uhm... Uhm...” Cô thỏa mãn chảy nước mắt , đưa tay ôm sau gáy hấn , vòng tình theo sát hấn đóng đưa thân thể .

Một lần lại một lần giữ lấy , khiến không khí văn phòng vốn yên tĩnh trang nghiêm tràn đầy nhịp điệu đắm mý , cho đến khi người đàn ông bị khơi mào dục vọng hoàn toàn thỏa mãn mới thôi ...

* Huyện Bạc : Bạc Châu hay còn gọi là Bạc Châu – một huyện thuộc tỉnh An Huy, Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trải qua một tuần lễ , ở trường học Lạc Lê Nhi vẫn bị nhìn chăm chú như cũ chỉ tăng không giảm , còn bản thân cô đối với kiểu yêu mến này không những mất hứng ngược lại còn vô cùng buồn bã .

Nhưng có ai hiểu được tâm tình của cô đây ? Nhất định không có ! Nếu không tại sao lại ngày qua ngày xuất hiện một đám lại một đám người lạ mặt ở chung quanh cô ?

Nếu chỉ là thuần túy đem cô làm vật phẩm để xem thì cũng được , còn có người thích hứng cổ tình tiếp xúc gần gũi , đến nói chuyện với cô .

Những người này hình như đều là nhân vật quan trọng của trường học , ở các lớp , các khoa đều có , trong đó còn có cả cậu học sinh vô cơ kêu lên trong ngày khai giảng nữa .

“Hi! Bạn học , có thể cho mình mượn một cái bút được không ?”

“ Hà?” Thanh âm rất quen tai...

Cô nghiêng đầu nhìn , qua nhiên chính là cậu học sinh kêu thảm thiết . Hấn hình như tên là Dương Nhất thì phải ?

Người này thật kì quái , ngoại trừ thường hay phát ra tiếng kêu thê lương dọa người ra mỗi lần đi học hấn đều mượn cô đồ , đầu tiên là sách giáo khoa , sau lại tới cục gôm , có thể mượn cái gì hấn đều không bỏ qua . Chẳng nhẽ hấn hai tay trống trơn lên lớp sao?

Nhưng cô đương nhiên không dám hỏi , chẳng qua có chút tò mò ngày hôm nay hấn sẽ không kêu lên thảm thiết cho cô nghe chứ ... Thật sự có chút sợ hãi ...

“Cậu không cần phải sợ mình ! Mình không có ác ý nha !” Dương Nhất nào có biết người ta sợ chính là hấn thành linh bất ngờ kêu gào , chỉ nghĩ cô sợ hãi

là do bản tính yếu đuối, tức thì một lòng lập tức muốn làm đại trượng phu.

Mỹ nữ yếu đuối như vậy, thật sự dạy người ta thấy thương tiếc a...

“Đương Nhất!” Rốt cuộc có người lên tiếng.

“Hả? Cậu gọi mình sao?” Bị gọi ánh mắt trông mong nhìn Lạc Lê Nhi, vẻ mặt say mê.

“À không... không phải... Là giáo sư gọi cậu.” Lạc Lê Nhi cảm thấy người này thật sự rất kỳ quái.

“Sao? Giáo sư?” Đương Nhất cuối cùng cũng thanh tỉnh một chút, nhìn lên trên bực, quả nhiên biểu tình giận dữ.

Từ phía giáo sư Quan.

“Em Đương Nhất, mời em quay về chỗ ngồi của mình được không?” Trong giọng nói của giáo sư độ nhẫn nại đã đến cực hạn.

“Em luôn ngồi đúng chỗ của mình mà!” Tên ngu ngốc này vẫn còn cố tình đúng lý hợp tình.

“Đứng rồi! Cậu luôn ngồi ở chỗ mình!” Sắc mặt bởi vì tím đen lão giáo sư hiển nhiên đã hoàn toàn phát điên. “Nhưng cậu có thể rời bạn học Lạc ra một chút được hay không?! Đã dính sát rồi kia! Tách ra cho tôi! Tách ra, tách ra!”

“A... Ha ha ha...”

Cả lớp nhao nhao đem tầm mắt chuyển về hướng Đương Nhất cùng Lạc Lê Nhi, tất cả cùng cười ra tiếng.

Đương Nhất chính xác là không rời khỏi chỗ ngồi của mình, chẳng qua hắn căn bản là đem hân ghế dựa sát bên cạnh Lạc Lê Nhi, ngay cả người ngồi giữa hai người không thể không nhường chỗ ngồi.

“Em ngồi lại là được rồi!” Đương nhất rốt cuộc cũng tỉnh táo hoàn toàn, đỏ mặt ngoan ngoãn dời đi.

Có điều, rất dễ thấy, hắn không có ý định rời khỏi mỹ nhân, chỉ thấy hắn dựa ghế cố ý vòng vo một lúc lâu, vẫn là không xa bên phải Lạc Lê Nhi, nhưng lại chen chúc ở chỗ bạn học nữ gần đó.

“Chuyển xuống ngồi ở phía sau cho tôi.” Lão giáo sư lại rống to, có dấu hiệu xuất huyết não.

“Ồ.... được rồi...” Đương Nhất lúc này tâm không cam lòng, làm chuyện không muốn đem ghét dựa tha xuống hàng cuối cùng.

“A...” Lạc Lê Nhi nhin không được cười lên, hồn nhiên không biết chính mình cười vừa mê sát mọi người.

Cô đột nhiên cảm thấy Đương Nhất, cái người này hình như cũng không tồi, tuy rằng mấy bận thất thanh kêu lên thảm thiết làm lòng cô còn sợ hãi, nhưng mà hân đường như rất thú vị...

Cây liễu xanh xanh, gió êm dịu thổi nhẹ. Lúc này có hai người đang ngồi ở ao hồ nước trong trường, một người là người vừa mới mất mặt Đương Nhất, người còn lại kia là Cừu Y, vốn gần đây trở thành bạn cùng lớp quen thuộc, tự nhiên cũng biết nhân vật Lạc Lê Nhi này.

“Cậu thích cô ấy thật sao?” Cừu Y nhướn mày hỏi.

Đối với tên bạn mới ngu đần này, Cừu Y không biết nên cái gì tốt. Biết rõ người ta sợ chết khiếp kiêu nhiệt tình của hân, vậy mà vẫn không cam lòng tiếp tục quần chặt lấy. Hân cũng coi như là phục Đương Nhất tám phần là yêu muốn chết rồi!

Không ngờ tới đứa ngốc trước mắt này lại còn đưa ra đáp án ngoài dự liệu. “Ừm... Thực ra cũng tạm tạm thôi!”

“Hả?” Một tiếng kêu đột ngột thốt ra “Tạm tạm?”

Tiếp nhận ánh mắt hoài nghi của Cừu Y, Đương Nhất ngượng ngùng giải thích nói: “Ai cha! Đần ông mà! Rất háo sắc! Ngay từ đầu mình chính xác là bị vẻ đẹp của cô ấy hấp dẫn đi! Nhưng mà lâu cũng không phải...”

“Nếu không thì bây giờ cảm thấy thế nào?” Cừu Y hứng thú nhìn hân. Nhân vật quan trọng này chẳng lẽ không biết đối với việc theo đuổi mãnh liệt Lạc Lê Nhi của hân đã khiến vô số kẻ trong trường học này tan nát cõi lòng sao? Bây giờ lại có thể nói hân đối với cô ấy không phải chuyện như vậy!

“Ừ... Đúng hơn chính là tò mò!” Đương Nhất nghiêng đầu nghĩ một chút, mới miễn cưỡng đưa ra một đáp án.

“Tò mò?” Hân cũng đang tương đối hiếu kỳ trong đầu đồ ngốc này đang suy nghĩ gì.

“Đúng vậy! Cậu không cảm thấy vẻ đẹp của cô ấy cũng quá thoát tục hay sao! Thật giống như tiên nữ vậy!”

“Nói đến cùng tên khốn cậu còn không phải coi trọng vẻ đẹp của người ta!” Cừu Y hừ lạnh một tiếng. Sớm biết đừng có nên đem lời nói của tên ngốc này tin là thật.

“Mình đâu có ?! Mình chỉ cảm thấy cô ấy không biết giao tiếp , chỉ cần có người nói chuyện với cô ấy , cô ấy liền khăn trương trương sắp khóc đến nơi . Cậu không cảm thấy sao ?”

“Mình không nói chuyện với cô ấy , mình không biết .” Cừu Y nhún nhún vai.

“Oh ... Đúng là ! Chẳng nhẽ cậu ghen tị với vẻ đẹp của cô ấy sao ?” Dương Nhất buồn cười nói,

Cừu Y không nói gì .

“Yên tâm đi ! Cậu cũng rất đẹp đó ! nam sinh cao lớn giống như cậu quả thực vô cùng hiếm thấy !”

Dương Nhất hào phóng ca ngợi quan sát sắc đẹp trước mắt

Cừu Y vẫn không nói gì .

“Cho nên ! Mình nói chuyện với cô ấy chỉ là muốn xem cô ấy có thể không cần sợ mình như vậy không thôi . Cô ấy giống như cậu thì thật tốt , vừa đẹp lại vừa tốt , khẳng định sẽ càng có nhiều người thích !”

“Nói đủ chưa?” Khuôn mặt xinh đẹp cũng sắp vặn vẹo biến dạng .

“Được rồi, được rồi, không nói là được !” Tên đại ngốc rốt cục cũng thức thời ngậm miệng .

Diêm Minh mỗi tháng một lần tổ chức họp , đường chủ từ đường cùng mười hai môn chủ tề tụ một chỗ . Trừ bọn họ ra còn có mấy đại nhân vật sùng sỏ Diêm Minh những lúc bình thường không xuất hiện cũng đều có mặt .

Nhiều người miệng đang nói , vừa nhìn thấy Lạc Lê Nhi thì ngay cả dừng lại cũng không được .

“Em sao vẫn còn ở đây ? Không phải nói ra ngoài đọc sách sao ?”

“Không xin phép đã vào hả? Thật đúng là mặt dạn mày dày!”

“Ăn không ở không lâu như vậy , cũng nên biết thân phận của mình chứ ? Cố chết dựa vào mà ...”

“Nhưng mà ... Nói thật , cô ta đúng là càng ngày càng đẹp rồi đi ! Đàn ông nào thấy cô ta mà không động tâm , không phải là dựa vào cái mặt mà được sao ...”

từng hồi lạnh lẽo không e dè đánh úp về phía tiểu nhân nhi bên cạnh Diêm la , đối mắt với việc vu khống đã lâu , Lạc Lê Nhi vẫn chỉ có thể run rẩy không ngừng , cố nén không cho nước mắt rơi xuống .

“Này ! Không muốn ngượng mở miệng , lời của người quá thừa thãi rồi đấy .” Tường Tế không kiên nhẫn cắt đứt lời ra tiếng vào .

“Đúng a ! Thật sự nhiều lời muốn nói như thế , đợi chút nữa sẽ mở cái diễn đàn cho người nói đủ !” Thượng Quan Duật từ trước đến nay không muốn thấy mỹ nhân chịu ủy khuất nên rất bức mình . Ai bảo nhóm người vô dụng này lại chính là thủ hạ của ‘thiên đường’ hần ! Biết sớm sẽ không cho bọn chúng tới , đợi lát nữa thế nào cũng phải mang về nhào háo háo giáo dục lại một phen !

“Không cần ... không cần ... Đường chủ ...”

Mấy tên vô dụng cảm như hén , cũng không dám ... nhục mạ Lạc Lê Nhi nữa .

“Nói chuyện chính đi !” Tư Đồ ngưng ngưng nói .

Lúc này mấy đại biểu mới bắt đầu báo cáo tình hình thu nhập thực tế sắp tới, trong đó khó giải quyết nhất chính là bọn Xích Bang càng lúc càng khuếch trương phạm vi hoạt động .

“Không biết Minh chủ đại nhân có ý kiến gì ?” Diêm Định Sinh vẫn cười nham hiểm như trước , căn bản nhìn không ra một chút dấu hiệu lo âu nào , thậm chí còn có chút cao hứng nữa .

“Nụ cười này sao lại có điểm sắc sắc?” Liên Can Giác hồ nghi nhìn về phía ‘ sư gia’

“Này ! Bớt phóng túng chút đi . Sợ không ai biết người người đang nghĩ tới là tiểu khả ái của nhà ngươi à?” Thượng Quan Duật lấy tay khủy tay huých hần.

“Làm sao người biết , nó hôm nay đáng yêu không ?” Diêm Định Sinh nham hiểm lóe lên ý cười phóng túng . khiến người nhìn ai cũng muốn đánh một cái.

“Tiểu tử kia bộ đáng đáng yêu ra sao , mọi người đều biết !” Thượng Quan Duật chịu không nổi liếc mắt nhìn Diêm Định Sinh một cái.

“Ha ha...”

“Đừng cười được không !” Hấn bắt đầu có điển đồng tình với Diêm Định Sinh . Sao lại cười đến giống đũa ngọc như vậy chứ.

Người này thật là ‘ sự gia nham hiểm’ của Diêm Minh sao!

“Người ở đây đang nghĩ cái gì hả?” Cười thì cười , Diêm Định Sinh vẫn chú ý đến suy nghĩ của người bên cạnh .

“Không ! Hợp vậy !” Thương Quan Duật vội vàng đem lực chú ý của hồ ly chuyển về việc chính . Hồ ... Hấn không cho rằng tên hồ ly này rơi vào bẽ bỉnh sẽ hạ thủ lưu tình đối với hấn .

“A” Đứng là!” Diêm Định Sinh lúc này mới lập tức quay trở lại chủ đề ở trên . “ Nếu Minh chủ không có ý kiến , chỗ này của ta thật ra có một đề nghị .”

“Nói nghe xem” Diêm La gật gật đầu.

“Ta cảm thấy thay vì để cho sự tình càng lúc càng nát , không bằng hẹn Xích Bang gặp mặt nói rõ ràng hợp lý ! Xem hấn rốt cuộc muốn chơi trò gì , như thế nào ?” Dứt lời , Diêm La còn chưa có ý kiến ,cũng đã khiến cho mọi người một trận xôn xao.

“Như vậy có quá nguy hiểm không ?”

“Vạn nhất Xích bang có ý xấu , chẳng phải lọt vào bẫy của bọn chúng sao?”

Bảy miệng tám lưỡi , chẳng qua là cảm thấy sợ hãi .

“Bây giờ tôi mới biết được , thì ra Diêm Minh muội là một đám vô dụng sợ chết đấy!” Ánh mắt hồ ly lạnh lùng đảo qua một hồi , mới đưa tiếng xôn xao do chính mình khơi mào yên tĩnh trở lại . “ Vậy ý người định thế nào?” Hấn nhều mày nhìn người đàn ông ngồi ở vị trí Minh chủ to lớn , không ngờ lại được nhìn thấy đối phương mỉm cười .

“Hừ ! Có gì không thể!”

“Tôi phải đi thu xếp đã !” Diêm Định Sinh thỏa mãn cười , hoàn toàn không đếm xỉa đến ngưỡng người liên quan quanh mình đang lo lắng .

Hội nghị Diêm Minh vừa đến một nửa , Diêm la rút cuộc buông tay để Lạc Lê Nhi rời đi , có thể đi cô tự nhiên đi về phía vườn hoa hồng quen thuộc .

“Ai~~” Khẽ thở dài , nhấn nài hồi lâu nước mắt lúc này mới chảy xuống hai má .

Nhớ tới những lời nói châm chọc vởi rồi , cô nhịn không được rung mình một cái .

Nhưng người đó thực sự chán ghét cô như vậy sao? Cũng đã qua lâu như vậy . Những năm gần đây cô cũng thật lòng ở bên cạnh Diêm La không làm điều gì ! Đừng nói ám sát hấn , kể cả nói một câu phản kháng đối với hấn , cô cũng không dám đâu!

Những người đó rốt cuộc lo lắng cái gì ? Vì sao vẫn chán ghét cô như vậy ? Chẳng lẽ sự tồn tại của cô thật sự không thể tha thứ như vậy sao?

“Ồ ...” Thật sự nhịn không được , nước mắt lại cuộn cuộn chảy ra.

Sợ rằng hấn cũng vì vấn đề này mà bị quấy nhiễu . Thu một người con gái mà thuộc hạ dưới quyền không chấp nhận , đoạn quan hệ này sẽ không thể lâu dài , có lẽ một ngày nào đó hấn sẽ mở miệng muốn cô rời đi ... Nghĩ đến điều này , nước mắt rơi càng dữ hơn .

Không biết đã khóc bao lâu , một cái ôm đột ngột từ phía sau rốt cuộc cũng khiến cô ngừng khóc .

Hấn sao lại tới đây vậy ? Những người đó đi chưa? Lạc Lê Nhi có chút giật mình .

“Khóc cái gì ?” Ngang ngực đem người trong lòng xoay lại nhìn về phía hấn .

Nghĩ cũng biết cô nàng này vì sao lại đau buồn . Những người đó dù sao cũng là thù hạ của hấn , nếu quá cứng rắn , cũng chỉ ngăn chặn miệng của bọn họ mà thôi , giải quyết tận gốc không trùng trị vốn là chuyện hấn không muốn làm , tự nhiên cũng để bọn họ tùy ý nói . Dù thế nào đi nữa trong lòng hấn hiểu rõ là được , nhưng chỉ thật ra khổ cho cô .

“Ồ ...” Cô ôm eo hấn , đem khuôn mặt đầm lệ vùi vào lồng ngực ấm áp của hấn.

“Đừng khóc , khóc như vậy giống như anh đã bắt nạt em vậy !” Cô nàng này nước mắt chảy cũng chảy không hết ? Thật khiến lòng người đau a...

“Không phải anh ...” Cô lắc đầu , mặc hấn hôn lên gương mặt đầy nước mắt .

“Em thích khóc như vậy bây giờ nên làm gì mới tốt đây ?” Diêm Le mút lấy đôi môi của cô , nào ngờ lại nếm thấy vị mặn . Lại khóc nữa ... Xem ra cần đổi sự chú ý của cô mới được .

“Ừ ... ưm...” Cảm giác nụ hôn dần dần thay đổi , Lạc Lê Nhi vừa thẹn vừa lúng túng , không biết nên làm thế nào cho phải .

“Đừng khóc nữa?” khloe môi hân thoáng hiện nét cười, ôm lấy cô đặt lên trên bồn hoa sạch sẽ.

“Uhm...” Trong miệng lưỡi trêu đùa càng thêm điên cuồng, khiến hai chân cô vô lực leo lên eo của hân

Bàn tay to thăm dò đi vào, thẳng vào hạch tâm!

“A! ư...” “Cô thẹn thùng đem mặt vùi vào trước đôi ngực của hân, nhưng cho phép ngón tay của hân ở trong người ra vào tự nhiên.

Sau đó, đang trong lúc mê loạn, nhiệt năng dục vọng khẩn cấp xông vào hoa huyết âm áp đã được thấm ướt, trong nháy mắt bắt đầu một trận ra vào cuồng nẫn...

“A...” Cô mở hai đùi tuyết trắng gắt gao quấy quýt lấy eo hông hân, thân thể không tự giác cong về phía trước, phụ họa mỗi lần ra vào của hân.

Mỗi khi được hân ôm, cô cảm thấy bản thân chính là người cần nhất, sự hiện hữu của mình không phải dư thừa. Hân cuồng bạo lại dịu dàng giữ lấy luồng ngoài ý muốn trái tim bất an của cô.

“Nhiều hơn nữa... Nhiều hơn nữa...” Nước mắt chảy ra từ khloe mắt, cô đem mặt chôn ở cổ hân, khao khát được an ủi càng nhiều.

Hân nghe thấy, ra sức va chạm nửa thân dưới sâu thêm nữa, để cái chày thô dài cứng rắn mạnh mẽ tiến sâu vào hơn, nương theo tiếng thờ gấp rên ri chính là cổ vũ lớn nhất với hân.

“Uh... Uh...” Môi đỏ hé mở, bật ra tiếng rên ri khiến Diêm La nhìn không được che đi cánh môi.

Cấn cấn triển miên, lưỡi với lưỡi nóng ẩm quấn lấy làm cho ham muốn giữ hai người lên cao tới đỉnh điểm, mà thân dưới gắn kết lại càng phóng đảng, phóng tung liên tục va chạm.

Không chịu nổi, mười ngón tay run rẩy nắm chặt lên lưng hân, cô đem bản thân giao phó cho hân.

Ban đêm, Lạc Lê Nhi rúc ở trong lòng Diêm la, lo lắng vừa mới quên lại xuất hiện trong đầu.

“Thực xin lỗi...” Cô yếu ớt mở miệng, xin lỗi vì bản thân đã mang đến phiền nhiễu.

“Vì sao?” Hân nhướn mày, không vui vẻ hỏi lại, Cô nàng này cứ tự mình đau khổ tới khi nào?!

“Bọn họ chán ghét em... Mới có thể nói những lời này...”

“Vậy thì sao?”

“Anh không cảm thấy phiền nhiễu sao? Để em ở lại bên cạnh.. A!” Lời nói chưa kịp nói xong, eo nhỏ truyền đến áp lực khiến cô nhú chặt mi.

“Thế nào? Em muốn đi?” Đôi mắt đen sâu thăm lóe lên lửa giận, hiển nhiên là đã hiểu lầm.

“Không, không phải!” Cô vội vàng phủ nhận.

Có trời mới biết cô có hi vọng bao nhiêu cả đời đều được ở bên cạnh hân, cho dù là với thân phận ái muội như bây giờ cũng tốt.

“Vậy em muốn nói cái gì? Nếu không... để cho anh cắt đứt họn của mấy người đó, để cho bọn chúng không thể lên tiếng được nữa?” Hân tà nịnh nói, tàn nhẫn đề nghị gây cho người dưới thân co rúm lại không thôi.

“Không! Không cần!” Cô không cần lại có người bởi vì cô mà chết, như vậy càng chứng minh sự hiện hữu của cô là một sai lầm mà thôi.

“Thật sự không cần? Anh chính là vì em mới bằng lòng làm như vậy!” Hân muốn biết phản ứng của cô nàng này, nói những lời này thuần túy là để dụ cô.

“Không cần! Thật sự không cần! Xin anh!” Cô cầm lấy tay hân, vẻ mặt kích động không cần nói cũng hiểu.

“Em cầu xin thay bọn họ, bọn họ cũng sẽ không cảm kích em.”

“Không cần bọn họ cảm kích... Dù thế nào đi nữa bọn họ nói cũng không có sai.” Thanh âm thấp dần, cho dù là ai nghe cũng cảm thấy sầu não.

“Oh? Bọn họ nói không sai sao? Vậy em thật sự là suy tính dựa vào khuôn mặt này để câu dẫn nam nhân à?” Không vui lạnh lạnh nói, cảm thấy còn thương khuôn mặt này để cho hân một tia phiền nùng bức bối.

“Không! Em không có! Không có!” Cô mạnh mẽ lắc đầu phủ nhận.

“Em không có! Nhưng mà...” Hân hôn xuống đôi môi hơi có vẻ tái nhợt. “Anh lại bị em mê hoặc rồi!”

Kéo mền lên bao trùm lấy hai người, hắn đem thân hình yếu ớt đặt xuống dưới thân .

“À!” Cô vì thấy rõ ý đồ trong mắt hắn mà bối rối.

Không lâu sau , tiếng kêu kháng cự rất nhỏ nhường cho tiếng thở gấp mãnh liệt . Phảng phất làm cho ánh trăng ngoài cửa sổ phải đỏ mặt .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Bầu trời quang đãng thật là thời tiết tốt , Lạc Lê Nhi sáng sớm đã ra khỏi cửa đi lên lớp , Diêm La sau khi rửa mặt chải đầu theo thói quen đi vào văn phòng bắt tay vào xử lý văn kiện từ khắp nơi đưa tới .

Lúc này , ở trong phòng với hắn chỉ có Diêm Vệ bảo vệ bên cạnh.

“Có chuyện gì sao ?” Liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái , Diêm La cũng biết sắc mặt trầm xuống của Diêm Vệ có hàm ý như thế nào .

“Tôi nghĩ ... ngài không nên cùng Xích băng gặp mặt !”

“Có gì không thể ?”

“Ngài cũng biết ý đồ của bọn chúng từ trước đến giờ chắc chắn không có trong sáng gì , ngộ nhờ ...” Điều Diêm Vệ nghi ngờ cũng chính là điều mà trên dưới Diêm Minh lo lắng . Bấy giờ Diêm Minh chủ động , nếu đối phương có ý xấu , chẳng phải gặp đúng chỗ ngứa hay sao.

“Hừ ! Có thời gian lo lắng cho việc này chi bằng làm chút việc gì có ích đi.” Diêm La cười lạnh một tiếng , vẻ mặt không thêm quan tâm .

“Tôi chỉ cảm thấy với thế lực của chúng ta , trước mắt không cần cúi đầu trước .” Diêm Vệ nói khiến người đối diện khẽ nhăn mày .

“Ai nói tôi phải cúi đầu chứ? Tôi chỉ cảm thấy thích thú thôi !”

Ngay tức thì ba chữ “ Tôi đã biết” viết ở trên mặt đệ nhất sát thủ của Diêm Minh .

Đối với người huynh đệ lớn lên bên nhau từ nhỏ này , hắn tuyệt đối hiểu rõ tâm tình của Diêm La hơn bất kì ai.

Càng là nguy hiểm thì Diêm La càng thích thú , tuy rằng hắn chưa từng vì thế mà tổn thất qua , nhưng hiện nay đối phương là bang phái địch thủ có thể lực ngang hàng , ham chơi cũng nên có giới hạn , nếu không chỉ sợ chơi mất mạng .

“Nếu không cứ ở trong sương mù như vậy cũng không phải biện pháp , không phải sao ? Khó được đường chủ chịu cung cấp ý kiến mà !”

Diêm Vệ trên mặt lập tức thay bằng bốn chữ “Tám lạng nửa cân”

Đường chủ Diêm Định Sinh hiểu lòng mọi người đều biết , nhưng mà lúc bình thường làm loạn trong liên minh thì thôi , không ngờ tới lần này ại có thể đụng đến Minh chủ , mà vừa đúng lúc hắn chỉ đang can gián Minh chủ đại nhân còn đang cao hứng .

Ai ~ Lão đại đều ham chơi như vậy , bọn họ đều là tiểu nhân ở một bên lo lắng cái rắm đi !

“Như vậy ngài nhất định phải đi gặp bọn Xích bang ?” “Đề vào miệng cộp” bốn chữ to ùng chìm nổi trong đầu Diêm Vệ .

“Ai nói là ta đi?”

“Hả?” Một ánh sáng rực rỡ hiện lên thiếu chút nữa khiến đệ nhất sát thủ cảm động rơi lệ.

“Ta chỉ mất cho bọn chúng một cơ hội . Địa điểm ở Diêm Minh , đây chính là điều kiện duy nhất ta đưa cho đường chủ.”

“A...” Thì ra đầu của Minh chủ vẫn còn tỉnh táo.

“Hài lòng chưa?” Diêm La cười nhìn khoe miệng người bảo vệ nhếch lên , trong mắt hiện lên một tia bốn cọt “Người sợ ta chết như vậy sao ?

Diêm la vẻ mặt cười trộm quả nhiên nhằm chứng chỗ khó chịu của Diêm Lê lão đại , lập tức dẹp ngay vẻ nghiêm túc vua tôi ngày thường .

“Này ! Tôi là vì ai vất vả vì ai mà bận rộn hả? nếu người chết , ta cũng phải chôn cùng đó ! Ta rất vất vả mới tìm được hạnh phúc cả đời , người nếu dám để cho ta đời này kết thúc nhanh chóng, ta dù ở thiên đường xuống địa phủ cũng không bỏ qua cho người!”

Trong khoảng thời gian ngắn , Diêm Minh đệ nhất sát thủ thật hiếm thấy chửi ầm lên với Minh chủ , hơn nữa có chiều hướng không thể vãn hồi lại , ai đó bị chửi về mặt vẫn tỉnh bơ , cũng khó trách người mắng càng lúc càng hăng say .

Lúc này Lạc Lê Nhi ở trong trường học vẫn ngoan ngoãn học tập , độ hấp dẫn cũng không ít đi , quần chúng vẫn vây xem không giảm .

Bây giờ hẳn là những môn học có cô giảng đường đều chật ních , nhưng ánh mắt mọi người hơn phân nửa không dừng lại ở trên bảng đen , khiến cho thầy cô giáo giảng bài không biết nên cảm thấy thế nào .

Nhất là giống như bây giờ , không phải lên giảng đường , các đoàn thể xã hội đều chuẩn bị toàn lực mời tân sinh viên gia nhập , siêu cấp mỹ nữ đương nhiên trở thành mục tiêu chủ yếu của bọn họ .

Chỉ cần cô gia nhập đoàn thể nào , trong trường người ủng hộ chỉ tăng không giảm nhất định sẽ trở thành xu thế .

Nhưng mà , đáng tiếc chính là , mục tiêu bị khóa đối với đoàn thể một chút cũng không có hứng thú , ngoài trừ việc không muốn ở lại trong trường cùng người khác ra , lý do còn bởi vì Diêm La .

Tuy rằng sau khai giảng đã gần một tháng , cô vẫn không có thói quen rời khỏi hán quá lâu . Thứ nhất , việc học nặng nề , hầu như đều ra khỏi cửa từ lúc sáng sớm đến chiều muộn mới có thể về nhà , thời gian có thể ở chung với hán đã rất ít , nếu còn tiếp tục tham gia đoàn thể xã hội , chỉ sợ chỉ có khi ngủ mới có thể nhìn thấy hán .

Ai ... Nhớ ... hán quá ...

Lạc Lê Nhi nghĩ , nghĩ rồi liền chau mày , hồn nhiên không biết mỹ nhân chống bằng nhìn xa xăm , toàn bộ cảnh tượng đều lọt vào trong mắt mọi người .

“Oa ... khó được nhìn về mặt thất thần như vậy của mỹ nhân đó!” Biểu tình trên mặt Dương Nhất như kiếm được lời khiến Cừu Y bên cạnh đang lật sách xem thường .

Nhưng mà , không chỉ Dương Nhất ngay cả đội trưởng dàn hợp xướng trên đài đang ra sức gào cũng choáng váng , mỗi người ai cũng muốn làm cho Lạc Lê Nhi cười .

“A!” Lát lại tinh thần mới phát hiện bản thân đã trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn , cô sợ hãi nhìn lên đài , hi vọng người trên đài có thể tiếp tục lên tiếng giảm bớt gánh nặng của mình .

“Ách...” Đường như cảm nhận được ánh mắt cầu cứu của cô , đội trưởng mặt đỏ lên bắt đầu phát động mọi người . “Bây giờ đoàn đang cần một tay Piano , không cầu nệ nam nữ ! Có ai biết đàn dương cầm ? Xin đừng thẹn thùng , đừng cảm đứng ra cống hiến nhiệt tình của mình nào !”

Phòng học nổi lên một trận xôn xao , Lạc Lê Nhi cũng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi . Nhưng cao hứng chẳng được bao lâu , cô liền phát hiện cậu bạn hay kêu thảm thiết chẳng biết từ lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh mình .

Vẫn có chút hoảng , nhưng cô không còn sợ nữa , chỉ cảm thấy người xuất quỷ nhập thần này có chút kỳ lạ .

“Đừng sợ ! Đừng sợ ! tôi chỉ muốn hỏi cậu có thể đàn dương cầm được hay không vậy !” Dương Nhất theo lệ thường trước làm yên lòng tâm tình của cô , hán cũng không muốn dọa cho mỹ nhân khóc khiến cho quần chúng nổi giận .

“Có.” Không biết hán hỏi cái này để làm gì nhưng cô vẫn ngoan ngoãn trả lời .

Trước kia khi còn chưa ở trong Diêm Minh , cô đã từng tập đánh đàn , về sau lại bởi vì Diêm La kiên quyết muốn nên học đến giờ , chưa bao giờ ngừng qua . Cô cũng không biết vì sao hán muốn cô tiếp tục học đàn , có lẽ là bởi hán thích nghe đi ! Luôn muốn cô đàn cho hán nghe.

“Vậy sao cậu không giờ tay?” Giọng Dương Nhất lại đập vào tai.

“Hả? Giờ tay?” Đánh đàn cùng giờ tay có quan hệ gì ?

Không đợi cô nghĩ xong , Dương Nhất liền thay cô nói . “Cô ấy ! Cô ấy biết đánh đàn!”

“Hả?!”

Tiếng thán phục từ bốn phương tám hướng truyền đến , càng kỳ lạ hơn chính là thành viên dàn hợp xướng trên đài cùng lúc có bộ dạng như muốn khóc .

Cô biết đàn đàn đáng để buồn bã như vậy sao ? Lạc Lê Nhi khó hiểu .

“Là cậu!” Đội trưởng vọt tới trước mặt cô , nếu không phải mọi người đang nhìn chăm chăm hán , chỉ sợ hán sẽ phi nhanh tới.

“Hả? Cái ... Cái gì ...” Lạc Lê Nhi bị dọa đến cả lời nói không thành lời , trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Van cầu cậu đảm nhiệm làm người chơi Piano đi!” Chỉ cần mạng cô đi thi đấu , người nghe cùng ban giám khảo nhất định sẽ bị cô làm cho đầu óc choáng váng , cho dù chơi không hay , nhưng cũng sẽ đoạt giải.

“A...” Liên tục bị sợ hãi cũng không thể hình dung được tâm tình của cô giờ phút này . Bây giờ phải làm thế nào ?

“Ai~ ...mình thật sự là vô dụng ...”

Đi trên hành lang gấp khúc ,Lạc lê Nhi tự trách mình không dưới trăm lần.

Nếu cô không vô dụng , thấy ánh mắt tha thiết mong chờ của hơn mười ánh mắt liền cả nửa điểm cự tuyệt cũng không nổi thì giờ sao lại đồng ý đảm nhiệm việc chơi Piano trong đoàn hợp xướng chứ!

Ai~~ Làm sao bây giờ ?Cô phải nói thế nào với hấn đây ?

Hơn nữa bây giờ bắt đầu từ mỗi thứ hai đều phải ra ngoài trường luyện tập , tuy rằng đội trưởng cam đoan sử dụng thời gian trống luyện tập , tuyệt đối không chậm trễ thời gian về nhà của cô , nhưng dường như cô có lẽ không nên đáp ứng ...

Hấn .. có tức giận hay không ? Vừa nghĩ tới về mặt tức giận của Diêm La , Lạc Lê Nhi nhịn không được rung mình một cái .

Nhưng , cho dù thật sự sợ đi nữa cô cũng không dám giấu diếm chuyện này , vẫn phải thẳng thắn thì tốt hơn , xem có thể ‘ nhẹ nhàng xử lý’ hay không ...

Đẩy cửa phòng quen thuộc ra , quả nhiên nhìn thấy Diêm La đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường lớn màu đen .

Sau khi nhìn một lúc , cô theo thói quen đi tới , thấy hấn buông tạp chí xuống , lại càng nhẹ nhàng bò lên giường chui vào trong hang ổ ở ngực của hấn .

“Hôm nay đi học có vui không ?” Nhẹ nhàng vỗ về những sợi tóc xoắn trên tay , hấn bận tới mắt nhưng vẫn thong dong hỏi han.

Thực ra Cừu vừa rồi mới báo cáo cho hấn tình hình một ngày hôm nay của cô , nhưng cũng nên nghe một chút lời đường sự nói xem thế nào .

“Ừm ... Em ...” Cẩn cẩn môi , cô vẫn là không có can đảm giấu diếm người trước mắt . “Em nhận làm người chơi Piano trong đoàn hợp xướng ...” Cô đội tức giận của hấn phủ xuống , lại không thấy ngờ nhìn thấy một nụ cười nhẹ của hấn.

“Oh ! Muốn trở tài ở trường mới sao ?”

Hả? Hấn không tức giận ? Cô kinh ngạc nhìn hấn , đột nhiên bị hấn hôn thật sâu.

“Sau khi tan học cần phải ở lại luyện tập sao ?” Điều này Cừu không báo cáo với hấn . Nếu cần phải vậy , hấn sẽ từ chối điều này . Mấy tên quý ở trường học kia cũng đừng có nghĩ chiếm dụng cô một chút thời gian nào !

“Không ! không cần ! Đội trưởng nói chỉ cần dùng thời gian trống luyện tập là được rồi , trước lúc thi cũng không cần luyện tập .” Cô lắc đầu , tuy rằng rất bất ngờ nhưng cô lại rất vui vẻ vì không chọc hấn tức giận .

“Nhẹ nhàng như vậy ?” Nói vậy tên đội trưởng kia cũng là không từ một thủ đoạn nào muốn cô lưu lại ,

“Nhưng mà ...” Nghĩ đến một lời đề nghị khác của đội trưởng , cô lại bắt đầu lo lắng sẽ chọc giận tới hấn .

“Nhưng mà gì ?” Đưa bốn ngón tay vuốt tóc trước ngực , hấn đợi cô nói tiếp .

“Đội trưởng nói vốn có nhờ thầy cô giáo trong giới chỉ đạo , nếu không được đáp ứng , em có thể phải luyện tập một mình cùng với hấn .

“Cần chiếm dụng thời gian tan học ?” Đây là điểm hấn quan tâm . Có Cừu ở đó , cho dù cô có cùng nam nhân khác ở chung một phòng cũng có thể cam đoan cô không mất một cọng lông tơ .

“Không cần , vẫn là dùng khoảng thời gian trống khi không phải lên giảng đường , nhưng lúc khác em không đáp ứng ...” Cô e lệ rụt rè nhìn hấn , trong lòng lại nổi lên một chút vọng tưởng . Hấn để ý đến già sinh hoạt cậu lạc bộ có chậm trễ thời gian về nhà của cô hay không , có phải cũng giống như cô , không có thói quen tách khỏi cô lâu như vậy ?

“Vì sao ?” Dường như rất hài lòng , hấn dịu dàng hôn lên trán cô .

“Không , không !” Cho dù hai gò má đỏ bừng , cô cũng không có can đảm đem tình yêu say đắm của mình nói ra miệng .

“Vậy sao ?” Hấn hơi cười đầy thâm ý .

Nghiêng người , đem cái người nói một đằng nghĩ một nẻo đặt ở dưới thân , bắt đầu một tra khảo mãnh liệt .

“làm sao bây giờ ?” Lạc Lê Nhi cau chặt mày , giờ phút này cô chẳng buồn quan tâm đến tiếng xôn xao xung quanh mình .

Qua nhiều lần tập luyện , thầy cô giáo được mời dường như không vừa lòng với phương thức diễn tấu của cô , bởi vậy vào buổi chiều ngày hôm nay yêu cầu giảng lại một mình .

Cô chưa từng ở cùng người con trai nào khác ngoài Diêm La quá nửa phút , bây giờ cần cô lập tức cùng nhốt một mình cùng thầy cô giáo để luyện cảm trong phòng ít nhất hai giờ , cô không khóc thì thật quá khó .

Nhưng mà cô lại không có can đảm chạy trốn ...

“Hi!”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai , lại là Dương Nhất .

“Hi!...” Cái này tính từ trước giờ thì chính là tốc độ phản ứng nhanh nhất của cô , tuy tăng có chút uể oải .

“Cậu làm sao vậy ?” Hần quan tâm hỏi han .

Có lẽ là do bản tính , hẳn chính là không thích thấy mỹ nữ mày ử mặt ê , tuy rằng cô như vậy cũng rất đẹp .

Nhưng , hiện giờ hẳn đối với cô có chút mơ màng không rõ ! Hẳn đối với cô chú ý từ mê luyện khuôn mặt xinh đẹp dần biến thành tình bạn đơn thuần , cộng thêm việc mờ mịt về cuộc sống của cô nên có điểm tò mò thôi .

“Hả?” Lạc Lê Nhi lấy lại tinh thần , nhưng chú ý đến một khuôn mặt xa lạ đứng cạnh Dương Nhất .

Thật xinh đẹp ... là bạn gái của hắn sao ? Bởi vì không sợ Dương Nhất , cho nên những gì liên quan đến hắn đều lớn mật lên , chăm chăm nhìn hai người .

“À ! Hẳn là bạn học của chúng ta Cừu Y ! Nhưng mà hai người chưa từng nói chuyện , khó trách cậu không có ấn tượng gì .” Dương Nhất thoải mái giới thiệu người bên cạnh .

“Là bạn gái cậu sao ?” Xinh đẹp giống như vậy còn mang chút khí thái anh hùng , cô gái này thật sự là hiếm thấy .

Cừu Y một hồi không nói gì .

“Ha ha ha ha ...” Dương Nhất không chút khách khí bật cười to , còn làm bộ ôm lấy Cừu Y . “ Ai nha ! Mình cũng muốn a ! Nhưng mà hắn lại không để cho mình theo đuổi .”

“Bớt lời đi .” Mặt Cừu Y hơi mỏng , nhũn mày chụp lấy tay trên vai .

“Cậu là nam ! Thật xin lỗi.” Cô nghe thấy giọng nói bất đồng của Cừu Y , vội vàng xin lỗi . Nhưng mà ...

Người này thực sự có chút giống em trai xinh đẹp của Diêm La , trên đời người giống người quả đúng là không ít a .

“Được rồi ! Không trêu cậu !” Dương Nhất cười vài tiếng mới trở lại chủ đề chính . “Cậu rốt cuộc đang phiền não cái gì vậy ?”

“A... Mình ...” Lạc Lê Nhi suy nghĩ một chút liền đem mọi phiền não trong đầu nói hết ra , nhưng đương nhiên cô bỏ bớt cái đoạn sợ hãi ở một mình cùng người đàn ông khác bằng không chỉ sợ sẽ làm cho người ta tìm không ra cách .

“Oh ! Thì ra cậu sợ đàn không được tốt , sẽ bị thầy cô giáo chỉ đạo mắng a !” Về mặt Dương Nhất như tỉnh ngộ , lại làm cho cả hai người hai bên choáng váng .

Một là Lạc Lê Nhi . Cô bắt đầu thấy hối hận đang làm việc thừa , dù sao cũng đã uống phỉ lời nói , bản thân vừa rồi mới chỉ chọn việc chính để nói , làm thế nào để hắn hiểu được phiền não thật sự của cô đây .

Còn lại là Cừu Y vì không hiểu nguyên nhân liền nhăn mày , chỉ thấy hắn khiếp sợ nhìn Dương Nhất , lại không tin lắc lắc đầu .

“Vậy được rồi ! Chúng ta cùng đến với cậu là tốt rồi !” Tên ngọc đưa ra đề nghị ngọc .

“Nhưng mà thầy giáo nói cần một với một luyện tập...” Chẳng lẽ lời cô vừa nói hắn nghe không vào sao ?

“À ! Thật ác ! Chúng ta đây đứng ở ngoài bảo vệ cậu là được rồi , nếu thấy có chuyện không đúng liền xông cửa vào cứu cậu , không cần sợ .” Trên mặt đứa ngọc lóe lên kiểu đắc ý như anh hùng .

“Ách!” Cô không cảm thấy ở một mình cùng thầy giáo cô giáo sẽ phát sinh chuyện gì a! Cô chỉ cảm thấy khẩn trương mà thôi ...

“Cứ quyết định như vậy đi!” Lại một lần nữa chứng minh tên ngọc bình thường sẽ chẳng suy nghĩ cặn kẽ được gì cả .

Lạc Lê Nhi cùng Cừu Y không hẹn cùng nhìn vào vẻ đắc ý của hắn , rất ăn ý cùng lúc thờ dài một tiếng .

Buổi chiều, Lạc Lê Nhi bất an không yên vẫn phải đi tới phòng luyện đàn cùng thầy giáo chỉ đạo.

Kỳ thật người thầy này cũng coi như là tuần tú lịch sự, nghe nói ở trong nước cũng nổi danh, cũng có vài giải thưởng quốc tế, hơn nữa mới chỉ hai mươi tám tuổi, trong xã đoàn có rất nhiều học tử mến mộ hẳn.

Nhưng, thật đáng tiếc chính là, hẳn dù vĩ đại thế nào, đối với cô mà nói cũng chỉ là một người đàn ông xa lạ.

Ai~ dù sợ hãi thế nào đi nữa vẫn phải tới hay sao? Đừng sợ, đừng sợ... Hít thở sâu vài cái, Lạc Lê Nhi liều mình an ủi bản thân.

Một lúc lâu, mới thấy thầy giáo chỉ đạo khoan thai đẩy cửa tiến vào.

“Ngụy lão sư” Cô lễ phép đứng lên

“A! thật không phải, tôi đến muộn.”

Người đàn ông dáng ao gầy cười đến là chân thành, Lạc Lê Nhi cũng thoáng thả lỏng, lại không chú ý tới đáy mắt kia lóe lên tia nhìn kỳ lạ.

Ngồi xuống trước Piano, ngón tay ngọc nhỏ dài chuẩn bị nâng nắp đàn, đột ngột một bàn tay nam giới vừa vịn đưa đến nắp đàn.

“A!” Cô rút tay rất nhanh về, mặt phẫn hồng, trong mắt lại hiện lên tia sợ hãi.

“Đừng ngại, tôi chỉ muốn giúp em nhắc nắp lên mà thôi.” Người trước mắt rất tự nhiên giải thích, ngay sau đó ngồi dán chặt bên than thể mềm mại run rẩy của Lạc Lê Nhi.

“A...” Cô tái mặt sợ hãi cũng không có can đảm đẩy thầy giáo chỉ đạo ra, chỉ có thể tờ mờ mắt nhìn hắn càng lúc càng lần đến gần mình.

Làm sao bây giờ? Chấp nhận hay không chấp nhận...

“Thầy giáo, có thể mời thầy ngồi qua một chút được không?” Cô đáng thương đưa ra thỉnh cầu, lại không biết tư thái của mình là ý nguyện của nam nhân này

Một đóa hoa trắng trong sáng đáng yêu, càng khiến cho hái hoa tặc rục rịch quên cả nguy trang.

“Nếu tôi nói... không được thì sao?” Đại dã lang rút cuộc cũng lộ cái đuôi, đang thềm nhỏ dãi nhìn tiểu hồng mao cầu xin thương xót, móng vuốt sói không chút khách khí chạm lên cổ tay non mịn.

“Không được! Mau bỏ tôi ra!” Cô rút cuộc cũng biết người này không tốt, sợ hãi đến mức nước mắt cuộn cuộn chảy ra.

“kêu cũng vô dụng, tôi đã khóa cửa lại, ai cũng không biết chúng ta làm cái gì ở bên trong đâu!” Môi lang đang chuẩn bị hạ xuống liền không phòng bị khiến cho người ta đẩy ra.

Lạc Lê Nhi không biết lấy dũng khí ở đây, dùng sắc đầy tên sắc ma trên người, lập tức chạy về hướng cửa. Nhưng còn chưa đi được hai bước, đã bị ngã ngửa trên mặt đất, còn tên đó thì đè lên trên.

“Không được!” Bị đặt dưới thân nam nhân cô đã biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

“Em thật sự miễn cảm mà! Không phải là đã từng ném qua việc kia đó chứ?” Tên đó đem hai tay của cô kéo lên đỉnh đầu, ma trảo không lưu tình tham lam tiến vào vùng vẫy của cô, vuốt ve da thịt bóng mịn tinh tế.

“Không được! Không được!” Cô vội vàng khép hai chân lại, sợ hãi hẳn một tác lại muốn tiến tới. Ai tới cứu cô...

Đúng lúc Lạc Lê Nhi cảm thấy tuyệt vọng, cửa phòng luyện đàn bị một cước đá văng, hai người trên mặt đất nhìn thấy, mới biết được là Dương Nhất.

“Người quả nhiên là tên háo sắc có ý đồ không tốt!” Hắn ngay lập tức nâng Lạc Lê Nhi lên, tức giận tặng cho đối phương một quyền lại một quyền trừng phạt.

Lạc Lê Nhi vội vàng sửa sang lại quần áo, hoảng sợ nhìn hai người trước mắt, một lòng hi vọng Dương Nhất có thể đánh lại, nàng nhìn thấy Ngụy lão sư cầm lên một bình cứu hỏa hướng về phía ót của hắn ném tới.

“Cẩn thận phía sau!” Đợi cô cảnh báo Dương Nhất khi này đã không kịp.

Ngay sau đó, tên ngốc anh hùng té xuống.

“Cậu tỉnh lại!” Cô liều lĩnh chạy vội tới bên cạnh Dương Nhất, cố gắng lay tỉnh ý thức của hắn, thế nhưng hắn không chút nhúc nhích, sau ót chảy ra máu tươi. “Không được... cậu tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!”

Cô kêu khóc, bắt đầu dĩ thế lực không chống đỡ nổi hôn mê bất tỉnh.

Trước khi cô mất đi ý thức , dường như nhìn thấy một bóng người đi tới.

Là tới cứu bọn họ sao ? Trước mắt tối sầm , cô rớt cuộc không còn ý thức ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Đợi đến khi Lạc Lê Nhi tỉnh lại , đã nằm ở trên chiếc giường lớn màu đen quen thuộc , mà chủ nhân của cái giường đang nằm nghiêng bên cạnh cô , toàn thân lộ ra vẻ tức giận .

Cô đã bị khiếp sợ , bây giờ nhìn bộ dạng hẩn như vậy lại càng sợ đến luống cuống chân tay , ngay cả một tiếng cũng không dám thốt lên , nhưng nước mắt từng hạt lại từng hạt không nghe lời rơi xuống .

“Đừng khóc” Vừa thấy dung nhan động lòng người rơi lệ , Diêm La liền tự nhiên ôm cô vào trong lòng .

Nếu không phải Cừu tới kịp , chỉ sợ đã để tên súc sinh được như ý rồi ! lại có thể dám suy nghĩ động đến người phụ nữ của hắn , còn lợi công việc để tính toán giờ trò thú tính ! Chỉ có điều , từ nay về sau , hắn sẽ không có cơ hội tiếp tục vọng tưởng được nữa .

“Đừng ...” Cô hiếm thấy đẩy hắn ra , sau đó lại vì hành động của bản thân mà cảm thấy hối hận . Cô thật sự rất sợ ...

Diêm La lần này không tức giận , chỉ khẳng khái ôm cô vào lòng , dịu dàng vỗ về lưng cô . Đáng chết ! Trước khi Cừu tới , tên khốn đó rốt cuộc đã làm gì với cô ấy ?!

“Em thế nào ... làm thế nào mà về được ?” Cô thút thít mở miệng . Có phải tên đàn ông kinh khủng kia đã ... đã ...

“Đừng sợ ! Không có chuyện gì !” Hắn biết cô đang suy nghĩ gì , nhanh chóng giải thích nói : “Là anh phái người tới cứu em”

“Thật ... Thật sao ? Là ... lái xe sao ?” Khi đó còn chưa tan học ! lái xe sao có thể đến ?

“Không phải.” Hắn đau lòng hôn cô , rồi mới đưa mọi chuyện ra nói rõ hết .

“Thì ra anh luôn ... luôn phái người đi theo bảo vệ em...” Cô rất cảm động , nước mắt lại rơi .

“Đừng khóc . Không thích , anh không phái nữa là được .” Hắn khẽ cười .

“Không , không phải ! Em chỉ cảm động thôi ...” Cô vội vàng lắc đầu .

Thì ra hắn đã sớm an bài hết mọi chuyện , mới có thể buông tay để cô đi khỏi Diêm Minh . Cô còn tưởng rằng mình một thân một mình nữa ! Nếu không phải người bảo vệ thần bí kia , chỉ sợ cô đã sớm bị Ngụy lão sư ...

“Đừng suy nghĩ nữa !” Hắn ôm sát thân thể mềm mại đang run rẩy , lòng thầm hạ quyết định để tên mặt người dạ thú kia sống không bằng chết .

“Vậy rốt cuộc là ai ...” Cô có chút tò mò người bảo vệ bên cạnh cô sẽ là ai ? Nếu như độ tuổi giống Diêm Vệ , chắc là khi chui vào trường học phải làm giáo viên a ? Nhưng mà giáo viên trong trường thoát nhìn thân thủ không giống một sát thủ chút nào .

“Đừng đoán mò ! Người đó là bạn học của em ... Ừm ... Anh nhớ hình như hắn dùng tên giả – Cừu Y – thì phải!” Hắn nói đáp án , không chút bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô .

“Cừu Y chính là người thường đi bên cạnh Dương Nhất sao !” Thì ra là hắn .

“Dương Nhất là ai ?” Nghe thấy tên người con trai khác từ trong miệng cô , Diêm La không vui giận tái mặt .

“Cậu ta là người tới cứu em ... Đúng rồi ! Cậu ta có sao không ?” Khi này cô mới nhớ còn có một người ‘anh hùng’ hôn mê bất tỉnh .

“Khả trạng như vậy vì hắn ?” Hàng lông mày nhíu lại nhìn nàng .

“Nhưng ... Cậu ta tới cứu em ...” Sao lại cảm giác Diêm La hình như đang ghen ? Nhưng cô thật sự muốn biết Dương Nhất rốt cuộc có sao không ...

“Hừ ! Có đường chủ ở đó , sợ cái gì !” Mặc dù không vui khi thấy Lạc Lê Nhi để ý đến người khác như vậy nhưng Diêm La vẫn nói để cho cô yên tâm .

“Thật sao ? Thật tốt quá !” Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi , cảm kích nhìn hấn . “Cám ơn anh !”

“Hừ ! Cũng không phải là anh muốn cứu ! Muốn thì đi cám ơn Cừu tiểu tử ấy .”

“Vậy hấn ở đâu?” Cô cũng muốn cám ơn hấn nữa !

“Hừ ! Ở nhà Dương Nhất , còn kéo cả đường chủ đi . Xem ra tên tiểu tử đó cùng Đường chủ giống nhau , đều là ‘ người đồng đạo ’.”

“Hả?” Cô khó hiểu nhìn hấn , đã thấy không có hảo ý tiến đến gần . “Không cần ...” Thả lỏng tâm tình lập tức chạy trốn , cô lại nghĩ tới hành động của Ngụy lão sư.

“Nhìn vào ! là anh !” Hấn có chút tức giận , tức giận tên sắc ma không biết sợ chết kia.

Thấy cô sợ đến như vậy , có thấy được tên kia nhất định chiếm không ít tiện nghi . Đáng giận ! Có lẽ phải người đi cắt gân cốt tay hấn , để cho hấn cả đời không dùng piano lừa gạt người được nữa .

“Không ... Không nên tức giận ...” So với bóng ma trong lòng , cô càng sợ cơn giận của hấn hơn , cũng sợ hấn vì thế không muốn ôm cô .

Vì để cho hấn nguôi giận , cô cố gắng làm hấn vui vẻ , lại khắc chế không được phản ứng của thân thể , liền hôn đôi môi không còn chút huyết sắc nào của hấn . Thật sợ .. nhưng mà ...

“Đủ rồi !” Hấn rầm giọng ngăn cấm cô không được lấy lòng , lật người , gắt gao đặt cô ở dưới thân , không lường trước khiến nước mắt của cô càng rơi dữ hơn nữa.

“Không ! Không nên !” Cô theo bản năng giãy dụa , nhưng lại không dám đẩy hấn ra .

“Sợ như vậy ? Tên kia cũng làm như vậy đối với em sao ?” Đáng chết !

“Ồ ...” Cô gật gật đầu , bật ra tiếng nghẹn ngào khe khẽ.

“Còn làm gì nữa ? Hấn chạm vào nơi nào của em ?!” Tuy đối tượng phát hỏa không phải là cô , nhưng hấn vẫn là nhịn không được nâng cao âm lượng.

“Ồ ...” Chịu đủ hoảng sợ khiến cô càng ra sức khóc .

“Đừng khóc ! Nói cho anh biết ! Ngoan ...” Khẩu khí của hấn mềm đi , khiến nhân dụ dỗ .

“Hấn bắt được tay của em ... lại đem tay hấn luồn vào trong váy của em sờ soạng ...” Lạc Lê Nhi nói xong , che mặt khóc ồ lên . “ Thật bẩn ! Thật sự rất bẩn ...”

Đáng giận ! Nếu không đem tên sắc quỷ kia đánh gãy chân tay , hấn không phải Diêm La !

“ Không bẩn ! Không phải lỗi của em !” Hấn ôm sát cô , liên tục an ủi .

“ Không ! Anh nhất định chán ghét em ... Anh đã nói ... không cho phép để người khác đụng ...” Cô khóc lớn , một chút cũng không nghe lời an ủi của hấn .

“Anh nói , không cho phép khóc !” Hấn cũng không bình tĩnh , càng thấy cô sợ hãi hơn nữa . Tự ý ôm lấy cô đang ngồi cuối bàn hướng về phía phòng tắm ...

“Anh ... A —“

Lạc Lê Nhi thất thanh kêu sợ hãi , nhìn thấy Diêm La đem từng món quần áo trên người cô cởi ra , sau đó chính hấn cũng trần như nhộng .

Diêm La lười giải thích với cô , chờ đến khi nước ở bồn tắm được tắm phần , hấn liền ngồi vào cùng cô .

“A !” Cô đối mặt với hấn , dạn chân quần lấy người hấn , đưa tay ôm chắc cổ hấn , nội tâm sợ hãi càng tăng không giảm.

“Không phải ngại bẩn ? Anh sẽ giúp em rửa sạch sẽ hoàn toàn .” Nụ cười thoáng hiện nét tà nịnh , hấn cầm lấy sữa tắm liền xoa lên người cô .

Được xoa thêm sữa tắm khiến da thịt trắng nõn càng lộ vẻ trắng mịn , vuốt , vuốt , hấn không kìm được cũng nổi lên phản ứng .

“A..” Đúng lúc cô biết vật đang để lên của mình là vật gì thì lại càng động cũng không dám động một cái , sợ không cẩn thận chạm phải địa lôi .

Hấn nhất định phải làm sao ! Nhưng mà cô rất sợ hãi ... Hấn cũng giống như người đàn ông kia , chỉ muốn thân thể của cô sao ...

“ Anh giúp em tắm!” Hấn cố sức đè nén dục vọng xuống , chỉ cố gắng bình phục nội tâm đang sợ hãi của cô .

“Không cần .. Em tự mình làm là được rồi ...” Cô sợ đến mức âm thanh cũng run rẩy theo , thấy vậy đáy mắt hấn lại càng đau lòng không thôi .

“Đề anh !” Kiên trì cầm chắc miếng bọt biển , thần sắc nghiêm túc khiến người trước ngực không dám vọng động .

“Không cần ...” Cho dù lướt qua da thịt là miếng bọt biển mềm mại , nhưng cô lại không thoải mái giống như trước .

“Chớ lộn xộn !” Hấn trầm giọng ra lệnh . Hấn không phải để cô ngồi trong lòng mà vẫn không loạn một chút nào ! Nếu cô còn cử động xuống nữa , khó đảm bảo hấn sẽ không một phát chiếm ngay thân thể mềm mại không được chuẩn bị tốt này , đến lúc đó có thể sẽ phiền toái !

“Ồ ...” Bất lực làm cô chỉ khóc lớn .

“Không được phép khóc!

Hấn lại ra lệnh . “Nhìn anh ! Nhìn cho rõ bây giờ người vuốt ve em là anh , không phải người khác , không phải sợ ...” Hấn dụ dỗ cô , nhưng khi hấn vừa thấy khuôn mặt đầm lệ ngoan ngoãn nhìn hấn lại nhịn không được lần đi lên .

“A...” Cảm nhận được đôi môi dịu dàng , cô cảm thấy nội tâm đang sợ hãi tựa hồ từ từ dịu đi .

“Hấn sờ chỗ nào , anh sẽ giúp em tẩy sạch .” Nói xong hấn lại một lần nữa triển miên hôn .

Hấn dùng bọt biển trong tay thông thả lướt qua từng tác da thịt trên thân thể cô , động tác mềm nhẹ giống như chạm vào một món đồ trân quý , thậm chí còn tỉ mỉ chà qua mười ngón tay của cô .

“Ngay cả chút mùi của hấn cũng sẽ không lưu lại ...” Hấn khẽ cười nói .

Sau đó , bọt biển lại hướng đi xuống , lướt qua thắt lưng mẫn cảm của cô , lướt qua mông đẹp mềm mại , sau đó trở về bên đùi ...

“A...” Cô bắt đầu vận vẹo không yên.

“hấn chạm qua nơi này đúng không !” Cầm lấy bọt biển lau chùi da thịt một cách tỉ mỉ , hấn nhẹ nhàng bú mút đôi môi như cánh hoa của cô , cho đến khi cô không còn giữa dựa , không còn sợ hãi mới thôi .

“Ừm...” Cô vong tình đưa lưỡi quấn lấy hấn , sau đó đặt được hưởng ứng nóng bỏng hơn nữa ,

Ném bọt biển đi , hấn dùng hai tay phủ lấy da thịt toàn thân cô , động tác tỉ mỉ nhẹ nhàng , lại làm cho không nhịn được phát ra tiếng thờ gấp .

“Uh...” Cắn chặt môi dưới , cô đem thân thể của chính mình gần sát hấn , cầu xin được yêu thương hơn nữa .

Ngón tay từ từ đưa vào thăm dò nộn huyết , các nhận thân thể mềm mại đã chuẩn bị xong , sau đó , hấn hơi đắc ý cười , động thân đưa khát vọng ẩm áp của mình tiến vào .

“A! A ...a” Cô vong tình thờ dài thỏa mãn , cảm giác từ dưới bụng truyền đến từng trận khoái cảm .

Tưởng rằng như vậy chính là cực hạn , nhưng mà chỉ cần cô ngồi xuống , lửa nóng cứng rắn kia liền ngay tức khắc sẽ vùi thật sâu vào trong cơ thể cô , mang đến một cao trào khác .

Giờ khắc này , ngoài việc cùng hấn rong ruổi nơi thiên đường ra , cô không cách nào tiếp tục suy nghĩ đến những chuyện khác nữa .

“Từ bỏ ... từ bỏ .”

Nữ nhân cầu xin cùng tiếng nam nhân thờ gấp tràn ngập cả căn phòng , không khí đậm nỷ nói lên giờ phút này hai người ở trên giường không thể bị quấy rầy bao nhiêu .

Từ trong phòng tắm đến trên giường , Lạc Lê Nhi không biết đã bị Diêm La làm cho ra mấy lần , sợ hãi khi nãy đã bị vớt lên chín tầng mây , bây giờ điều cô lo lắng chính là người đàn ông ở phía sau vận sức chờ phát động lúc nào mới bằng lòng dừng lại .

Hấn không biết mệt sao ? Trước kia cho dù hấn cuồng nhiệt thế nào , cũng không giống như hôm nay ...

“A! A...” Cảm giác hai vú bị bàn tay đàn ông ôm trọn , cô sợ hãi muốn kháng cự dục vọng phát ra tiếng kêu sợ hãi .

Hai tay không kiêng nể gì chạy trên ngực cô , lập tức vuốt ve hai vú dong đưa của cô , sau đó lại nhẹ nhàng vỗ về eo mông của cô , cho đến khi ở trước hoa huyết mới dừng lại .

“Ừm... ừm... A...” Đột ngột bị hai ngón tay tham tiến , cô giãy dụa , hoa huyết chặt chẽ mẫn cảm lại gắt gao hấp chấp dị vật .

“Muốn sao ?” Hấn tà nịnh hỏi . Cô vận vẹo nhìn như kháng cự nhưng trong đáy mắt không phải cự tuyệt , đúng là mời gọi mà !

“Ừ... Ừm...” Cô đỏ bừng mặt , không dám trả lời ,bởi vì giờ phút này trong cơ thể của cô đang hàm chứa ngón tay thon dài của hấn , trong khi đó

mông lại cảm giác được hấn đang rục rịch dâng trào . Nhiều xấu hổ làm sao !

Nhưng , cô cắn chặt răng không mở miệng , thân thể của hấn lại phản bội cô , bắt cô thành thực biểu hiện dục vọng của mình .

“Đây là muốn là ?” Hấn rút ngón tay ướt át ra , bên trên tràn đầy ái dịch trong suốt , cũng là căn cứ xác minh khát vọng của cô .

“A! Chậm một chút ...” Thịnh linh tiến vào khiến cô kêu thất thanh , nhưng cảm giác thỏa mãn ập tới khiến cô thờ gập không thôi .

Nam căn không ngừng nghi xâm phạm nên mảnh đất mẫn cảm của cô , một lần lại một lần đâm vào rút ra , rồi lại đâm vào rút ra ...

Cô vô lực tựa vào cạnh giường , nhận mỗi một cái thẳng tiến của hấn .

“A...” Cầm chặt lấy đệm giường , mười ngón tay đã sớm trắng bệch , cô lại vẫn thuận theo người trước mặt đang từng bước chiến đoạt .

“Thật giỏi!” Hấn vừa lòng cười , mồ hôi trên vai trần đầm đìa rơi xuống , nụ hôn tình tế rơi xuống ,sau đó ôm lấy eo nhỏ của cô , lại một trận mãnh kiệt trều đưa .

“Không cần ... a ... a...” Cô kêu , hô , cảm nhận từng va chạm bùng bùng trong cơ thể mình , tràn đầy khoái cảm khiến cô chảy cả nước mắt .

Thật vất vả hấn ở trong cơ thể cô đạt được cao trào , đôi khi đem nồng đặc dịch rót vào trong hoa huyết với thỏa mãn lui ra , ôm lấy thân thể mềm mại vô lực nằm xuống giường .

“Từ bỏ ...” Cô mơ hồ cầu xin hấn , bộ dạng này truyền vào mắt hấn , tự nhiên lại trở thành phong tình .

Nhìn thân thể da thịt hồng hào chảy từng giọt mồ hôi ! Khuôn mặt kuoon có vẻ thoát tục rồi cuộc cũng nhiễm lên một tia nhân gian ái dục , khiến người ta quả thật rất muốn tiếp tục ném một lần cái loại khoái cảm làm bản sự thuần khiết này ...

Rất nhanh , dục vọng lần thứ hái sống lại , hơn nữa lấy tốc độ rất nhanh tiến vào nộn huyết ám áp !

“Từ bỏ nha ...” Cô cầu xin nhưng vô lực để dục thú hung hăng càn quấy trong cơ thể mình .

Trong lúc cô cảm giác hai chân bị tách ra , dương vật nóng bỏng đã sớm khẩn cấp tiến vào tận gốc triển khai từng giọt trều đưa kịch liệt , mỗi một lần đều vào rất sâu như muốn giày vò ý chí của cô .

“Đủ rồi ... Đủ rồi a...”

Loại tư thế này khiến cô càng thêm cảm giác được hoa huyết đang phun ra nuốt vào nam căn , có đôi khi nhẹ nhàng đi ra sau đó mạnh mẽ đâm vào , có lúc đột nhiên rút ra , chờ đến khi cô không tự chủ được thỉnh cầu thì toàn bộ chạy thẳng đến chỗ sâu nhất .

Không biết đã trải qua mấy lần động tác như vậy , hấn rồi cuộc cũng một lần nữa ở trong cơ thể cô thỏa mãn dục vọng ...

“Thân thể của em chỉ có thể ghi nhớ một người là anh , biết không ?” Hấn yêu thương hôn lên khuôn mặt mệt mỏi của cô , tuyên bố quyền sở hữu của thể này , nhưng mà người trong lòng đã sớm vì thể lực cạn kiệt mà ngủ say ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nói về đường chủ Diêm Định Sinh hiệu xuất làm việc quả thực cao , không đến nửa tháng đã ước hẹn với Xích Bang đến Diêm Minh , lúc này trong phòng đang tràn ngập một không khí nghiêm trang .

Người ở trong cũng không phải nhiều , ngoại trừ người đứng đầu hai bên ra cũng chỉ có Diêm Vệ , Diêm Định Sinh cùng với Lạc Lê Nhi không đi học liền bị chop tới ngồi ở đây .

Tâm tình của cô đáng thương chỉ sợ nếu so với bất kì người nào ở đây đều thấp thỏm không yên hơn hấn , mắt to tràn ngập vô tội nhìn Diêm La bên cạnh , chờ đợi có thể được ‘đặc xá’ , rời khỏi nơi cái chỗ đây không khí quý dị này .

Nhưng Diêm La bây giờ nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái , đang bận cùng khách đối mặt.

Nói đến người khách, cô lại nhin không được chuyển ánh mắt nhìn .

Cô xem như cũng có hiểu biết , chỉ nhìn cuộc gặp mặt này , cũng biết đối phương không phải người bình thường , nếu không bây giờ sao lại lặng ngắt như tờ chứ?

Ừm ... Người khách này bộ dạng cũng rất đẹp ! Tuy rằng không có khí chất vương giả trời sinh giống Diêm la , tuy rằng vẻ ngoài văn nhã lịch sự nhưng cũng mơ hồ cảm giác được khí thế của hắn không thể khinh thường .

Hắn ... rốt cuộc là ai ?

Người bị nhìn đột nhiên quay đầu nhìn cô , sau đó mặt không chút thay đổi chậm rãi nở một nụ cười mỉm tao nhã .

“Hi! Chào cô!” Bang chủ Xích Bang Ôn Hòa , người cũng như tên , là một người ôn hòa tao nhã , ít nhất bề ngoài nhìn ra là như thế .

“Xin chào ...” Bởi vì đối phương là khách của Diêm la , cho dù sợ , cô cũng phải giữ phép lịch sự .

“Ồi chào ! Hóa ra Xích bang chủ có hứng thú với tiểu thư nhà chúng ta sao?” Diêm Định Sinh lập tức phát huy bản lĩnh chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn , giả vờ không thấy bản mặt đen xì của Diêm la , tiếp tục làm cầu nối hữu nghị .

“Cô ấy chính là người ông chủ ta nuôi lớn đấy ! Tên là Lê Nhi , cái tên rất đáng yêu , có phải không ?” Diêm Định Sinh tiếp tục giới thiệu . “ Ừm ... Nhưng so với tên thì càng đáng yêu hơn !” Lời ngon tiếng ngọt nói ra mặt không đỏ , hơi thở không gấp , nhưng khiến người bên ngoài nghe xong hơi không được tự nhiên .

Diêm Vệ liếc nhìn Lạc Lê Nhi , quả nhiên là vẻ mặt luống cuống , nhìn nhìn Diêm La ... Ai~! Sắc mặt thật là khó coi ! Lần này có biến khéo thành vụng hay không đây ?

“Lê Nhi tiểu thư năm nay bao nhiêu tuổi vậy ?” Sau mắt kính , trong mắt Ôn Hòa tràn đầy hứng thú.

“Mười ... mười tám tuổi...” Lạc Lê Nhi ngoan ngoãn trả lời , nhưng lại mơ hồ cảm thấy được người bên cạnh bùng bùng tức giận.

Hắn đang tức giận ? Vì sao ? Cô khó hiểu nhìn Diêm la , nhưng ánh mắt hắn vẫn tập trung trên mặt Ôn Hòa , vẻ mặt bình tĩnh không chút sóng gió , rốt cuộc hắn đang nghĩ gì .

“Thật trẻ tuổi ! Nói vậy Diêm Minh chủ sinh cô từ rất sớm sao?” Ôn Hòa không khách khí chống lại ánh mắt của Diêm la , khiêu khích đắc ý vô cùng , nói ta lời khiến mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng .

“Khụ ...” Diêm Vệ cho là mình có trách nhiệm giúp ông chủ làm sáng tỏ chuyện này nói “ Lê Nhi tiểu thư là Minh chủ nhận nuôi ... Tuổi hai người thực ra không khác biệt lắm !” Câu nói sau cùng có hơi chột dạ , cho nên căn bản không dám nhìn thẳng ánh mắt hồ nghi của đối phương .

“Vậy sao ?” Ôn Hòa không chút khách khí nghi ngờ , tầm mắt trượt xuống hai người lúc sau còn nói thêm : “Như vậy nếu Lê Nhi tiểu thư được Diêm Minh chủ nuôi lớn , nói cho cùng cũng vẫn giống nữ con gái

Không ai dám trả lời câu hỏi của hắn , mà sắc mặt Diêm La chưa kịp buồn rầu thì trong lòng Lạc Lê Nhi đã cầu nguyện cho người khách kì quái trước mặt có thể rời khỏi đây nhanh nhanh , không cần khơi chuyện nữa.

“Nếu là con gái , chẳng phải cùng tôi coi như là môn đăng hộ đối rồi sao !” Không ai nói tiếp liền tự mình .

Đáp lại lời Ôn Hòa lại là một trận hoảng hốt .

Lần này ngay cả Diêm La trên gương mặt xanh mét cũng có chút khiếp sợ , Lạc Lê Nhi thì khỏi nói , cô ngẩng phát đầu nhìn thẳng người đàn ông cười đến là ôn hòa trước mắt .

Nghĩ đến nụ cười dịu dàng vừa rồi , cô đột nhiên có dự cảm bất thường ...

Còn chưa kịp nghe rõ ngụ ý của Ôn Hòa , Diêm La đã bảo Lạc Lê Nhi rời khỏi phòng .

Nhìn thấy sắc mặt trầm lặng của Diêm La , cô tự nhiên là lập tức làm theo , trước khi đi cô trộm nhìn Ôn Hòa một cái , phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình , cô mới vội càng lướt qua bước nhanh rời đi .

“Ha ha ! Tiểu thư nhà ta đối với ngài hình như cũng cảm thấy hứng thú đó !” Diêm Định Sinh lại xem nhẹ sắc mặt xanh mét của người nào đó , cười hi hi nói với Ôn Hòa.

“Thật vậy sao ?” Ôn Hòa mặt mày hớn hớn , nghiêm nhiên đem lời nói của Diêm Định Sinh tưởng thật .

Người đàn ông kia tựa hồ cũng là , bằng không sắc mặt cũng không càng lúc càng khó coi .

“Khụ!” Diêm Vệ không được tự nhiên ho khan , ám chỉ tên Hồ Ly kia nên thu tay lại .

Là đường chủ sao lại không chọn lời sạch sẽ mà nói ? Dù cho hắn là đường đệ của ông chủ , cũng không có thể càn quấy như vậy ! Ai ~ ! Dù sao đi nữa

người xui xẻo cũng là hần cả ngày phải đi theo bảo vệ ông chủ , khó trách đường chủ nói hăng say như vậy !

“Ha ha ! Về chuyện tiểu thư nhà ta chờ lúc rỗi rãi nói chuyện đi ! Bây giờ còn có chuyện chính cần nói .” Hồ Ly liếc mắt nhìn hộ vệ trung thành , hào tâm quyết định để cho hần lấy hơi đã .

“Kỳ thật hôm nay tôi tới đây cũng không có dự định gì , chỉ là rất tò mò Diêm Minh chủ chủ động , có phải đối với Xích bang có ý kiến gì không ?” Ôn Hòa thu lại thần sắc,thong dong nói .

“Nghe nói quý bang gần đây ở các phân bộ của chúng ta đều có hoạt động , có chút quấy nhiễu đến chúng ta , thân là bang chủ hẳn là nên làm rõ chuyện này .” Diêm La hừ lạnh một tiếng , sắc mặt so với khi nãy không tốt hơn chút nào .

“À! Thật đúng là xin lỗi!” Ôn Hòa miệng nói như vậy nhưng trong mắt căn bản một chút cũng không có thành ý xin lỗi .

Hai người cứ vậy giằng co , ai cũng không chịu hàng xuống .

Tình hình này nói có bao nhiêu khó xử thì có bấy nhiêu khó xử , Diêm Vệ đứng đằng sau ông chủ càng á khẩu không nói được gì .

Hần bây giờ thật sự mười phần khẳng định cuộc gặp mặt hôm nay chỉ càng khiến quan hệ hai bang họa vô đơn chí mà thôi! Nhìn người khởi xướng một cái , quả nhiên vẫn là về mặt thân nhiên không liên quan ! Nhưng may mắn người này ngoại trừ biết bày còn biết dọn , hẳn là không đến mức khiến việc này thu thập quá mức khó khăn .

“Ai nha ! Sao lại không nói chuyện ?” Diêm Định Sinh dường như đối với không khí đông lạnh trước mắt nhìn mà không thấy , vẫn còn nhắc lại đề tài . “Thật ra chúng ta mời người đến đây cũng không có dụng ý gì , chỉ hi vọng quý bang giải thích một chút về mục đích làm như vậy thôi.”

“Mục đích ? Kỳ thật cũng không có gì ! Bang phái mở rộng địa bàn có gì mà kinh ngạc ?” Đối mặt với Diêm Định Sinh , thần sắc Ôn Hòa rõ ràng có thần mật hơn .

“Đúng a , Đúng vậy a!” Diêm Định Sinh đại biểu đồng ý , khoe mắt thấy hai người khác không duyệt , “ Khụ ! Chỉ có điều ... Đem toàn bộ chi nhánh thiết lập tại khu phục phân bộ của chúng ta , thật sự có chút kì quái đó ...”

“Thật ra chúng tôi làm như vậy cũng không phải cố ý , chẳng qua vừa vặn khi phân tích thì mấy khối khu vực đấy cảm thấy rất thích hợp phát triển , chúng tôi mới làm như vậy , nào biết đâu vừa vặn đều ở cạnh quý minh , còn khiến các người nghị kỵ như vậy !” Ôn Hòa về mặt nào nề , tựa hồ như cũng vì tình huống này cảm thấy khó giải quyết .

“Nếu vậy Ôn bang chủ có phương pháp nào để hòa giải một chút không?”

“À...” Ôn Hòa nghiêng đầu nghĩ một chút , khuôn mặt tuần tú nhả nhặn nở nụ cười . “ Bằng không thì cùng Diêm Minh chủ kết thân một chút cũng tốt !” Ngụ ý chính là muốn hòa thân .

Nghe vậy , cả ba người đều không nói gì .

Biểu tình của Diêm Vệ từ nghi hoặc đến bùng tỉnh rồi đến kinh ngạc , phong phú khiến cho người khác mắt không rảnh cho , chỉ tiếc mọi người không có lòng tán thưởng . Nhất là Diêm La , hiện tại sắc mặt của hắn có thể nói là càng thêm khó coi .

Nhưng mà Ôn Lúa cách Diêm Định Sinh gần nhất tuy rằng ung dung thân nhiên , cũng không sợ chết nhìn thẳng Diêm La , nhưng về mặt cột nhà của hắn cũng thu lại ít nhiều .

“À ... Ôn bang chủ này ! Điều tôi vừa nói chỉ là vui đùa , người không phải tưởng thật chứ ? Lê Nhi tiểu thư chính là hòn ngọc quý trên tay ông chủ của ta ! Trước mắt không có ý định ‘ bán ra bên ngoài!’” Trước tiên hắn phải làm rõ lập trường , để tránh trong ngoài không thành người .

“Diêm đường chủ đúng thật là nói giỡn , nhưng ... Tôi thì lại nói thật!” Ôn Hòa về mặt vẫn cười nhả nhặn , nhìn Diêm Định Sinh , lại đem tầm mắt dừng lại khuôn mặt thâm trầm của Diêm La .

Hắn cư nhiên nở nụ cười ?!

Ngày đó qua đi , Diêm La ra nước ngoài xử lý một số chuyện , mà hiếm thấy là không đem theo Lạc Lê Nhi đi cùng , cho nên nghi hoặc của hắn với Ôn Hòa cũng chưa được giải quyết .

Tuy rằng Diêm La đi xa cảm thấy nhớ , nhưng , vài ngày hắn đi vắng , cô cũng bận đến tối mắt tối mũi , cho nên cũng không cảm thấy tinh mịch .

Cô trở nên bận rộn như vậy , có thể nói là toàn bộ đều nhờ Hường Dương Hi ban tặng , bởi vì cô ấy khẳng khẳng muốn cô làm phù dâu , không tiện cự tuyệt cô tự nhiên nhận lấy trách nhiệm to lớn này .

Vì thế , khi không đi đến trường đi học , cô với Hường Dương Hi gần như là hình với bóng , vừa đúng lúc Diêm La xuất ngoại , liền càng tùy vào Hường Dương Hi mang theo cô chạy ngược chạy xuôi .

Lấy ngày hôm qua mà nói ! Rõ ràng đã mời người đến nhà đo đồ làm lễ phục , Hường Dương Hi ngày hôm qua lại kiên trì vào cửa hàng đồ cưới trên phố , đương nhiên cũng khiến người phù dâu như cô phải đi theo cả ngày .

Nghĩ xa hơn nữa , hôm kia , ba hôm trước , lộ trình cũng đều bận rộn giống nhau , khiến cô bận đến mức gần như không có thời gian ở một mình .

Nói chung ... một mối vô cùng ! Nhưng cô lại không dám phá hủy vẻ hào hứng của cô người sắp làm cô dâu , may mắn là ngày hôm nay bởi vì đã hẹn nhà thiết kế đến nhà , cô mới có thể lấy hơi .

“Đúng là hai mỹ nhân phơi từ * (nói về ngoài kia người giống nhau) mà” Nhà thiết kế vui mừng nhìn cô dâu cùng phù dâu , cầm lấy thước dây đo hai người . “ Ai nha ! Thật sự là trời sinh có dáng người thật tốt , số đo cũng trùng nhau nữa!” Nhà thiết kế lại khoa trương ca ngợi .

Nếu không phải đã là người phụ nữ hơn bốn mươi đã kết hôn , nhà thiết kế nói những lời này về mặt thật đúng là đáng đồ từ . Đối với những thứ đẹp không thể kháng cự , nhìn chung chính là bệnh chung của những nhà thiết kế thôi!

“Đúng, đúng, đúng ! Chúng tôi về ngoài đẹp , dáng người đẹp , cái này chúng tôi đều biết rồi ! Nhưng mà thứ tôi nhờ cô mang đến đây ? Ở chỗ nào?” Hường Dương Hi không kiên nhẫn chặn lại nghìn bài một điệu khen tặng , ánh mắt tò mò di chuyển , giống như đang tìm tòi bảo vật nào đó .

Nhà thiết kế nghe vậy , lập tức mang rương hành lý mình đem theo mở ra , thì ra bên trong là đồ cưới , tất cả đều là màu trắng , nhưng kiểu dáng lại không giống nhau .

“Ồ trong này ! Các cô mau tới thử xem!”

“Ya! Thật đẹp ! Đúng không ?” Hường Dương Hi vui vẻ cười cười với Lạc Lê Nhi.

Như được lấy niềm vui không khí vui mừng của Hường Dương Hi , Lạc Lê Nhi cũng không kìm được lộ ra nụ cười vui vẻ . “ Đúng vậy ! Thật đẹp !” Cô ấy sẽ rất nhanh vì người mình yêu khoác lên áo cưới . Mà bản thân cô . Phải đợi đến ngày nào ?

“Nào , nào ! Cậu thử cái này , mình thử cái này !” Hường Dương Hi đưa cho Lạc Lê Nhi một bộ lễ phục trong đó .

“Hà?” Đang sầu não mà tiếng nói vui mừng đột ngột vang lên nhanh chóng đuổi đi , lúc này thay vào là vẻ mặt nghi hoặc . Đây chẳng phải là lễ phục cô dâu sao ? Cần cô mặc thử làm gì ?

“Ồi ! Dù sao chúng ta vẫn phải mời ‘ nhà thiết kế lớn’ tạo lễ phục khác , hai bộ này là mình cùng cậu mặc chơi thôi!” Hường Dương Hi mừng rỡ nở nụ cười vui sướng với nhà thiết kế , sau đó kéo Lạc Lê Nhi vào trong phòng thay quần áo .

“A...” Không thể cự tuyệt , Lạc Lê Nhi đành phải ngoan ngoãn đem bộ lễ phục cầm trên tay mặc lên .

Trong chớp lát , hai tiểu mỹ nhân mặc áo cưới bước ra , liếc nhìn nhau , không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười thỏa mãn ...

“Hi! Cậu cũng trở thành cô dâu rồi sao , thật xinh đẹp!” Hường Dương Hi cười đến thật là vui vẻ .

“Cám ơn!” Nhìn mình trong gương , Lạc Lê Nhi cũng có chút mê muội , khiến cô mê muội không phải bộ dạng bản thân khi mặc áo cưới , mà là trong đầu đột nhiên hiện lên một giấc mộng xa vời không thể chạm tới .

Chẳng biết từ lúc nào , Hường Dương Hi đã đuổi nhà thiết kế đi , bản thân thì làm ổ bên cạnh Lạc Lê Nhi nhỏ giọng nói .

“Thỏ phi có nói muốn kết hôn với cậu không?”

Cô không nói gì lác lác đầu , trong mắt thoáng hiện lên một nét bi thương .

“Hừ ! Quả nhiên là tác phong thỏ phi !” Hường Dương Hi oán hận nói , quyết định thừa dịp thỏ phi đi vắng thì đem ‘ áp trại phu nhân’ đi tẩy não . “ Mình nghĩ thế này , không bằng cậu quen với Xích bang chủ cũng tốt đấy ! Mình nghe Diêm Tuấn ca ca nói , Xích bang chủ kia tuần tú lịch sự ! Hơn nữa còn rất có ý với cậu , không phải sao?”

“Hà ? Mình không biết ...” Lạc Lê Nhi thành thực lắc đầu phủ nhận . Cô thật sự không biết tâm tình của Xích bang chủ , cũng không cách nào lên tiếng hỏi , chỉ cảm thấy ngày hôm đó trong lời hắn nói có chút kỳ quái thôi .

“Thật ra Diêm Tuấn ca ca có nói qua Xích bang chủ danh tiếng kỳ thật cũng không tệ lắm , cũng coi như là người ôn hòa ngay thẳng . Hình như hắn tên là Ôn Hòa phải không ? Thật tốt ! Nhưng , quan trọng nhất là ... Hắn so với thỏ phi thì biết quý trọng cậu hơn , nghe nói hình như hắn đối với cậu là vừa gặp đã yêu đó!”

Lạc Lê Nhi nghe không biết nên phản ứng thế nào . Người kia thích cô nhưng thế thì sao ? Cô lại không thích hắn!

“Thế nào ? Cậu không thích người ta sao ?” Hường Dương Hi nhìn ra nghi ngờ của cô , những vẫn cố gắng không ngừng muốn thay đổi suy nghĩ của cô . “ Mình nghe người ta nói qua , tình yêu có thể bồi dưỡng . Tuy rằng cậu bây giờ cảm thấy không thích Xích bang chủ , nhưng chỉ cần hắn đối với cậu tốt hơn thỏ phi , một ngày nào đó cậu sẽ yêu hắn !”

“Vậy sao ?” Lạc Lê Nhi vẫn cảm thấy không liên quan đến mình . yêu là yêu , không phải nhất thời nửa khắc có thể thay đổi được ! Huống chi chính cô cũng không muốn chút nào .

“Đúng vậy ! Cậu nhìn xem cậu đẹp như vậy ! Nếu mình là đàn ông , vừa gặp sẽ hận không thể lập tức cưới cậu về nhà . Cũng chẳng giống như thổ phi kia ! Điều cần nói cũng không thốt nổi một tiếng , còn đối xử với cậu tồi như vậy!”

“ Anh ấy đối với mình không tệ.” Ít nhất là cô từng cảm thụ được sự dịu dàng của hắn .

“Mình nói hắn tồi chính là tồi ! Cậu đừng phụ lòng Xích bang chủ . Dù nói thế nào đi nữa thế lực của Xích bang so với chúng ta cũng coi như là ngang nhau , Ôn Hòa kia không thích tranh đấu lại thích cậu , cậu và hắn nếu ở cùng nhau , nhất định sẽ rất là hạnh phúc.”

Trận này Hường Dương Hi bắt đầu dĩ nói đến mức nước miếng tung bay , không ngừng để người nghe thay đổi tâm ý .

“Rồi nói sau ... nha...” Lạc Lê Nhi khẽ thờ dài , đảo mắt nhìn chính mình trong gương , lại bất ngờ nhìn thấy người đáng nhẽ ra bây giờ đang ở nước ngoài .

“Anh đã về ...” Lạc Lê Nhi ngơ ngác nhìn người đàn ông qua gương.

Diêm La còn chưa mở miệng , đã bị Hường Dương Hi đoạt trước .

“Trở về làm gì ?” Về mặt cô khiêu khích .

“Đi ra ngoài.” Diêm La trầm giọng ra lệnh

“Tôi không muốn!” Cô chính là cho rằng hắn không dám động đến ‘ em dâu’ của mình .

Nhưng mà , tính toán của cô còn chưa xong , thái độ chơi xấu vừa nhìn thấy mặt người yêu của mình liền lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

“Diêm Tuấn ca ca .” Cô chạy vội vào trong cái ôm ấp của một người đàn ông đẹp trai .

“Đừng ồn , đại ca có chuyện cần nói với cô ấy.” Diêm Tuấn nói .

“Nào có người như vậy ? Biến mất vài ngày cũng không thèm quan tâm , bây giờ vừa về đến đã muốn đoạt người !” Hường Dương Hi đầu miệng nói .

“Thôi! Đừng tùy hứng . Đầu bếp làm bánh ngọt hạt dẻ , cùng đi ném thử được không ?” Mỹ nam thấy cô không chịu đi , đành phải xuất tuyệt chiêu.

“Mỗi lần đều lấy cái này lừa gạt em . em không đàn như vậy .” Hường Dương Hi cong miệng lên , hiểu rõ quỷ kế của người yêu .

“Nếu vậy thì cho lão bà Mão môn chủ ăn ! cô ấy vừa mới cùng đường chủ đến đây đây!” Buông tay , từ trước đến nay lập tức có hiệu lực .

“Em muốn ăn ! Không cho cô ta ăn ! ĐI ! Chúng ta đi nhanh lên!” Lôi kéo người yêu đi về phía cửa , bây giờ đối phó với tình địch tiền nhiệm quan trọng hơn . Dương oa oa hạnh phúc làm sao bây giờ ? Chỉ có thể chờ đến khi giải trừ được cảnh báo sau đó mới đến phiên nào thôi .

Trong khoảng thời gian ngắn , trong phòng chỉ còn lại hai người Diêm La và Lạc Lê Nhi

“Em như vậy rất xinh đẹp đi!” Diêm La đi tới , từ phía sau ôm eo nhỏ của cô .

“Cám ơn ...” Lạc Lê Nhi ngậy người nói cám ơn , tức thì không biết phản ứng với việc hắn trở về đột ngột .

“Em nghĩ đến ai mà mặc áo cưới vậy ?” Miệng hắn cắn cắn vành tai ngạc , xấu xa cười hỏi .

“A...” Cô thờ dài , thân thể của mình luôn rất dễ bị hắn trêu chọc .

Nhưng , lời nói của hắn khiến rung động trong cơ thể cô biến mất .

“Vi Xích bang chủ sao ? Hừ ! Nếu hắn không để ý , anh có thể đem em cho hắn mượn chơi vài ngày , dù sao ... rất nhiều chỗ tốt , không phải sao ?” Miệng nhẹ nhàng cắn đột nhiên biến thành ngang ngược .

Nhìn đôi đồng tử xinh đẹp nhanh chóng trào nước mắt , thế nhưng hắn lại không cảm thấy đau lòng , bởi vì phần nộ đã chiếm cứ thân thể của hắn ...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nếu không phải cô cô không xác định cự tuyệt lời dụ dỗ của Hường Dương Hi, hẳn sao có thể nói ra lời trái lương tâm được kia chứ!

Thực ra hẳn đã sớm cự tuyệt lời “cầu hôn” của Ôn Hòa, còn vì thế mà chọc Ôn Hòa không vui, có lẽ hai bang sẽ không tránh khỏi một trận tình phong huyết vũ * (gió tanh mưa máu) cũng không biết chừng.

Nhưng hẳn phải làm sao mới giữ được cô đây? Nghe thấy Hường Dương Hi cổ vũ như vậy, cô ấy hình như cũng không có ý kiến nào!

“Em cảm thấy đề nghị của anh thế nào? Vừa có thể cho em thử một chút với người đàn ông khác, còn có thể duy trì hòa bình giữa hai bang, có phải là nhất cử lưỡng tiện hay không?” Nhìn thấy nước mắt Lạc Lê Nhi rơi càng lúc càng nhiều, trong lòng Diêm La lại giương lên một cỗ khoái cảm tà ác.

“Không... làm sao anh có thể...” Cô cúi đầu nói, nhìn hình dạng của cô rất đáng thương.

“Vì sao không thể? Bản thân anh cũng không có nghe thấy em không muốn mà?” Ánh mắt hắn hơi lạnh, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên da thịt đang run rẩy, rồi lại tiếp tục phan ra lời nói tàn nhẫn. “Nhưng mà, nếu đem em gả cho hắn, bản thân anh cũng hơi cân nhắc, cứ coi như hắn không để ý em đã được anh dùng qua, nhưng mà anh vẫn còn rất lưu tiếc thân thể của em đấy!”

“Không! Không cần!” Cô khóc đột nhiên gãy khỏi ngực hắn, thân thể mềm nhũn từ từ trượt xuống theo vách tường, cuối cùng cuộn thành một đống. “Không cần! Anh đừng nói như vậy với em... xin anh...” Cô che mặt khóc ròng, sợ hãi sẽ nghe thấy những lời nói tổn thương từ miệng hắn phát ra.

Hắn sao lại có thể nói với cô như vậy? Sao lại có thể đem cô lấy ra làm công cụ trao đổi lợi ích? Cô không muốn! Cô không muốn để người đàn ông khác đụng vào! Người cô chấp nhận mãi mãi chỉ có mình hắn!

Diêm La thấy cô khóc thương tâm, không khỏi cũng có chút hối hận. Biết rõ người cô yêu là hắn, cho dù hắn thay đổi thì cô cũng không thể, nhưng vừa rồi nhìn thấy bộ dạng phờ phạc nhất gan của cô, hắn không hiểu sao lại nổi nóng đến thế? Nếu cô nói một câu từ chối không phải đã xong rồi sao? Thế nhưng cô lại để mặc cô nàng Hường Dương Hi kia ở bên cạnh đánh trống reo hò!

“Thế nào? Em không thích tên Ôn Hòa kia sao?” Nàng khuôn mặt đầm nước mắt lên, giọng nói hắn mềm mại.

Cô kiên quyết lắc đầu, vừa run vừa nói. “Không cần! Không cần! Ô...” Sau đó nhào vào ngực hắn gào khóc.

“Đừng khóc.” Trong lòng hắn nhẹ nhõm thờ dài. Đường như bị làm cho tức khí quá mức, bản thân hắn vào lúc này lại gọi lên dục vọng.

“Ừ...” Nàng khuôn mặt của cô lên, hắn dịu dàng cười mê hoặc cô.

“Chứng minh cho anh xem!”

“Hả?” Cô nhất thời không hiểu, đâu biết người trước mắt đang nghĩ đến một chuyện khác, thẳng cho đến khi tay ngọc chạm phải nơi dục vọng, cô khi này mới chợt vỡ lẽ...

Mặc dù cảm thấy xấu hổ, Lạc Lê Nhi vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của Diêm La, bàn tay nhỏ bé bị bắt sờ vào vật cứng nhắc trong đũng quần của hắn. Cảm nhận được dục vọng rung động, cô kinh ngạc nhìn vào chỗ đang phồng lên.

“Cho anh xem em yêu anh được bao nhiêu...” Mạnh mẽ cắn vào cổ tuyết trắng, hắn mê hoặc người trước mắt.

Run ran tay bắt đầu làm, Lạc Lê Nhi đưa tay kéo khóa quần hắn xuống, sau đó không chút lưu loát đưa tay nhỏ bé vào thăm dò.

“Ừm...” Hắn thỏa mãn buông tiếng thờ dài, chỉ vừa mới bị cô vuốt ve như vậy thôi hắn cũng đã vô cùng hưng phấn. Hắn hôn lên cánh môi kiều diễm cổ vũ cô tiếp tục.

Bàn tay nhỏ bé ở trong đũng quần quả nhiên thuận theo tiếp tục vuốt ve chỗ nóng hổi, vụng về khuấy động cái chày cứng nhắc, cho đến khi hắn gần trở cổ.

“Kế tiếp... Dùng nơi này...” cái miệng nhỏ bị hắn hôn đến đỏ bừng, hắn tà nịnh đề nghị lập tức khiến cô thẹn thùng không biết phản ứng thế nào. “Ngoan! Anh rất muốn em... chẳng lẽ em không muốn?” Hắn biết người trước mắt không thể kháng cự được sự dịu dàng của hắn.

“Ừm...” Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ rực lên, lần nữa đưa tay thăm dò vật cương cứng của hắn.

“Ừm... mau!” Hắn thúc giục cô.

Chân chò trong chốc lát, cô vẫn là đưa cái lưỡi liếm láp lên nam căn sưng tấy, từng chút từng chút, cái lưỡi ẩm áp kích thích tới bộ phận mẫn cảm nhất của nam giới.

Miệng hé ra đem vật cứng nóng ngậm vào miệng, đầu lưỡi tiếp tục khiêu khích lên vật cứng trong miệng, cảm giác bị bâng trướng khó chịu, cô nghĩ đến đây là chấm dứt.

“Vẫn chưa xong!” Hắn tà nịnh cười, mạnh mẽ đem dục vọng đẩy vào cổ họng cô.

“Ừm...” Dị vật tràn ngập khiến cô có chút khó chịu, cầu xin hắn cao tại thượng, nhưng không biết ánh mắt cùng tư thế càng dễ dàng làm cho đàn

ông biết rõ cô phạm .

Hắn chỉ mềm nhẹ vuốt ve mái tóc của cô rồi lại bắt đầu đong đưa hông , từng chút một va đập vào trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn , cảm thụ không giống như được hoa huyết ẩm áp ôm trọn , hắn say sưa triển khai trừu tượng càng lúc càng kịch liệt .

“Ừm ...” Cô chặt vật muốn nhỏ dục thú khỏi miệng , chỉ có điều đương nhiên là không có khả năng như ý nguyện .

Bây giờ hắn đã như là dã thú phát điên , đem miệng của nàng thành nơi phát tiết dục vọng , thẳng đến khi run rẩy , chất lỏng nóng bỏng phóng ra , mới chứng minh dục vọng đã được thỏa mãn của hắn .

“Hô ...” Cô thờ phỉ phò , nhìn dục long rút ra , sau đó nhìn lên khuôn mặt tuấn tú phủ một lớp mồ hôi mỏng .

“Thực ngoan .” Hắn kéo thân thể của cô lên tựa vào trên tường , toàn bộ mặt tường chiếu trên gương , nói cách khác , bọn họ có thể từ gương nhìn thấy hai người đang ôm nhau .

“A! Đừng !” Cô xấu hổ kháng cự , thế nhưng hắn lại tà ác nhắc vạt váy lên ,

“Em mặc như vậy thật đẹp , anh hình như đã nói rồi ! Ha ha ! Để cho anh thật muốn ... cứ muốn em như vậy !” Mới vừa nói xong , hắn liền đem những khát vọng trong lời nói đổi thành hành động ...

“A ! A...”

Lạc Lê Nhi sợ hãi kêu lên bị từ phía sau xâm phạm , cô cảm giác được dục thú đang điên cuồng đụng chạm vào nơi chật hẹp ẩm ướt .

Nhìn vào tấm gương trước mắt , cô thấy rõ động tác của Diêm la cuồng dã như thế nào , mà cô thì lại cau chặt mày , không rõ là thỏa mãn hay là khó chịu .

Cuối cùng , cô nhắm mắt lại , không dám nhìn xuống nữa .

“Nhìn kỹ !” Hắn chiếm lấy người của cô , bắt buộc cô mở mắt ra , sau đó bàn tay to vừa động , xé lễ phục trắng muốt thành hai mảnh , lại thuận tay cởi bỏ quần áo của hắn .

Giờ phút này , trong gương ngược ra chính là hai thân thể trần trụi , cả vị trí tiếp xúc ẩm ướt cũng đều nhìn rõ ràng .

“Nên kêu rồi!” Hắn nói nhẹ bên tai cô , sau đó kích eo một cái , đem dục vọng thật lớn chôn nhanh vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết .

“A... Từ bỏ ... đừng ...” Cô chống hay tay trước mặt gương , chịu đựng phía sau càng lúc càng mãnh liệt tiến vào .

Động tác cũng không bởi vì lời cầu xin của cô mà chậm lại chút nào mà ngược lại càng thêm hung hăng cần quấy chiếm đoạt cảm địa mềm mại .

“Thích không ? Nhìn hình dạng của em xem ... Thật đẹp !” Hắn tán thưởng cảnh đẹp trong gương , nửa thân dưới càng thêm tà nịnh đong đưa .

Bởi vì lời hắn nói , Lạc Lê Nhi lại chú ý tới tấm gương trước mắt .

Cái môi mỏng hé mở hé mở kia , vẻ mặt kịch tính mãnh liệt kia , cô gái kia là cô sao ? Mà thì ra hắn mãnh liệt giữ lấy cô đến vậy ...

Nhìn mình bị người khác xâm phạm như vậy , nhìn thân thể đang điên cuồng phun ra nuốt vào dục thú ... Cô lại bị hình ảnh dâm mỹ khơi dậy từng đợt khoái cảm !

“A ... A” Cô khó chịu bật ra tiếng rên rỉ .

“Xem ra em cũng thích như vậy !” Hắn cúi đầu cười , lái ngang tàn đưa vào trong cơ thể của cô .

“A ! Không ... Không cần ...” Cô mê loạn hô ,

Đột nhiên , hắn ôm cô ngồi xuống , để cô dựa lưng về phía gương .

“Tự động !” Hắn đưa nửa thân dưới lên , thúc giục cô .

“Ừm ... ừm ...” Bị dục vọng làm cho mê mẩn đầu óc , cô bắt đầu không để ý đến sự xấu hổ đong đưa hông eo .

Mà hắn thì lại nhìn qua gương thấy cô câu dẫn mình thế nào , còn cả cái miệng tuyết trắng tiếp nhận lên vật cứng của mình như thế nào ...

Vỗ về sống lưng ẩm ướt của cô , hắn cổ vũ cô làm động tác nhanh hơn .

“A .. ừm ...” Hơi hơi nhắc miệng lên , sau đó lại dùng sức đè xuống , mà dục thú nóng bỏng càng vì thế mà chôn sâu trong chật hẹp ẩm ướt hơn .

Hai người cứ như vậy thuận theo khát vọng thân thể lặp lại động tác , không nói nửa câu , đôi lại là từng tiếng thờ gấp mất hồn ...

Đêm không trăng tựa hồ khiến tâm trạng người ta đặc biệt tĩnh mịch .

Lạc Lê Nhi dùng hết khả năng chiều lòng Diêm La , cho đến khi yêu cầu như không thể thỏa mãn của hắn ngừng lại .

Thở dốc , cô ghé vào lồng ngực to lớn của hắn .

“Xin anh đừng không quan tâm em ...” Tựa như sủng vật cầu xin chủ nhân thương xót , cô ở trong ngực hắn ngược nhìn lên .

Vừa nhớ tới những lời hắn nói , cô lại nhin không được rơi lệ.

Cô đã yêu hắn như vậy , làm sao có thể để người đàn ông khác ôm ấp được kia chứ .

Có phải hắn nghĩ cô chỉ là đồ chơi , cho nên có thể dễ dàng cho người khác mượn vui đùa ? Nếu có thể nhất cử lưỡng tiện thì càng tốt có phải hay không ?

“Khóc cái gì ?” Diêm La lớn giọng hỏi . Cô là sông hay sao ? Sao lại khóc rồi ? “ Khóc khiến anh thấy phiền !” Hắn xoay người đặt cô dưới thân , không bình tĩnh nhìn cô chăm chăm .

“Ồ ... xin lỗi , xin lỗi ! Em không khóc ... không khóc ...” Cô vội vàng lau hai mắt , sợ hắn thật sự chán ghét mình .

Nhưng bộ dạng này lọt vào trong mắt khiến Diêm La không đành lòng . Hắn không nên hung dữ với cô như thế , khó trách Hướng Dương Hi toàn lấy anh làm cớ !

“Ngoan ! Đừng khóc !” Hắn dịu dàng hôn khẽ mắt cô .

“Anh thật sự ... không quan tâm em sao ?” Cô muốn xác nhận lời hắn nói có phải thật hay không .

“Ai nói ?” Hắn phản ứng thẳng .

“Anh...” Cô sợ hãi nhìn hắn , quả nhiên là bị hắn trừng mắt nhìn lại .

“Em chẳng lẽ không phân biệt được đâu là nói thật đâu là nói dối sao ?” Cô nàng này có phải tự coi nhẹ mình quá mức hay không ? Hay là hắn đối với cô thật sự quá kém , mới có thể để cô nghĩ bản thân thực sự cho là bị hắn đem ra làm đồ vật trao đổi ?

“Nếu không anh vì sao phải nói những lời này ?” Cô úy khuất méu miệng . Cô cho là hắn không nói láo , hơn nữa thái độ khùng bố kia cũng khó trách cô tin là thật nha !

“Ai bảo em chịu tốn thời gian nghe Hướng Dương Hi nói chuyện tào lao .” Hắn vừa nói vừa hôn môi cô , trong mắt đã sớm không còn tức giận .

“Em chỉ là nghe , không nghĩ sẽ làm theo a !” Cô nói rõ lòng mình , lại càng bị hôn nhiều hơn .

“Hừ ! Lần sau thẳng thắn cự tuyệt cô ấy .!” Hắn bá đạo đưa ra yêu cầu , một mẩn liếm mút da thịt trắng hồng của cô , dưới bụng dục hỏa lại mạnh mẽ cuộn lên .

Ách ! Tại sao khả năng tự chủ hơn người của hắn từ trước đến nay khế dụng phải thân thể này liền lập tức tan rã ?

“Vi em , anh đã đắc tội với tên Ôn Hòa kia đấy ! Em nói xem , phải báo đáp anh thế nào mới tốt ?” Tà nịnh tươi cười ngấm ngầm mong ngóng .

“A...” Cô hiểu lời hắn nói ám chỉ gì , khuôn mặt tươi cười của cô nhiễm lên một lớp hồng mê người .

“Thật đáng yêu ...” Hắn cười nhẹ , tiếp đó phát động từng đợt tiến công.

“Ừm... a...” Mơ mơ hồ hồ , cô lại để cho hắn cuốn vào trong cơn lốc dục vọng .

Nghĩ đến lời Diêm La nói , Lạc Lê Nhi không kìm được nở một nụ cười hạnh phúc

Mấy mẩn ! Mẩn nẩn là hắn lừa cô , không thật sự muốn đem cô cho người khác . Còn cả sự dịu dàng tối hôm qua của hắn nữa ... không ... không chỉ là tối hôm qua .

Gần đây cô thường xuyên cảm nhận được tâm ý cả sự chăm sóc của hắn với cô , ngoại trừ âm thầm phái người bảo hộ cô , còn có ham muốn giữ lấy , có phải vì hắn cũng có một tình cảm đặc biệt với cô hay không?

“Đang cười gì vậy ?”

Dương Nhất đột nhiên xuất hiện trước mắt , dọa cô nhảy dựng .

“Đừng sợ , đừng sợ ! Là mình đây !” Dương Nhất vội vàng làm yên lòng người đang hoảng sợ .

“Đồ đàn!” Cừu Y đứng ở một bên hừ lạnh một tiếng. Biết rõ sẽ làm đối phương sợ mà vẫn còn làm, không phải hành vi của đồ đàn thì còn là gì?

“Cừu...” Cô nhớ tới tới danh tính thật của hắn, lo lắng gọi, lập tức nhận được ánh mắt ra hiệu. Thì ra Dương Nhất còn chưa biết a! “Cừu Y... cậu cũng tới...” Cô lập tức sửa.

“Oa! Cậu nhớ cậu ta sao! Không tồi! Tiểu tử, mới gặp mặt hai lần, người ta đã nhớ kĩ cậu rồi. Ai ~ Vóc người đẹp quả nhiên không giống nhau!”

Cừu Y không nói một câu, trừng mắt liếc nhìn đồ đàn một cái.

“Vết thương lần trước của cậu có khá hơn chút nào không?” Lạc Lê Nhi hỏi. Nhìn thấy hắn đã tháo băng trên đây, chắc là tốt hơn nhiều chứ?

“Tốt lắm! Tốt lắm! Tất cả đều tốt, đừng lo lắng!” Dương Nhất cười cười.

“Thật xin lỗi! Đều tại mình...” Cô áy náy nói

“Đừng mỗi lần đều nói với mình như vậy! Mình lại phải nói tốt!” Dương Nhất khoát tay, ngăn cô giải thích. “Nhưng mà, cậu cười cái gì một mình vậy?”

“Hả? Không có a!” Cô chột dạ đỏ mặt

“Vậy sao?” Tuy rằng không tin, Dương Nhất cũng không còn tiếp tục truy vấn, đổi đề tài nói: “Tiếng Anh cậu bị phân sang ban A sao?”

“Ừ!” Lạc Lê Nhi gật gật đầu.

Bởi vì phòng học tiếng Anh không đủ chỗ cho nhiều sinh viên, cho nên được phân ra các ban để học.

“A... Mình cùng Cừu Y đều ở ban B! Nhưng giữa trưa vẫn có thể cùng nhau ăn cơm chứ?” Dương Nhất lập tức lại nói.

“Hả?” Đột nhiên được người khác mời, Lạc Lê Nhi không biết phải phản làm thế nào.

“Mình cùng Cừu Y muốn đi ăn ở tiệm cơm cà ri mới ở, cậu cùng đi ăn na!” Dương Nhất cười đến vô cùng sáng lạn.

“Có thể đi sao?” Cô nhìn Cừu Y sắc mặt không chút thay đổi. Nếu cô không đi, hẳn phụ trách bảo hộ cô chẳng phải cũng không thể đi sao

“Được chứ, được chứ!” Thấy cô có chút dao động, Dương Nhất nhanh chóng giục cô gật đầu.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định không cần tiêu diệt hi vọng của bọn họ. “Được rồi!” A? Cừu hình như nở nụ cười a...

“Chúng ta ước chừng ở chỗ này đi! Cửa hàng ngay ở ngõ hẻm bên trái sau cửa trường, ai tới trước dành chỗ trước.” Dương Nhất vui vô cùng nói.

“Có thể đi chưa? Chuông vào học rồi!” Cừu Y không kiên nhẫn kéo Dương Nhất đi đến phòng học.

“Ai ~ Người thấp bé sao mạnh thế hả? A! Đau quá! Dám đánh vào bụng tôi...”

Nhìn thấy hai người cười đùa đi xa, Lạc Lê Nhi không kìm được lộ ra nụ cười khê.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Người không cho ta gặp cô ấy, nhưng tôi rất muốn gặp! Cho nên mới phải dùng đến hạ sách này.”

Người đàn ông đứng ngược hướng ánh sáng nói chuyện điện thoại, khẩu khí không nhanh không chậm, dường như đang cảm thụ sự tức giận từ đầu bên kia điện thoại.

“Đừng nói những lời khó nghe như vậy chứ! Tôi chỉ mời cô ấy ngồi một chút mà thôi... Gì? Để cô ấy trở về... ha ha! Đương nhiên là chờ người người đến đón.” Nói xong khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười sâu không lường được, mơ hồ đoán được phản ứng của đối phương.

“Này? Này...! Dám tự nhiên cúp điện thoại của mình! Thật không có chút lịch sự nào.”

Tất máy, hấn xoay người lại nhìn người đang mê man nằm trên giường .

Không ngờ lại dung động lòng người đến vậy ! Khó trách tên kia coi như bảo bối mà nuôi dưỡng .

A? Tỉnh rồi?

“Ừm... nơi này là chỗ nào ...” Từ từ mở mắt , Lạc Lê Nhi nghi hoặc quan sát quang cảnh lạ lẫm .

Cô nhớ cô đang đi đến chỗ hẹn Dương Nhất ăn cơm... sau đó ... có vài người mạnh mẽ đẩy cô lên một chiếc xe ô tô con , muốn kêu cứu cũng không kịp , cũng bởi vì bị bịt miệng bằng khăn tay tẩm thuốc mê mà hôn mê bất tỉnh...

“Nơi này là nhà của tôi.”

Có người trả lời cô.

“À!” Cô kinh ngạc mở to mắt , nhìn về phía chủ nhân của thanh âm .

Là hấn ! Xích bang chủ Ôn Hòa .

“Hi! Cô chắc là vẫn còn nhớ tôi chứ?” Ôn Hòa vẫn cười với vẻ vô hại , người khác không thể tin được kẻ cường ép đem cô đến đây chính là hấn .

“Người ... người muốn cái gì?” Diêm La nói đã cự tuyệt hấn ! Chẳng lẽ hấn không cam lòng nên mới làm như vậy ?

“Đừng sợ , đừng sợ ! Tôi nhìn trông giống người xấu vậy sao?” Ôn Hòa làm yên lòng mỹ nhân đã sắp khóc đến nơi .

Nếu như là lúc trước , cô có lẽ còn có thể bị khuôn mặt nhã nhặn này lừa gạt , nhưng hiện tại cô bị hấn bắt tới đây , sao còn có thể ngốc mà tin hấn là một người thân thiện được.

Nhưng mà ... bây giờ nên làm gì ?

Nhìn cô bối rối quan sát bốn phía , bộ dạng như muốn chạy trốn , Ôn Hòa nhìn không được bật cười .

“Cô không cần phải sợ . Tôi sẽ không làm gì với cô đây .” Sau đó hấn chớp mắt một cái “ Ít nhất hiện tại không có.”

Lời nói càng làm Lạc Lê Nhi thêm lo lắng đề phòng , trạng thái sợ hãi căn bản không được xoa dịu đi chút nào . Người này rốt cuộc muốn làm gì ...

“Tôi nhận ủy thác của người khác .” Nhìn gương mặt xinh đẹp thật đúng là chân thực , trong lòng đang suy nghĩ gì đều xuất hiện ngoài mặt . Làm thế nào mà đi theo người thâm trầm như hấn ta còn có thể có tính khí trong sáng như vậy ? Thật là quái!

“Hà?” Chẳng lẽ không phải hấn sai khiến mấy người to khỏe kia mang cô tới đây ? Nếu vậy hấn trói cô tới nơi này có mục đích gì ?

“Mục tiêu của người kia hấn là Diêm La” Lại hiểu rõ nghi vấn của cô , Ôn Hòa hảo tâm nói ra đáp án .

Sao lại như vậy ? “ Vậy ... vậy làm sao bây giờ ...” Cô hoảng loạn , chỉ ngây ngốc hỏi người trước mặt .

“À ... Ta nghĩ Diêm La chắc mấy ngày nữa sẽ tới đây ! Ta phải chuẩn bị tốt để nghênh đón , cô cũng nên nghỉ chút đi.” Hấn giả vờ không thấy được vẻ mặt lo lắng của cô , vẫn đi ra ngoài .

“Ô ...ô...”

Lạc Lê Nhi không nhận được vì sự vô dụng của bản thân mà rơi nước mắt .

Nếu cô cẩn thận một chút , sẽ không bị người ta bắt lên xe , còn biến thành con tin dụ Diêm La .

Nghĩ có khả năng vì mình mà mang đến họa sát thân cho hấn , cô càng khóc nhiều hơn vì sự bất lực của mình.

Đúng lúc đó , cánh cửa vốn được khóa chặt đột nhiên bị mở ra , từ ngoài cửa đi vào là một người con trai cực kỳ xinh đẹp , đồng tình nhìn vào mắt cô .

“Đừng khóc .” Người con trai rất tự nhiên ngồi ở mép giường , thuận tay chưa cho cô một cái khăn giấy .

“Ô ...” Cô cầm lấy khăn giấy lau đi nước mắt . Bây giờ sự lo lắng cho Diêm La đã sớm vượt qua nỗi sợ đối với người lạ , hướng chỉ đối phương thoát nhìn vẫn chỉ là một đứa trẻ vị thành niên .

“Chị đừng khóc nữa được không ?” Người con trai rất là thương xót nhìn cô .

Trực giác Lạc Lê Nhi thấy đứa bé này chắc không phải là người xấu , không tự chủ được xầu xin : “Em có thể thả chị về được không ? Van xin em !”

“Thật xin lỗi ... Em không thể làm vậy được...” Người con trai lắc đầu. Nó chỉ là được phái tới nói chuyện cùng cô, không có bản lĩnh thả cô đi.

“van xin em...” Cô không ngừng cầu xin nó, nước mắt rơi càng dữ hơn.

“Chị đừng khóc nha!” Người con trai luống cuống tay chân “Chị còn khóc nữa, em sẽ rời khỏi đây.” Hấn sợ nhất là nhìn thấy người khác rơi nước mắt, mặc dù chính bản thân cũng rất thích khóc.

“Đừng ... đừng đi...” Chẳng biết tại sao, cô không muốn ở trong gian phòng này một mình, hơn nữa có lẽ người con trai này có thể giúp cô nghe động tĩnh bên ngoài phòng được.

“Chị không khóc, em sẽ không đi.” Người con trai dừng bước, quay trở lại ngồi xuống mép giường. “Chị được Ôn Hòa ca ca đưa về sao?” Đôi mắt to tròn tò mò nhìn cô.

“Ừ...” Chính xác mà nói là trời về, nhưng hiện nay cô không có tâm tình giải thích nhiều, dù thế nào đi nữa nó cũng hiểu được chung chung rồi.

“Nghe nói chị là cô dâu của đại ca Ôn Hòa?” Người con trai lại hỏi.

“Không! Không phải!” Cô sợ hãi lắc đầu.

“Kỳ thật em cũng không rõ lắm! Là vừa rồi mới nghe bọn họ nói điều kiện...” Chẳng biết tại sao, người con trai nói những lời này có chút bất an không yên.

“Điều kiện? Ai nói cùng ai?” Cô cảm thấy có sự kỳ quặc.

“Chính là đại ca Ôn Hòa cùng Diêm Minh chủ ở trong điện thoại nói nha! Chỉ cần chị gả cho đại ca Ôn Hòa, Xích bang sẽ tự động không uy hiếp Diêm Minh, còn sẽ dâng tặng rất nhiều sinh kim nữa.” Người con trai càng nói càng nhỏ, như thể rất sợ sẽ kích động đến cô.

“Vậy ... Diêm Minh chủ nói như thế nào...” Cô không phát hiện thanh âm của mình cơ hồ đang run rẩy.

“Hình như nói ... cần phải suy nghĩ...” Người con trai trộm nhìn gương mặt trắng bệch của cô, , vội vàng biết điều, thay đổi đề tài. “Chị có đói bụng không? Em đến phòng bếp lấy vài thứ cho chị ăn có được không?”

“Không cần ... Chị không đói bụng...” Cô yếu ớt cự tuyệt hảo ý của hắn, cô bây giờ cực kỳ giống một búp bê không có linh hồn.

“Chị có khỏe không?” Cậu con trai cảm thấy hơi hận nhìn cô.

“Chị không sao. Em đi ra ngoài đi, chị muốn yên tĩnh một mình chút.”

“Được, ngày mai em lại đến thăm chị.” Người con trai tựa hồ cũng không muốn ở lâu, lo lắng liếc mắt nhìn cô một cái, rồi xoay người rời khỏi phòng.

Người con trai khi nãy xuất hiện trước mặt Lạc Lê Nhi khi này đang cùng một người đàn ông nằm ở trên giường, chính xác mà nói là hắn bị người đó vây ở trong lòng.

“Sinh...” Hắn khó khăn giãy dụa thân mình, muốn lấy một chút không khí để thở.

“Hừ? Nói chuyện với cô ấy có vui vẻ sao?” Hôn một cái vào hai má trắng mịn, người đàn ông lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Hắn chính là đường chủ của Diêm Minh bây giờ hành tung không rõ Diêm Định Sinh, đương nhiên cũng không người nào biết hắn mang theo cô gái nhỏ bé kia đến Xích bang làm khách.

“Không vui?” Cảm giác tiểu tử trong lòng ngọc ngậy đầu nhỏ, hắn tò mò nâng khuôn mặt đáng yêu lên nhìn, quả nhiên thấy một thần sắc bất an “Làm sao vậy?”

“Em cảm thấy cô ấy thật đáng thương...”

“Đúng!” Hắn gật đầu đồng ý. Yêu cái tên đầu gỗ đến chết cũng không biết nói câu yêu kia, không đáng thương sao?

“Vậy tại sao chúng ta còn lừa cô ấy nói người kia muốn tặng cô ấy cho Ôn Hòa đại ca?” Người con trai mở mắt to khó hiểu.

“Cũng bởi vì cảm thấy cô ấy đáng thương nên mới phải lừa cô ấy như vậy.” Hôn lên người yêu nhỏ bé một cái, Diêm Định Sinh tự cảm thấy thỏa mãn. Nếu tên kia chịu thẳng thắn giống hắn, thì đã không bị tiểu nha đầu kia bắt được cơ hội chính đồn lại.

“Hừ?” Cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, hiển nhiên là không hiểu lời giải thích của hắn.

“Ngaoan! Đừng buồn!” Hắn lại hôn một cái nữa. “Tóm lại, mấy ngày nay em đến tâm sự với cô ấy, để tránh cho cô ấy suy nghĩ nhiều mà hỏng.”

“Sẽ vậy sao?” Người con trai khần trương lên, nắm chặt tay Diêm Định Sinh, toàn bộ gương mặt xinh đẹp vo thành một nắm. Nếu cô ấy nghĩ quẩn, vậy hắn sẽ phải tự trách cả đời.

“Sẽ không, sẽ không ! Đừng khẩn trương, cho dù cô ấy có ngốc đến vậy, anh cũng có biện pháp khiến cô ấy còn sống.” Hấn đau lòng trấn an. Mặc dù biết người yêu nhỏ sẽ vì vậy mà bất an không yên, nhưng là vì mong Diêm La và Lạc Lê Nhi có kết quả tốt, tạm thời đành phải hy sinh tâm linh nhỏ của hấn vậy.

“Có thật không?” Mắt to trong sáng nhìn thẳng hấn, nét mặt lộ vẻ chờ mong.

“Đó là đương nhiên!” Tiểu tử còn không biết hấn có biệt hiệu là “Hoa Đà tái thế” nữa sao.

“Vậy là tốt rồi...” Nếu thật sự là có vạn nhất thì ít nhất cũng không phải hết cách xoay chuyển.

“Cho nên a! Em đừng cho cô ấy biết tình hình thật sự, chờ đến lúc đáp án được công bố, cô ấy mới có thể ngạc nhiên vui mừng đó!”

“Ha... Vậy em nên làm như thế nào? Còn phải nói dối sao?” Hai ngày nay số lần hấn nói dối còn nhiều hơn mấy năm cộng lại, hại hấn mỗi buổi tối đều phải hướng thượng để cầu nguyện sám hối.

“Ngaoan! Chuyện bây giờ làm đều là chuyện tốt. Cho dù nói dối cũng là bắt buộc thôi!” Giờ thủ đoạn lừa trẻ con chính là sở trường thật sự của hấn.

“Nhưng mà...” Người con trai lại lộ ra biểu tình bối rối.

“Làm sao vậy?” Còn bất bình gì nữa?

“Cô ấy rất thích khóc...” Hấn không thích nhìn người khác khóc, bởi vì chính hấn cũng sẽ muốn khóc theo.

“ha ha! Thì ra là vấn đề này! Nếu vậy thì không có phương pháp giải quyết rồi.” Cô nàng này trời sinh tuyến lệ lớn hơn bình thường, cho dù là thần y cũng không có biện pháp. Nhưng mà... “Chẳng phải em cũng rất thích khóc hay sao?” Hấn cũng bị hại về điều này.

“Em đâu có” Hấn còn lâu mới chịu thừa nhận.

“Nói dối! Cẩn thận bị phạt...” Diêm Định Sinh cười đến là nham hiểm, không chút khách khí vận dụng “hình phạt riêng” lên người con trai.

“A! Cứu mạng a...” Cậu con trai hét to, không thể không đem vấn đề đang quấy nhiễu hấn ném khỏi đầu.

Gặp lần nữa, đối với việc phải đối mặt này hấn vẫn cảm thấy đau đầu muốn khóc.

Nhớ tới lời giải thích của Diêm Định Sinh, hấn đành phải nhịn cảm giác muốn chạy trốn xuống, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

“Chị đừng khóc như vậy! Khóc cũng vô ích thôi.”

“... ta biết... ta chỉ là buồn quá...” Thút tha thút thít nói xong, Lạc Lê Nhi lại rơi xuống một lượng lớn nước mắt.

“Ai ~ Rốt cuộc phải như thế nào chị mới không khóc nữa?”

“Thả chị đi! Van xin em! Để cho chị trở về Diêm Minh...” Cho dù muốn đem cô qua tay người khác, cô cũng muốn nghe chính miệng Diêm La nói.

“Em đã nói là không làm được rồi.” Cấn cấn môi, hấn cũng cảm thấy rất có lỗi.

“Chị nhớ... nhớ hấn... thế nhưng hấn lại... thế nhưng hấn lại như vậy...” Cô cũng không biết tại sao mình lại phải nói cùng một đứa trẻ việc này, nhưng nếu không tìm ra được người để tâm sự, cô chỉ sợ sẽ điên mất.

“Nhớ hấn thì gọi điện thoại cho hấn nha!” Nói ra lời này mới nhớ ra ở trong phòng không có điện thoại liên lạc.

“Có thể không? Chị có thể gọi điện thoại cho anh ấy sao?” Lạc Lê Nhi đẩy lên một đường hi vọng. Cô muốn nghe chính mồm hấn chứng thật! Muốn ngay lập tức.

“À... Em...” Không xong! “Họa đúng là từ miệng mà ra.”

Hấn cũng không biết có thể để cho cô gọi điện thoại được không! Nhưng mà nói đi nói lại, thật vất vả mới khiến cô dừng khóc, dù sao cũng không trở ngại gì cho kế hoạch của bọn họ, chắc là thử một lần cũng không sao.

“Em đi giúp chị hỏi một chút thử xem! Chị chờ em chút!” Hấn quyết định giúp cô giải trừ xong cái khổ tương tư này.

Nói xong chạy nhanh ra ngoài cửa, mãi một lúc lâu sau mới chịu vào, lúc này trong tay đã cầm thêm một cái điện thoại di động.

“Bọn hấn nói có thể!” gương mặt xinh đẹp cuối cùng cũng nở một nụ cười trong suốt thời gian đối mặt với cô.

“Cám ơn em! Thật sự cám ơn em!” Bàn tay run rẩy tiếp lấy điện thoại di động, Lạc Lê Nhi tự đáy lòng cảm tạ người con trai thiện lương xa lạ này.

“Không có gì” Nghĩ tới lại bị người nào đó thừa cơ ấn bót, khuôn mặt trẻ con không khỏi đỏ lên. “Chỉ nhanh gọi đi.” Phất phất tay, hắn chạy đến bên cạnh cửa sổ giải nhiệt.

“A lô” Điện thoại vừa thông, Lạc Lê Nhi nơm nớp lo sợ mở miệng.

“Em ở đâu?”

Bên kia lập tức truyền đến thanh âm của Diêm La, vừa nghe liền biết hắn lo lắng đến cỡ nào, nhưng bây giờ cô chỉ muốn biết chân tướng sự việc, căn bản không nghĩ nhiều.

“Em... em ở Xích bang.”

“Bọn chúng có làm gì em không?”

“Không có... Bọn họ còn để em gọi điện thoại cho anh...” Mơ hồ cảm nhận được lo lắng của hắn, cô lại không thể không vọng tưởng một chút rằng hắn vẫn luyến tiếc mình. “Em muốn hỏi anh...”

“Chuyện gì?” Phát giác thấy do dự của cô, hắn muốn cô có chuyện nói thẳng.

“Anh có phải... có phải muốn em ở lại Xích bang?”

“Em đang nói cái gì?” Nghe vậy, hắn có chút khó hiểu.

“Nếu anh muốn em ở lại, em sẽ ở lại, em sẽ không oán anh...” Cô nói xong lời trái lương tâm, chỉ là muốn nghe hắn lớn tiếng phản bác suy nghĩ chủ quan của mình, không biết như vậy đã khiến đối phương tức giận.

“Em nói lời này là nghiêm túc sao?” Chẳng lẽ lúc trước những lời hắn nói với cô, cô không để tâm sao? Không ngờ cô vẫn là đem hắn thành cái loại người này.

“Ừ... Nếu anh cảm thấy như vậy là tốt nhất... em... em cũng không thể nói được gì...” Nước mắt lại rơi xuống, người đứng bên cửa sổ lo lắng không thôi.

“Thật sao? Anh muốn em đi hầu hạ đàn ông nào em cũng đều làm theo? Em không muốn trở về như vậy sao?” Diêm La cắn tức gào thét vào điện thoại

“Không! Không phải! Em không có! Em không phải không muốn trở về!” Cô kích động giải thích. Tại sao trong lời hắn nói có điểm không giống cô nghĩ? Không phải hắn muốn cô ở lại sao? Tại sao hắn nói giống như chính cô không muốn đi vậy?

“Em thật sự cam tâm để ta đem em đưa cho người đàn ông khác sao?” Hắn trầm giọng hỏi, nghĩ thầm nếu cô dám nói vâng, hắn liền lập tức đến thẳng Xích bang dùng một chương chém chết cô gái ngốc này.

“Không... không phải...” Nghe thấy hắn nói vậy, cô sụp đổ. Cô mới không cần! Tuy rằng đối với hắn, đối với Diêm Minh đều tốt, cô cũng không cần.

“Nếu không cần, vậy em vừa mới nói những lời ngu xuẩn gì với anh.”

“Em chỉ là... chỉ là sợ...”

“Ngoại trừ sợ ra, em không thể có chút tin tưởng đối với người đàn ông của mình sao?”

“Người đàn ông của em?” Cô giật mình với lời hắn nói.

“Dù sao em cũng phải sống thật tốt ở nơi đây! Đừng để cho đúng thời điểm anh lại không tìm thấy em! Nghe rõ chưa?”

“Anh muốn tới?” Hắn muốn đến cứu cô sao? Cô không nghe nhầm chứ?

“Đừng! Còn nói chuyện với em nữa, anh nhất định sẽ tức điên. Chờ đến khi gặp mặt rồi nói sau!” Diêm La hỏa khí đầy mặt cúp điện thoại, hiển nhiên là đã bị cô gái ngốc kia chọc giận.

Còn người bị cúp điện thoại thì lộ ra nụ cười mấy ngày rồi mới thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương Cuối

“Khách đến rồi ! Khách đến rồi !” Ôn Hòa vừa thấy người đến , vẻ mặt liền lộ vẻ tươi cười , mặc dù đôi phương sắc mặt âm trầm khó coi vô cùng .

“Xin hỏi Lạc tiểu thư đâu?” Diêm Vệ thay ông chủ mở lời .

“Cô ấy đang ở trong phòng ta nghỉ ngơi” Ngừ khí ám muội ngay lập tức khiến trán Diêm La nổi đầy gân xanh .

Diêm Vệ nghe vậy cũng đen mặt . “Người không phải nói chỉ cần chúng ta đến đúng hẹn , sẽ đem Lạc tiểu thư còn nguyên vẹn trả lại cho bọn tôi sao?”

“Ta nói đúng như vậy nha ! Yên tâm , cô ấy toàn thân trên dưới hoàn hảo không chút khiếm khuyết , ta đã kiểm tra qua .” Lại là một câu 2 nghĩa ám muội , nhìn thấy người nào đó bắt đầu nổi điên , hắn mới cười hi hi đối đãi tài .

“A...” Điều cười của người này sao lại có điểm giống với con hồ ly trong Diêm Minh vậy nhỉ? Trong đầu Diêm Vệ đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này .

“Ta nói Diêm Minh chủ cũng thật là có tâm, lại có thể thật sự vì một cô bé mà đơn thương độc mã đến hàn xá , thật đúng là ngoài dự liệu của ta đó!”

“Bớt nói linh tinh đi . Đem cô ấy mang ra đây .”

“Ồ ? Tôi đã nói cô ấy nghỉ ngơi rồi . Bây giờ chúng ta không phải nên ngồi xuống nói điều kiện trước sao?” Ôn Hòa ngồi lên trên ghế sa lon trước tiên , lấy tay mời Diêm La ngồi .

“Người muốn cái gì ? Nói đi .”

“Muốn cô ấy .”

“Ta nói không có khả năng đây .”

“Nếu như vậy thức ta muốn chính là Diêm Minh được không ?” Khuôn mặt tươi cười rốt cục cũng lạnh xuống .

“Người...” Diêm Vệ so với Diêm La còn kích động hơn , bộ dạng như muốn đập chết hắn , nhưng vẫn là bị Diêm La ngăn cản .

“Người cần thứ gì của Diêm Minh ?” Diêm La sắc mặt âm trầm cũng không có biến hóa lớn .

“Tôi đối với “Diêm Hoàng Điện” rất có hứng thú , nghe nói các người dựa vào nó mà buôn bán lời không ít .”

“Diên hoàng điện “ toàn bộ thuộc về Diêm Tuấn , ta không có quyền sử dụng . Còn về những thứ ta đều có thể cho người.” Dứt lời , không chỉ có Ôn Hòa trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc , mà ngay cả Diêm Vệ đứng sau Diêm La cũng trợn lớn mắt .

“Hay , hay , hay ! Diêm Minh chủ thật sự là si tình .” Ôn Hòa vỗ vỗ tay , lại giống như tiểu hài tử nghiêng đầu trầm nghĩ : “Ta nghĩ thử xem nên muốn cái gì mới tốt đây ?”

“Người...” Diêm Vệ lúng túng nhìn Diêm La . Tiểu tử này có cư nhiên có thể bảo hắn diễn tiết mục “ Chỉ cần mỹ nhân không cần giag son” nhưng giờ rất có khả năng sẽ trở thành sự thật .

“Đồ của ta ta có quyền xử lý , nếu của người khác , ta có một phần nào cũng sẽ không sử dụng .” Diêm La lạnh lùng đáp lại ánh mắt chỉ trích của Diêm Vệ .

Tâm ý của hắn đã quyết , vì cô , hắn có thể buông tha cho giang sơn mà mình gây dựng , cho dù sẽ trở thành kẻ đắc tội với cả nghìn người .

“Người...” Diêm Vệ lần đầu nổi lên ý định muốn giết hắn . Tên khốn này chẳng lẽ không biết hắn lo lắng cái gì sao ? Ngộ nhờ đôi phương cần chính là mạng của hắn thì sao đây ?

Đại khái nghe được thanh âm trong lòng hắn , điều kiện như vậy ngay một giây sau từ miệng Ôn Hòa phát ra .

“Nếu ta muốn chính là mạng của người thì sao ?” Đôi con người sau cặp mắt kính lóe lên tia sắc bén .

Trong khoảng thời gian ngắn , không khí nhanh chóng đông lạnh tới cực điểm ...

“Hừ !” Diêm La hừ lạnh một tiếng , đang định mở miệng , ngoài cửa liền vọt vào một bóng người nhỏ xinh .

“Không ! Không được .” Lạc Lê Nhi run rẩy trả lời thay hắn , không thấy được vẻ kinh hãi trong mắt hắn .

“Cô tới rồi !” Ôn Hòa vui vẻ đi về trước , căn bản là không để ý tới người nào đó hung ác nhìn chằm chằm hắn . “Lại đây ngồi .” Nhìn cô lão đạo , hắn cũng có chút lo lắng , đưa tay muốn kéo cô đến .

“Không ! Tôi không muốn ! Anh không được đụng vào tôi.” Cô co rúm người lại tối lui về phía tường , không cho hắn chạm vào mình .

“Được ! Tôi không chạm vào cô ! Nhưng mà sắc mặt cô rất khó coi . Cũng không nên té xỉu . Bằng không sẽ lỡ mất trò chơi tốt thế này .” Biển cô khẩn trương , Ôn Hòa còn cố ý nói nước đôi . Hắn thật sự là tà ác ... ha ha ...

“Cầu xin anh buông tha cho tôi đi” Bộ dạng cô cố gắng kìm cho nước mắt không rơi xuống thực khiến người ta đau lòng , nhưng lại không chút dao động đến người nào đó đang có hứng chơi .

“Tốt thôi ! Chỉ cần hắn đáp ứng điều kiện của tôi , tôi sẽ lập tức thả cô . Nhưng mà hắn đã chết , các người hình như cũng không thể ở cùng một chỗ ha ...”

“Không ! Không cần ! Đừng lấy mạng anh ấy được không” Lạc Lê Nhi cầu xin .

“Ờ ... Như vậy không phải tiện nghi cho các người quá sao ? Tôi thật sự rất thích cô ! Nếu không ... dùng chính cô đổi mạng của hắn ?”

“Không muốn , không muốn ! Tôi không thích anh , miễn cưỡng cùng ở một chỗ cũng sẽ chẳng hạnh phúc gì .” Cô lại một lần nữa bác bỏ .

“Hừ ! Ta là thứ để cho cô trêu chọc hay sao ?” Ôn Hòa giả bộ thẹn quá hóa thù , lấy ra khẩu súng giấu ở bên trong âu phục .

Không khí tức thì càng trở nên khẩn trương .

Khẩu súng trong tay Ôn Hòa di chuyển , cuối cùng chia thẳng vào trán Diêm La , hành động này khiến hai người bên cạnh hít một ngụm khí lạnh .

“Muốn giết hắn người phải qua được ải của ta .” Diêm Vệ nhanh chóng chắn trước mặt Diêm La , tuy rằng trong tay không có vũ khí gì đủ để chống cự , nhưng hắn không thể để cho người mà mình bảo hộ từ nhỏ tìm cái chết vô nghĩa .

“Hừm ! Khá khen cho một hộ sĩ trung thành như thế !” Ôn Hòa tươi cười , vẫn khẩu súng vẫn không rời đi .

“Này ! Người rốt cuộc có đáp ứng lấy mạng người đổi tự do cho tiểu mỹ nhân không ? Tuy rằng ta cũng có thể giết người xong rồi giữ cô ấy lại , nhưng thế thì thật phiền toái , hơn nữa thế cũng không phải tác phong của ta , cho nên ... Chỉ cần người gật đầu , ta cam đoan tuyệt đối sẽ không đụng đến cô ấy .”

“Nhìn có vẻ như ta chiếm được tiện nghi?” Diêm La cứ nhiên còn có tâm cười , thậm chí vẻ mặt không buồn quan tâm . “Tốt thôi , cái mạng này nếu người có thể lấy , thấy lấy đi đi” Nếu không thoáng nhìn thấy tiểu tử quen mắt đứng ngoài cửa kia , hắn còn không biết sẽ bị lừa đến bao giờ .

Hừ ! “đường đệ yêu quý” của hắn xem ra cũng chơi đùa quá lâu rồi . Hừ ! Chờ đến khi tính toán với người . Muốn trách thì trách cái tiểu tình nhân không biết tránh nghi ngờ kia .

Tuy rằng Diêm La là bởi vì biết rõ màn diễn này nên mới thành thoi nhận lời yêu cầu của Ôn Hòa , nhưng những người khác thì không biết , đặc biệt là Lạc Lê Nhi , cô sớm đã khóc không thành tiếng , hành động kẻ stieeps càng khiến cho người liên can không kịp phản ứng .

Ai cũng không ngờ được người yếu đuối như cô sẽ đoạt lấy súng trong tay Ôn Hòa .

“Có .. có những lời này của người là đủ rồi ...” Cô khóc giữ lấy cò súng , trong tích tắc , máu tươi nhuộm bộ đồ trắng như tuyết của cô .

Còn người con trai trẻ tuổi núp ở sau cửa lập tức vọt vào , ôm lấy thân thể lão đạo sắp ngã xuống của cô đau lòng khóc thành tiếng .

“Thực xin lỗi ! Thực xin lỗi ! Chúng ta là lừa chị .. lừa chị ...ô...”

“Buông cô ấy ra .”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến mệnh lệnh lạnh lẽo , là khuôn mặt trắng bệch của Diêm La .

Hắn đẩy người con trai ra , đón lấy thân thể suy yếu .

“Không được phép ngủ ! Tỉnh !” Hắn che vết thương trước ngực cô , máu tươi chạy dọc theo khe hở xuống , vô cùng khó coi ...

“Ưm ... nóng quá ... đau quá ...”

Lạc Lê Nhi cố gắng mở mắt ra nhìn người đàn ông mình yêu .

“Cám ơn anh ... cám ơn anh chịu vì em mà không cần tính mạng của mình ... cho dù cho dù đó là gạt ... em chết cũng không uổng ...”

“Lừa em cái quái gì ? Cái gì mà chết cũng không tiếc ? Anh ra lệnh cho em phải sống ! Phải sống ! Có nghe hay không ?” Diêm La không khống chế được rống to , ánh mắt không một khắc rời khỏi cô , sợ rằng chỉ không chú ý một cái , cô sẽ ra đi như vậy .

“Đừng ... thật xin lỗi ... em thật tùy ý ...” Cô nâng lên bàn tay hư mềm xoa gương mặt không chút huyết sắc nào giống mình . “Nhưng mà em muốn người sống là anh ...”

“Anh muốn sống, cũng muốn có em ở bên cạnh anh ! Nghe rõ chưa?”

“Em cũng muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh ... Em rất yêu anh ... Anh có biết hay không ?” Cô cười vô cùng xinh đẹp , tựa như không chân thực .

“Anh biết ! Anh đã sớm biết !” Hấn gật gật đầu , ôm chặt lấy cô .

“Vậy còn anh ? Anh có yêu em hay không ?”

“Nói thừa ! Đến khi này rồi , em vẫn còn chưa rõ sao ?” Hấn cảm tức rống lại .

“Ừ...” Cô nhẹ nhàng gật đầu , cảm nhận được cô liền rơi lệ . “ Không nghĩ tới em rốt cuộc cũng chờ được ... chờ được anh yêu em...” Còn chưa nói xong , bởi vì ngực truyền đến đau nhức mà ngắt đi .

“Diêm Định Sinh ! Người đi ra cho ta” Diêm La thay vào đó trả giọng gào thét người ngoài cửa , đây là lần đầu tiên hấn mang cả họ cả tên đường đệ ra gọi , thức thời cũng biết nên hiện thân .

“Ách ... Đường ca a...” Người xuất hiện . Không biết bây giờ bám víu vào quan hệ có hữu dụng hay không ? “ Tôi không phải đến rồi hay sao ? Đừng nóng vội , đừng nóng vội ! Tôi xem xem.” Mặt hồ ly tuy rằng vẫn lộ ra nụ cười nhưng kỳ thật mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng .

Kế hoạch đã sắp thành công , ai biết cô gái thích khóc kia lao tới làm ra cái chuyện ngu ngốc như vậy , loại dũng khí này thật đúng là không giống với vẻ yếu đuối ngày thường .

Ha ha ! Nhưng mà , mạo hiểm thì mạo hiểm , kế hoạch coi như cũng thành công ! Hơn nữa lại có thêm một tin vui , vừa lúc lấy ra làm tiêu con tức của người nào đó .

“Không có việc gì , không có việc gì ! Tôi ngay lập tức giúp cô ấy cầm máu , may mà cô ấy chưa từng cầm qua súng , đương nhiên bán không trúng từ huyết ...” Nhìn khuôn mặt nam chính nghiêm lại , hấn lại nhanh chóng sửa miệng . “ Dù sao thì “mẹ con bình an” rồi.” Diêm Định Sinh đặc ý nhìn nam chính , quả nhiên khuôn mặt hung ác đã không còn thấy nữa .

“Mẹ con?” Người lên tiếng chính là cậu con trai đang khóc . Chẳng biết từ khi nào , hấn đã rúc vào bên cạnh Diêm Định Sinh , nhìn hấn một cái rồi lại nhìn cô gái đang hôn mê , bộ dạng rất là kinh ngạc .

“Đúng vậy ! Đại tỷ tỷ trong bụng có em bé ! là tin tốt lành ,cho nên đừng khóc ! Ngoan.” Diêm Định Sinh không coi ai ra gì ôm người yêu vào lòng , lau đi nước mắt trên khuôn mặt hấn .

“Ừ ! ừ !” Người con trai gật gật đầu .

“Việc này người muốn tính thế nào ?” Thở phào nhẹ nhõ Diêm La đột nhiên mở miệng , hiển nhiên con giận vẫn chưa tiêu .

“Ai ... Ta đi ! Sẽ phụ trách trị liệu cho cô ấy đến khi mọi người vừa lòng , người cũng đừng tính toán với tôi nữa . Đương nhiên , cả phần của hấn cũng phải xóa bỏ đi !” Chỉ chỉ vào vật nhỏ trong lòng , hồ ly thích thú thương lượng với Diêm La .

Diêm La nghĩ nghĩ , liền không làm khó dễ một lớn một nhỏ bọn họ nữa , xoay người nhìn một kẻ đồng lõa khác – Ôn Hòa .

“Này , này ! Ta chỉ nhận ủy thác của người khác , hưởng chi kết cục cũng viên mãn , người cũng đừng tính toán như vậy .” Ôn Hòa giọng cười nói hờn cho qua .

Diêm la nhìn vào người trong lòng đang hôn mê , sau đó trừng mắt nhìn Ôn Hòa . Cái này mà gọi là kết cục viên mãn ?

“Ai-... Nếu không thì đi theo đệ đệ của người thảo luận nha .” Thấy đối phương không chịu từ bỏ ý đồ , Ôn Hòa vội vàng khai ra kẻ chủ mưu .

Hướng Dương Hi . “Hừ ! Lại là cô ta.” Xem ra kẻ cần phải bắt cũng thật nhiều .

Nhìn ba người đồng lõa xung quanh , Diêm La lúc này không nói một câu đứng dậy , ôm Lạc lê Nhi mang ra ngoài .

“Hô – may mắn , may mắn .” Ôn Hòa tiễn “khách quý” đi , nhin không được há miệng thở gấp .

Từ nay về sau muốn hấn trêu chọc tên khủng bố như vậy nữa , có chết hấn cũng không làm .

“Em nha ! Lại gây họa đúng không ?” Người con trai xinh đẹp không gì sánh được ngắm nhìn cô gái đang mang theo gương mặt chột dạ .

Từ khi Lạc Lê Nhi bị thương được đưa về Diêm Minh , thì luôn thấy bộ dạng tự trách này của cô , tới giờ vẫn chưa hết .

“Lại đây !” Diêm Tuấn vẫy tay , ôm Hướng Dương Hi vào trong lòng , hôn lên hàng lông mày đang chau lại , hấn biết cô đang lo lắng cái gì . “ Đừng nghĩ , đường chủ sẽ chữa khỏi cho cô ấy . Huống chi em làm vậy cũng xuất phát từ hảo ý , không phải sao ?” Thái độ của đại ca đối với Lạc Lê Nhi lúc trước cũng cần đính chính lại .

“Nhưng mà cậu ấy bị thương nặng .” Đây là bất ngờ Hướng Dương Hi không nghĩ tới .

“Dù sao có đường chủ ở đây , không chết người được.” Đây là sự thật .

“Thật vậy sao ? Em nhìn ‘hắn’ rất tức giận.” Nhớ tới ánh mắt Diêm La trừng cô ,lưng Hường Dương Hi liền run lên . Ngộ nhờ Lạc Lê Nhi thật sự hết cách xoay chuyển , chỉ sợ ngay cả Diêm Tuấn ca ca cũng không bảo vệ được cô .

“Đúng thật là rất giận.” Diêm Tuấn buồn cười liếc mắt dò xét vị hôn thê một cái. Người đàn ông nào nhìn thấy người yêu thiếu chút nữa bị gặp nạn chết mà không tức giận kia chứ ?

“Đúng đã rồi...” Cô xấu hổ cười . “ Vậy bây giờ sao rồi ? Lê Nhi có khỏe không ?

Bởi vì không chịu nổi tức giận phát ra của Diêm La , cho nên hắn rời khỏi sớm , căn bản không biết tình trạng vết thương của Lạc Lê Nhi hiện nay thế nào .

“Đường chủ đã giúp cô ấy cầm máu , cũng đã lấy viên đạn ra , bây giờ chỉ cần chờ cô ấy tỉnh là ổn . Hơn nữa , tin tức này truyền ra ngoài , cũng đồng thời làm cho người trong liên minh thay đổi suy nghĩ về cô ấy , cho nên chuyện này coi như là nhất cử lưỡng tiện rồi .”

“Thật sao ? Vậy thì tốt quá .” Khuôn mặt tươi cười rốt cuộc cũng xuất hiện , mỹ nam thấy thế , cúi đầu hôn môi cô .

“Còn nữa . Cô ấy có con với đại ca .” Hắn tiếp tục báo tin vui , quả nhiên nhìn thấy cô hoàn toàn đã khôi phục tinh thần .

“Thật sao ? Quá tốt .” Hường Dương Hi hâm mộ kêu lên .

“Anh nghĩ đây cũng chính là nguyên nhân đại ca vui vẻ .”

“Anh khẳng định hắn là hắn vui sao ? Thế nào mà em một chút cũng cảm giác không phải à?” Tên thổ phi kia chỉ toàn hé mặt dọa người ra.

“Ha ha ...” Hắn chỉ cười không nói . Là em trai mấy chục năm chẳng lẽ không biết .

“Ai...” Người trong lòng đã sớm rục rịch , đôi mắt tỏa ra những tia hưng phấn .

“Làm sao vậy?” Không phải là ..

“Chúng ta cũng sinh cục cưng đi.” Cô ngồi ở trong lòng ngực hắn sờ sờ , lớn mật trêu đùa hắn , chỉ có điều không lâu đã bị hắn cướp lấy quyền làm chủ đè xuống .

Nhưng bất kể thế nào , tin rằng cô có thể rất nhanh đạt được mục đích .

Lạc Lê Nhi từ từ mở hai mắt , xung quanh chỉ toàn một màu đen quen thuộc .

Thiên đường không phải là màu trắng sao ? Ừm ... màu đen cũng được ... như vậy cô có thể ảo tưởng bản thân vẫn còn ở bên cạnh Diêm La

“Tỉnh rồi?”

Thanh âm quen thuộc cắt ngang sự yên tĩnh , cũng phá hủy ảo tưởng của cô .

“A?” Tiếng trời sao lại giống mới tiếng nói của Diêm la vậy ?

“Nhìn anh !” Tiếng nói thô to kéo ý chí của cô quay lại .

Cô quay đầu về bên phải , bất ngờ nhìn thấy người không nên thấy ở thiên đường của cô .

“Ngay cả thiê sứ cũng giống như đức anh ấy ... thật tốt ...” Cô vẫn tưởng rằng tất cả đều là ảo giác của mình .

Không hiểu ra sao , toàn bộ đều được Diêm La nghe hết . Cô nàng này đầu bị thương sao ? Cái gì mà tiếng trời , thiê sứ?

“Em tỉnh táo lại một chút cho anh.” Hắn không kiên nhẫn kêu lên , đồng thời đưa mặt hướng đến trước mắt cô , để cô nhìn cho rõ hơn.

“A?” Cô nhin không được vươn tay sờ sờ khuôn mặt phóng đại . Ấm ấm ! Chẳng lẽ cô chưa chết ?

“Vô nghĩa” Diêm La đoán ra tâm tư của cô , thấp giọng nguyên rủa , lại vừa thở dài một hơi . “Em đàn như vậy phải sinh con của chúng ta thế nào đây ?”

“Con ?” Cô giờ đã thực sự tin mình còn sống , hơn nữa hình như còn có một đứa con ...

Vô cùng vui mừng , cô liền quên cả vết thương bị súng bắn , vội vã rúc vào ngực của hắn

“A! Đau quá !” Cô bị đau kêu lên , làm cho hắn vội vã đặt cô trở về giường .

“Em thật là ngốc đến không có thuốc nào chữa được . Muốn cho miệng vết thương lại vỡ ra sao ?” Hấn tức giận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô .

“Anh đừng tức giận ...” Cô giật nhẹ tay hấn “Em thật sự còn sống sao? Còn có ... anh nói là con ...”

“Đúng , con của chúng ta ! Em có con của chúng ta , cho nên tốt em phải tiếp tục sống cho anh , bình an sinh tiểu tử kia ra” Khẩu khí của hấn vẫn rất hung dữ , cô lại lộ ra nụ cười sáng lạn .

Cô có tiểu bảo bảo rồi .! là cô và hấn .

“Đừng chỉ có cười . Đợi lấy nữa ăn cháo rồi uống thuốc,” Khẩu khí của Diêm la có chút mềm đi , nhưng mặt lại không chút thay đổi .

kéo kéo tay hấn , Lạc Lê Nhi cười vô cùng ngọt ngào . “Em sẽ cố gắng bình phục khỏe mạnh , sinh cục cưng ra.”

“Vậy thì tốt.” Hấn vừa lòng gật đầu .

“Thật là vui ... Thật là vui khi còn có thể ở cùng một chỗ với anh ...” Nước mắt vui mừng chảy xuống .

“Nếu vui còn khóc cái gì ?” Mặc dù lớn tiếng , hấn vẫn cúi đầu hôn lên nước mắt của cô . “Anh sao lại đi yêu đứa ngốc như em kia chứ?”

“Hả?” Ý của hấn là ...

“Anh yêu em .” Hấn hôn lên đôi môi anh đào quen thuộc , lên búi tóc tăng thêm chút nhan sắc .

Hừ ! Tại sao lại khóc ...

“Đừng khóc ! Bằng không sau này sẽ không nói nữa.” Hấn giả bộ uy hiếp .

“Ừ! Ừ!” Cô liên tục gật đầu , vội vàng thu hồi lại nước mắt .

Một cái hôn lại hạ xuống , môi mòng lại lần đi lên , lần này là một cái hôn nồng nhiệt .

Cô biết , hạnh phúc mà bản thân đợi từ lâu đã nắm ở trong tay

- HOÀN-

Bạn đang đọc truyện *Nhất Định Yêu Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.